

ಚಂದಮಾಮ

ಕಾಮಲ್

ಬಣ್ಣಹಾಕುವ ಸ್ಪರ್ಧೆ
ಪ್ರವೇಶಧನವಿಲ್ಲ

ಬಹುಮಾನ ಗಳಿಸಿರಿ.

ಕಾಮಲ್ — ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 15

ಕಾಮಲ್ — ಪ್ರೀತಿಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 10

ಕಾಮಲ್ — ಪ್ರೀತಿಯ ಬಹುಮಾನ ರೂ. 5

ಕಾಮಲ್ — 5 ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ ಬಹುಮಾನಗಳು

ಕಾಮಲ್ — 10 ಸರ್ವಕಾಲಿಕಗಳು

ಜೀವ 12 ವರ್ಷದ ವರೆಗಿನ ಪ್ರಾಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು ■ ಮೊದಲ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ 'ಕಾಮಲ್'.

ಬಣ್ಣಗೊಂಡ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿರಿ ■ ಬಣ್ಣ ಹಾಕಿದ ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸ ವಿಶಾಸಕ್ತ ಕಳುಹಿ

P.B. No. 9928, COLABA, Bombay-400005.

ಫಲಿತಾಂಶವು ಅಂತಿಮ ನಿಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದರ ಸಲುವಾಗಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

Name _____ Age _____

Address _____

ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವಿಶಾಸವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಿರಿ.

ಪಾಠ್ಯವಿಲ್ಲ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ ಬಣ್ಣದಿಂದ ತುಂಬಿ.

ಪ್ರವೇಶಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಕೊನೆಯ ತಾರೀಖು: 30-6-1979

VISION

CONTEST NO.9

ಚಂದಮಾಡು

ಜೂನ್ 1979

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಪ್ರಶ್ನೋತ್ತರಗಳು	... ೬	ಮನೆ ಸೇರಿದ ತಪ್ಪು	... ೩೩
ಅಸಮೀಕ್ಷಕಾರಿತ್ವ	... ೭	ಆಸ್ತಿಗಳ	... ೩೭
ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣು	... ೧೦	ವಿಧಿವಿವಾಹ	... ೩೯
ಹಗಲು ಕಳ್ಳ	... ೧೯	ಗೀತಾಸಾರ	... ೪೪
ತಾಳ್ಮೆ	... ೨೩	ತಾತನ ನಿಧಿ	... ೪೮
ನಂಬುಗಸ್ತು	... ೨೫	ದೇವೀಭಾಗವತ	... ೫೦
ಯಾವುದು ಧೈರ್ಯ ?	... ೨೮	ಕನ್ಯಾಲಾಭ	... ೫೯
ಗೌತಮ	... ೩೧	ಬಣ್ಣದ ಭ್ರಮೆ	... ೬೦

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫
ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧೫.೦೦

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಕಂಪ್ಯಾ ಪಕರು: 'ಜೆ.ಕೆ. ಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗ ರೆಡ್ಡಿ

ಸಾಧಾರಣ ಮಕ್ಕಳು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಇದ್ದರೂ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಕನಾಗಬಲ್ಲ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಈತಲ್ಲ. ಅಂತಹವನೇ ಮಂಜೋದ್ಧಾರಕನು. ಎರಕ್ಕನಾದ ತಂದೆಯ ಪರಾಂಬರಿಕೆಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಾಯದಲ್ಲೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಉದ್ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗಿ, ಸ್ವತಃ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮಾಹಾ ವಿದ್ವಾಂಸ ನಾಗಿ, ಒಂದು ಮಂದದ ಮಾರಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಚರಂಜೀವಿಯಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವ 'ಅಸ್ತೀಕನು' ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ ಪುರಾಣ ಬಾಲನಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಾನೆ.

ಅ ಮ ರ ನಾ ನೆ

ವಿಶಾಕೇ ಗೃಹ ಸಂತ್ಯಕ್ತಃ

ಪಾಣಿ ವಾಕ್ಯೋ ದಿಗಂಬರಃ

ಸೋಪಿ ಸಂವಾಹ್ಯತೇ ಲೋಕೇ

ತೃಷ್ಣಾಯಾ ಪತ್ಯ ಕೌತುಕಂ

ವಿಶಾಂಗಿಯೂ, ಮನೆಬಾಗಿಲಿಲ್ಲದವನೂ, ಭಿಕ್ಷಾಪಿಪ್ರ, ಹಿಡಿದವನೂ, ದಿಗಂಬರನೂ ಸಹ ದೂರಾಚೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವರು.

ಸಂಪುಟ: ೬೨

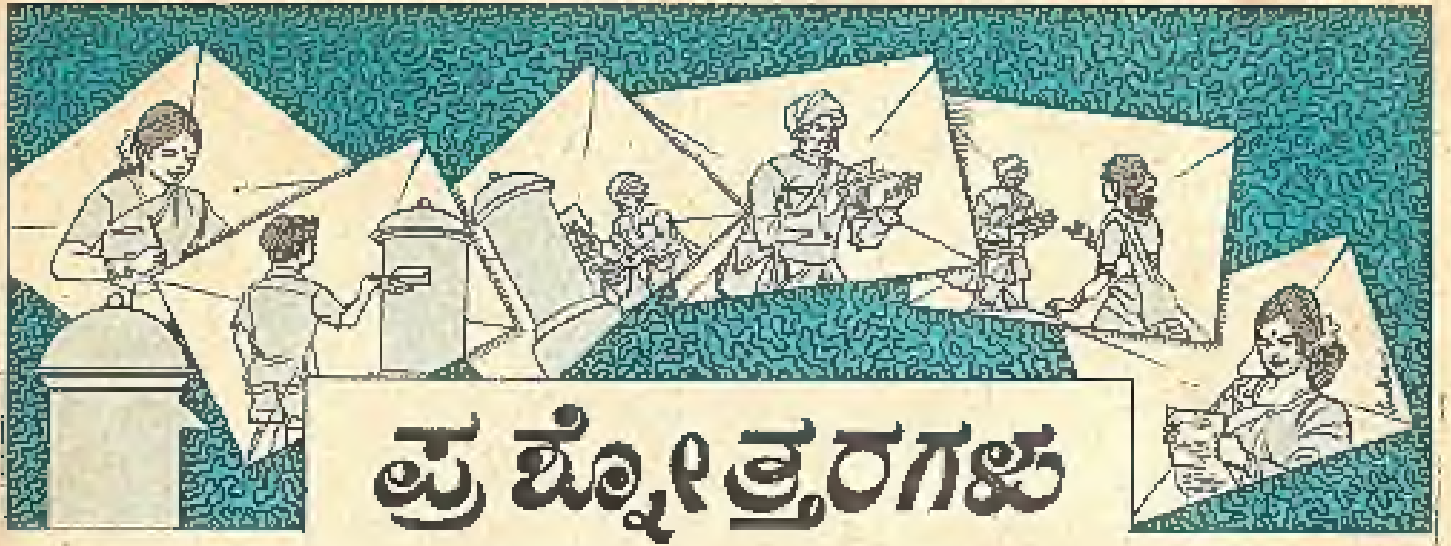
ಜೂನ್ '೭೯

ಸಂಚಿಕೆ: ೬

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫

|| ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಂದಾ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು

ಆಶೋಕ್ ಮಂಗಶೂರಿ, ಅಥಣಿ (ಕರ್ನಾಟಕ)

ಪ್ರ: ಧೂಮಕೇತು ಅಂದರೆ ಏನದು ?

ಉ: ಸೂರ್ಯನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರುವ ನೌರ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆ ಕೇಂದ್ರದ ಸುತ್ತಲೂ ಪರಿಭ್ರಮಿಸುವ ಗ್ರಹಗಳೂ ಉಪಗ್ರಹಗಳೂ, ಉಲ್ಕೆಗಳೂ, ಬಾಲದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳು ದೀರ್ಘವೃತ್ತ ಕಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತವೆ. ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಮೀಪವಿರುವ ಮತ್ತೆ ದೂರ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಸೂರ್ಯನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಇವುಗಳಿಗೆ "ಬಾಲ" ಇರುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಇವು ಗೋಲಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಘನಪದಾರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಭವಿಷ್ಯವಿವರ ವಾಯುಪದಾರ್ಥವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಈ ಪದಾರ್ಥವು ಆವಿಯಾಗಿ ಧೂಮಕೇತುವಿನ "ತಲೆ"ಗೆ ದೂರವಾಗಿ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟು "ಬಾಲ"ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗ್ರಹ ಚಲನೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮೂಢ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿರುವ ಹಾಗೆ ಧೂಮಕೇತು ಕಾಣುವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಮೂಢತನವುಗಳಿರುತ್ತವೆ.

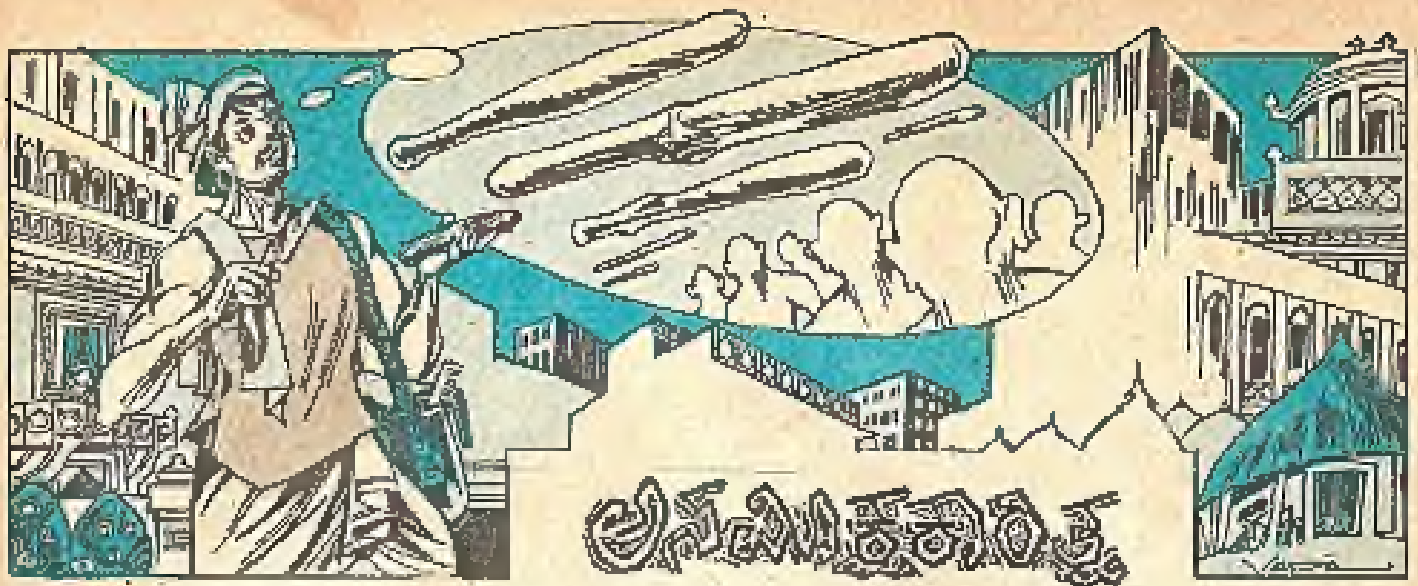
ಬಾಳಿಕೆ, ಜಂಭೇಕರ್, ಬಿಸೀಸ್ (ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ)

ಪ್ರ: ಮೋಡಗಳು ಕಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಳೆ ನೀರು ಬೆಳಗಾಗಿರುವುದೇಕೆ ?

ಉ: ನೀರು ಬೆಳಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಸೂರ್ಯ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಮೋಡದೊಳಗಿನ ನೀರು ನಿರೋಧಿಸುವಾಗ ಅವು ಕಪ್ಪಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ನೀರಿಗೆ ಬಣ್ಣವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರ: ಬೆಟ್ಟಗಳು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ ?

ಉ: ಭೂಖಂಡಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಪದರುಗಳಿರುವುದೆಂದೂ, ಭೂಖಂಡಗಳು ಕದಲುತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ ಈಗ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಕದಲಿಕೆಯಿಂದ ಎರಡು ಭೂಖಂಡಗಳ ನಡುವೆ ಒತ್ತಾಟವೇರುವಾಗ ಕೆಳಗಿನ ಕಲ್ಲಿನ ಪದರು ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಬರುತ್ತದೆ. ಪರ್ವತ ಪಂಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೆ ಉಂಟಾಗುವವೇ. ನಾವು ಭಾರತದೇಶವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಭೂಖಂಡವು ಆಫ್ರಿಕಾ ಖಂಡದ ಕಡೆಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತ ಪಂಕ್ತಿಗಳು ಏರ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅವು ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆ ಏಳುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಮಾಲಯ ಶಿಖರಗಳು ಸಮುದ್ರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುವೆನ್ನಲು ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಜಲಚರಗಳ ಅವಶೇಷಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಭೂಖಂಡಗಳ ನಡುವೆ ಒತ್ತಾಟ ನಿಂತು ಹೋದರೆ ಪರ್ವತಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದು ನಿಂತು, ಮಳೆ, ಬಿಸಿಲು, ಗಾಳಿಗಳಿಂದ ಸಣ್ಣಗಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತವೆ. ಪೂರ್ವ ತೀರದ ಬೆಟ್ಟಗಳು ಹಾಗೆ ಸಣ್ಣಗಾಗಿರುವಂಥವೇ.

೭೦

ಕೌರವನು ತಾನು ನೋಡಿದುದನ್ನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮನಃಭದ್ರನ ಮುಂದೆ ಪ್ರವಣವನ್ನಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮನಗೆ ಪಡೆಯುತ್ತಾ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡನು :

“ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದಲೇ ಈ ದಿನ ದೊಡ್ಡ ದೊಂಡು ಧನ ರಹಸ್ಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಾನು ಅವನ್ನಾವರ ಆಗಾರು ಕತ್ತರಿಸಲು ಹೋದ ಹೊತ್ತಿಗೇ ಆ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತೆಂದರೆ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ತಾನೇ ! ದಿಗಂಬರ ಜೈನನ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಗಟ್ಟಿ ದೊಣ್ಣೆಯಿಂದ ಹೊಡೆದರೆ ಅವನು ಬಂಗಾರದ ಎಗ್ರಹವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ ! ಇಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಅದೃಷ್ಟ ಬಾರದೆ ಹೋಯಿತಲ್ಲಾ ! ನಾನು ದಿನಾ ಆರು ಗಂಟೆಕಾಲ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಕ್ಷೌರಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕ್ಷೌರಮಾಡಿದರೆ ಸಿಗುವ ಆರೇಳು ಬೆಳ್ಳಿ ನಾಣ್ಯಗಳು ನನ್ನ ಸುಖಾರದ ಖರ್ಚಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಸಾಕು ? ಉರೂಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ದಿಗಂಬರ ಜೈನರು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ! ನನಗೆ ಈ

ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮನಃಭದ್ರನ ಹಾಗೆ ಹತ್ತೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ ! ಹಣ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಸಾಟಿಯಾಗಿ ಕ್ಷೌರಿಕನಿರಲಾರನೆಂದರೆ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಮನುಷ್ಯರು ಹೇಗೆ ಲಕ್ಷಾಧಿಕಾರಿ ಗಳಾಗುತ್ತಾರೋ ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ. ಅದಲ್ಲಾ ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ವ್ಯಾಪಾರದ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಎಂದಾಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ತಿರುಳು ಮರದ ದೊಣ್ಣೆಯೂ, ದಿಗಂಬರಜೈನನೂ. ಬಲವಾದ ಪೆಟ್ಟು ಆಪ್ತ ! ತಮ್ಮವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಒಳಿತಾಗಬೇಕೆಂಬ ಸ್ವಾರ್ಥ ದಿಂದ ಅವರು ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು, ನಾನು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ದೊಣ್ಣೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟೆ ! ಮತ್ತೆ ನಾನಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ನನ್ನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಂಚುಹೊಟ್ಟೆ. ಇನ್ನೇನು ಕೊರತೆ ನನಗೆ ? ನಾಳೆಯೇ ಉರೂಳಿಗಿರುವ ದಿಗಂಬರ ಜೈನರನ್ನೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಮನಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ

ಅವಾರ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ದಿಗಂಬರ ಜೈನರಿಗೇನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ.”

ಹೀಗೆ ನೆನೆದುಕೊಂಡು, ಕಾರ್ಯಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಬಲವಾದ ದೊಣ್ಣೆಗಳನ್ನು ತಂದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಪಾವಡಿಯ ಪೆಟಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಟ್ಟು ಆ ದಿನವನ್ನು ಮುಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತವನ ಹಾಗೆ ಕಳೆದನು. ಮರುವಿನ ಬೇಕಾದ ಕೊಡಲೇ ನಗರದ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜೈನಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಮಹಾವೀರನ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಮಾಡಿ ಮೂರು ಸಾರಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗದಿದ್ದು, “ಜೈನರಿಗೆ ಜಯ ! ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಜಯ ! ಜಿನಪ್ರಭು ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಿ ! ಜನ ವ್ಯಯೋಧರಮ್ಮ ಕಾಪಾಡಲಿ!” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅರಚಿದನು.

ಶರಣಾಯಾ ಅವನು ಜೈನ ಛಿಕ್ಷುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, “ಸ್ವಾಮಿ,

ತಾವು ತಮ್ಮ ಅನುಚರರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಈ ದಿನ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಔತಣಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಬೇಕು!” ಎಂದು ಆಹ್ವಾನಮಾಡಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಛಿಕ್ಷು, “ಶ್ರಾವಣಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಏಕೆ ಔತಣಕ್ಕೆ ಕರೆಯುವೆ? ನಾವು ಹಿಂದಿವೋಕರಾದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಎದುಕೊಂಡೆಯಾ? ನಾವು ಇಂಥ ಆಹ್ವಾನಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಸಿವೆಯಾದರೆ ಯಾವ ಗೃಹಸ್ಥನ ಮನೆಗೋ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟೇ ತಿನ್ನುತ್ತೇವೆ. ರುಚಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟವರು ನಾವು. ನಾವಾರೂ ಆಕೆ ಆಮಿಷಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುವವರಲ್ಲ.” ಎಂದನು.

“ನಿಮ್ಮ ನಿಯಮ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು. ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಸ್ತುಗಳಿವೆ. ಹಗುವೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನರಳುತ್ತಿದೆ. ಅವು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಿಕ್ಕೂ, ದಾನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಬಹುದು. ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ನೀವು ಬೇಡವೆಂದರೆ ಬೇರೆ ಛಿಕ್ಷುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಕೈಗಳಿಂದ ಅವುಗಳ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಲೆಂಬುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ” ಎಂದು ಕ್ಷೌರಿಕನು ಎದ್ದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಅರುಮಂದಿ ಛಿಕ್ಷುಗಳು ಏಕ ಕಂಠದಿಂದ, “ನಾವು ಬರುತ್ತೇವೆ. ನೀನು ಕೊಡುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಗತವಾದ ಬಹು ಮಾನ ಅಲ್ಲಿವಾರಂದರಿಂದ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಮಗೆ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ನೀನು ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ದಾನಯುತ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎದ್ದರು.

ವಿಚಿತ್ರವೇನೆಂದರೆ, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, ಒಬ್ಬಂಟಿಗ ನಾದವನು. ಮನೆಮತ ಬಿಟ್ಟವನು, ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ

ತೃಪ್ತಿ ಭಕ್ಷಾಪಾತ್ರ, ಹಿಡಿದವನು, ದಿಗಂಬರತ್ನ, ಅವಲಂಬಿದವನು, ಪ್ರಾಯ ಮೀರಿದವನು, ಹೀಗೆಲ್ಲ ಆದವನಿಗೆ ಸಹಾ ಆಶೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು! ಇದಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಿತ್ರ ಮೆದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ದುರಾಶೆಯನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಕೊಡುಲು ಬಿಳಿಯಾಗಿ, ಹಲ್ಲುಗಳುದುರಿ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಸುಕು ಕವಿದು, ಕಿವಿಗಳು ಕೇಳದ ವೃದ್ಧನಲ್ಲಿ ಸಹಾ ದುರಾಶೆ ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ.

ಕ್ಷೌರಿಕನು ಜೈನ ಭಿಕ್ಷುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಚಾವಡಿಯೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಗಿದು, ಪೆಟಾರಿಯನ್ನು ತೆರೆದನು. ಅದರೊಳಗಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ, ಹೇವನ್ನೂ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ತಿರುಳುಮರದ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ದೊಣ್ಣೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ, ಭಿಕ್ಷುಗಳ ತಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆಯ ಕೊಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷು ವಾದರೂ ಮನುಷ್ಯದ್ರವ ಪಟ್ಟು ತಿಂದ ಭಿಕ್ಷುವಿನ ಹಾಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಪಟ್ಟು ತಿನ್ನದೆ, ಒಂದೇಟಿಗೆ ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಪಟ್ಟು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಕಿರಿಚಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕ್ಷೌರಿಕನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ, ಆದರೆ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಕೋಪವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. "ಇವರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ ವೇಷಧಾರೀ ಭಿಕ್ಷುಗಳೋ ಏನೋ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮೂಢಾದರೆ ಚೆನ್ನವಾಗಿ ಬೀಳಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲಾ" ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಈ ಜೈನ ಭಿಕ್ಷುಗಳು ನೆತ್ತಿಗೆ ಬೀಳುವ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಬೀಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಒಡಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇಲಿಗಳ ಹಾಗೆ ಬಾವಡಿಯೊಳಗಿಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಆವೇಶವೇ ಬಂದಿತು. ಬಾಗಿಲುಗಳು ಗಟ್ಟಿ ತಾಲ ಹಾಕಿದ್ದರಿಂದ ಭಿಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ಭಿಕ್ಷುಗಳು ಸತ್ತುಬಿದ್ದರು. ಅವರು ಸತ್ತರೆಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಕೊಡಲೇ, ಅವರು ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹಗಳಾಗುವರೇನೋ ಎಂದು ಕ್ಷೌರಿಕನು ಅತ್ಯಾಶೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಅವರು ರಕ್ತ ಸುರಿಸುವ ಶವಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು.

ಉಳಿದ ನಾಲ್ವರು ಭಿಕ್ಷುಗಳೂ ಕ್ಷೌರಿಕನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೊರಳುತ್ತ, "ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸು. ನಾವು ನಿನ್ನಗೇನು ಮಾಡಿದವು? ದೋಷಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾದರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಈಗಲೇ ಇಬ್ಬರ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆದೆ ಉಳಿದವರನ್ನಾದರೂ ಬೇವೆ ದೂಂದಿಗೆ ಉಳಿಸಪ್ಪಾ! ಬಿಡಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ರೋರಿಸಿದರು.

ಕ್ಷೌರಿಕನು ಆವೇಶದಿಂದ ಚೀರುತ್ತ, "ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಬಂಗಾರವಾಗಲಿಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ರಕ್ತ ಲೋದಿಟ್ಟು ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹವಾಗಿ ಬೀಳುವಿರಾ ಇಲ್ಲವಾ! ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ! ಅಗಿರಿ

ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹ!" ಎಂದು ಏತೆ ಸಿಕ್ಕಾಬಟ್ಟೆ ದೊಣ್ಣೆ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು.

ಜೈನ ಭಿಕ್ಷುಗಳ ಭಯಂಕರವಾದ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ದ್ವಾರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವ ರಕ್ಷಕಭಟರು, ಬಾಗಿಲು ಒಡೆದು ಚಾವಡಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಭಿಕ್ಷುಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದರು. ಆಮೇಲೆ, ಆ ಭಿಕ್ಷುಗಳನ್ನೂ, ಎರಡು ಶವಗಳನ್ನೂ, ಕ್ಷೌರಿಕನನ್ನೂ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ಕ್ಷೌರಿಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇಂಥಾ ಘೋರಕೃತ್ಯ ಏಕಾಘಾತ ಮಾಡಿದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಿನ್ನ ಮನೆಭದ್ರರು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ನಾನೂ ಮಾಡಿದೆ. ನನ್ನದು ಮಾತ್ರ ಹೇಗೆ ಶಪ್ಥಾ ಗುತ್ತದೆ?" ಎಂದನು ಕ್ಷೌರಿಕ.

"ನೀನು ಹೇಳುವ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವೇನು?" ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಕೇಳಿದ.

"ಮನೆಭದ್ರರು ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಜೈನನ ಕಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಣ್ಣೆಯಿಂದ ಹೊಡೆದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹವಾಗಿ ಬಿದ್ದ. ಆದನ್ನು ನಾನು ಈ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೂ ನೋಡಿದೆ. ಬಂಗಾರವಾದ ಆ ವಿಗ್ರಹದ ಬೆರಳಿನ ತುಂಡೂ ನನ್ನ

ಹತ್ತಿರವಿದೆ," ಎಂದು ಕ್ಷೌರಿಕನು ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು.

ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಭಟರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಮನೆ ಭದ್ರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ನಿನ್ನ ನೀನು ಒಬ್ಬ ದಿಗಂಬರ ಜೈನನನ್ನು ಕೊಂದೆಯೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮನೆಭದ್ರನು ಏನೂ ಮುಚ್ಚಿಡದೆ ತನ್ನ ಯಾವತ್ತೂ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಕ್ಷೌರಿಕನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಮೂಢನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಈಟಿಗಳಿಂದ ತಿವಿದು ಕೊಲ್ಲಿರಿ" ಎಂದು ಆಪ್ತಜೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕ್ಷೌರಿಕನನ್ನು ಭಟರು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ತಲೆದೂಗುತ್ತ, "ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಸಂಗತಿ ಸುದರ್ಭಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ದುಡಿಕೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವನ ಗತಿ ಇಷ್ಟೇ. ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹಿಂದೂ ಮುಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡದೆ ವಿಶ್ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಮುಂಗುಸಿಯನ್ನು ಕೈಯಾರೆ ಕೊಂದು ದುಃಖ ಕ್ಕೀಡಾದನಲ್ಲ?" ಎಂದನು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶ.

"ಆದೇನು ಸಂಗತಿ? ಹೇಗಾಯಿತು?" ಎಂದು ಮನೆಭದ್ರನು ಕೇಳಲು, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಹಗಲು ಕಳ್ಳ

ತನ್ನ ತರೆಯೊಡೆಸುವ ಪಂಥ ಕಟ್ಟಿದ ಬೇತಾಳದ ಮುಂಡಿದಡದ ಕಪವೀರನಾದ ಶ್ರೀವಿಕ್ರಮ ರಾಜನು ಮತ್ತೆ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುವ ತವವನ್ನು ಕಿಳಗಿಳಿ, ತನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಎಂದಿನಂತೆ ಪಯಾನವಾಗಿ ಸ್ಮಶಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ತವ ದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಮಾತಾಡಲು ಹೊಡಗಿ, "ಎಲೈ ರಾಜನೇ! ನಿನ್ನ ಈ ಕವ್ವವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಇದು ನಿನಗೆ ಯಾವ ಏನಾದ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಬಿಕ್ಷೆಯೋ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದವನಿಗೂ ಬಿಕ್ಷೆಯೇ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅಶ್ವರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಕಳ್ಳನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳುತ್ತಾ ಶ್ರಮವನ್ನು ಮರೆತು ನಡೆಯುವೆಯಂತೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೊಡಗಿತು:

ಹಿಂದೆ ಒಂದುಸಾರಿ ಕಾಂಚೀಪುರದಲ್ಲಿ ಹಗಲು ಕಳ್ಳತನವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಕಳ್ಳನಾರೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳನು ಒಹಳ ಚಾಕ ಚಕ್ರತೆಯಿಂದ ಕದ್ದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಾಗ,

ಬೇತಾಳ ಕಥೆಗಳು?

ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ ಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ವ್ಯಾಪಾರಿಗ
ಳಿಂದಲೂ, ಗಿರಾಕಿಗಳಿಂದಲೂ ಹಣವನ್ನು ಕದ್ದುಬಿಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಹಣ ಮಾಯವಾಗುವುದೆಂದೂ
ಹಣ ಕಳಕೊಂಡವರಿಗೆ ಆಗಲೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.
ಯಾವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಳವಾಯಿತೆಂಬುದೂ ಗೊತ್ತಾ
ಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಬಗೆಯ ಹಗಲು
ಕಳವುಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ರೈತರು, ವರ್ತಕರು,
ರಾಜೋದ್ಯೋಗಿಗಳು ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ
ವರೂ ಈ ಹಗಲು ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವರೇ.
ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದರೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಕಳ್ಳ
ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಾರನು.

ಈ ಹಗಲು ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಕುರಿತು ನಗರಪಾಲ
ಕನಿಗೆ ಅನೇಕ ಫಿರ್ಯಾದಿಗಳು ಹೋದುವು. ಅವನು
ಕಳ್ಳನ ಸುಕುವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಚಾರರನ್ನು
ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವೇಷಗಳಿಂದ
ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಹಾ ಹಗಲು

ಕಳ್ಳನಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳತನವಾದ ಬಹಳ
ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆಯೇ ತಾವು ಹಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ
ವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವ ಹಾಗಿತ್ತು ಅವನ ಕೈ ಚಳಕ.

ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ
ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಂತ್ರದ
ಬೂದಿ ಇದೆಯೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ
ತಮ್ಮ ಚೀಲದ ಅಥವಾ ಜೇಬಿನ ಹಣ ಅವನ
ಜೇಬಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುವುದೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
"ಯಾವನೋ ಮೋಡಿ ಮಂತ್ರಗಾರನ ಕೆಲಸ
ವಿದು !" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಗರ ಪಾಲಕನು ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಉಪಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ
ಕಳ್ಳನು ಎಲ್ಲರ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವವನೆಂದೂ, ಕೈ
ಚಳಕದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಗೊಂಡೂ ತಿಳಿದಿದ್ದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ
ಉಪಾಯವೇನೆಂದೂ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಹಗಲು ಕಳ್ಳನಿಗೆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ
ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹಣದ ಚೀಲ ಸಿಕ್ಕ
ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಚೀಲವನ್ನು
ಅವಹರಿಸಿ ಬಹು ದೂರ ಹೋಗಿ ಅದರೊಳಗೆ
ನೋಡಿದನು. ಹಣದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಗದವೂ
ಇದ್ದಿತು. ಅದು ಒಬ್ಬಳು ಹೆಂಗಸು ಬರೆದ ಕಾಗದ,
ತನ್ನ ಗಂಡ ಸಾವು ಬದುಕಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ
ಅವರನ್ನುಳಿಸಲು ಹಣವು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕೂಡಲೇ
ಹಣ ಕಳುಹಿಸಿ ತನ್ನ ಕುಂಕುವು ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು
ಕಾಪಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಬರೆದ
ಪತ್ರವದು. ಆ ಅಣ್ಣನಿಂದಲೇ ಅವನು ಅದನ್ನು
ಅವಹರಿಸಿದ್ದನು.

ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿ ಕಳ್ಳನ ಗುಂಡಿಗೆ ದ್ರವಿಸಿ
ಹೋಯಿತು. ಅವನು ತಾನು ಕದ್ದ ಹಣದ ಚೀಲವ
ನ್ನತ್ತಿಕೊಂಡು. ಆ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಹೆಂಗಸಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ
ಕಾದಿದ್ದ ರಕ್ಷಕ ಘಟಕು ಅವನನ್ನು ಸುತ್ತು ಓಡಿದು

ಬಂಧಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಕಳ್ಳನು ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಚೀಲವನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದನೋ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಮನೆಯೊಳಗೆ ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಮೇಷ ಬದಲಾ ಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಗರ ಪಾಲಕನೇ .

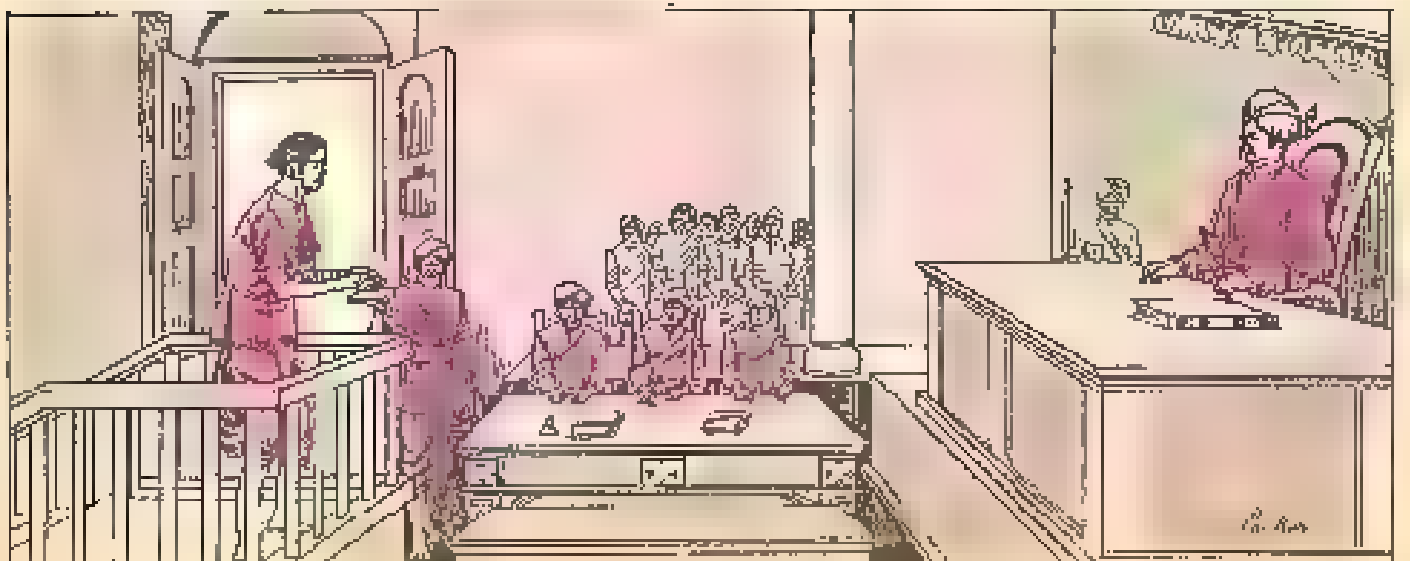
ಹಗಲು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಒಂದು ಶಿಂಗಳಿಂದಲೂ ಹಣದ ಚೀಲ ವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ಈ ದಿನ ಜಯಸಿಕ್ಕಿತು. ಹಗಲು ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಅವನು ಊರೊಳಗಿನವನೇ ಆದ ರಂಗಣ್ಣ.

ಅವನ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಊರವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆಸಿ ಲಾಯಿತು. ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಗಲು ಕಳ್ಳನು ಅವನೇ ಎಂಬುದು ರುಜುವಾಯಿತು. ಆದರೆ ನಗರಪಾಲಕನು ರಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೊಡದೆ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ರಂಗಣ್ಣನಿಂದ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ನಗರಪಾಲಕನು ಆಪ್ತನಿಂದ ರಮಪಟ್ಟು ಹಗಲು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟನು? ಅವನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಊರವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕರೆದು ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಬೇಕೇಕೆ ? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡದು ಪುಡಿ ಪುಡಿ

ಯಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು. "ಕಳ್ಳನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಗರಪಾಲಕನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವ ನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳನಲ್ಲಿ ಮಾನವತ್ವವಿದ್ದರೆ ಹೊರತು ನಗರಪಾಲಕನು ಮಾಡಿದ ಉಪಾಯಕ್ಕೆ ಜಯಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಾನವತ್ವದಿಂದ ಕಳ್ಳನು ತಾನಾಗಿ ಒಂದು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ತೀವ್ರ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸುವುದು ಮಾನವತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವೇ ಆಗು ತ್ತದೆ. ನಗರಪಾಲಕನು ರಂಗಣ್ಣನಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಹಾ ಕೊಡದೆ ಒಹಿರಣ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಯಿಸಿದನೇ ಕೆಂದರೆ, ಅದುವರೆಗೆ ಹಗಲು ಕಳ್ಳನು ಯಾರೂ ಎನ್ನಬಂದಾ ? ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಾ, ಅವನ ಮುಖವು ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಹಗಲು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಅವನಿಗೂ ಸಾಧ್ಯ ನಾಗದಾ, ಇವನೇ ಹಗಲು ಕಳ್ಳನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂತಲೇ ನಗರಪಾಲಕನು ಒಹಿರಣ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸಿದನು. ಇಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಹಗಲು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಾದುದೇ ಅವನಿಗೊಂದು ಶಿಕ್ಷೆಯಂತಾಯಿತು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನನ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ತಪ್ಪದೊಂದಿಗೆ ಮಾರಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆತಾಡ ತೊಡಗಿತು.

ಅರ್ಹತೆಯ ಪೋಷಣೆ

కాచిఫలదారుల మూలము, కుమార్తెను మూల మేధావి తన కంటిత తన కన్నముల్
 కి కన్నములు అతనాడునున్న వాని అరిగి, కలసి కిలించుచు నల్లముద్రలు అమల కేలరినె.
 ముఖాదూరమును బట్టి, అతరూర అవస్థముల్ అభ్యుదయ మునందు రామునెనగ్నా
 వారిర వారిరదనె.

ಇದರ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತೆ ಬೇರೊಬ್ಬ ಕೆಲಸಗಾರನಿಗೆ ಸ್ವಾಗತವಾಗಿದ್ದು ಅವನು ಇದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವುದಾಗಿ ಮುಂದಿರಬಹುದು. ಹಾಗಾದರೆ ಇದರೊಂದಿಗೆ ಈ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಮೀರಬಹುದು ಎನ್ನಿಸಿದರೆ ಅದೇ ಮುಂದೆ ಉಂಟಾಗಬಹುದು.

ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಕೃಷ್ಣಾ ಕೂಡ ಕೂಗಿದ್ದಾನೆ. ಕೊನೆಗೆ ಮಂತ್ರಿ ಕೊಡಲು ಬಂದ. "ನಿನ್ನ ಒಂದು ಕವಾಟಕರವರ ಕಾಡುಗವನ್ನು ಮಂಡಿ ಒಡೆದು ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಅರ್ಧ ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಒಡೆದು, ಕಾಡರ್ಥ ದೂರದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ತೀರ್ಮಾನವು. ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜನ ದಯೆಗೆ ಮೊದಲಿ ರುವ ಶ್ರೀ ೫೩ ಪ್ರಕಾರ ಮೂರುಗಳು. ನಿನ್ನ ದಾಯವುಳ್ಳ ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಒಡೆದು ಕೊಡದು. ಒಂದುಪುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರಮಣವಾಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

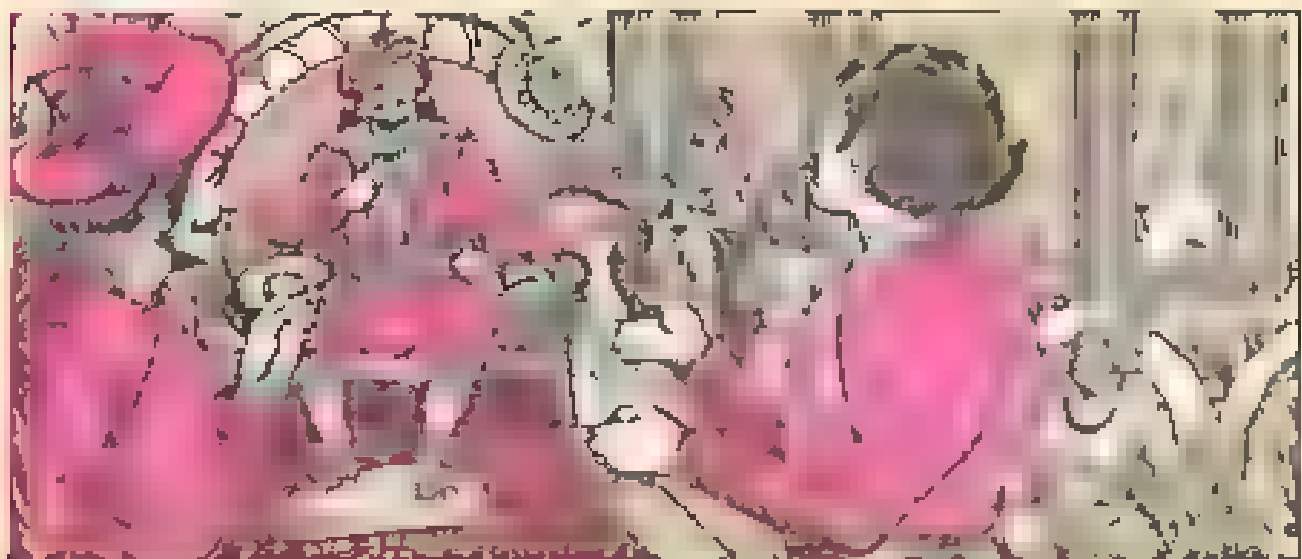
ಧರ್ಮಾಧ್ಯಾ, ಸುಮಿತ್ರ,ಕೆಡು ಅಯ್ಯವಾರ್ಕುಲಾ, ಸುಮಿತ್ರ,ಅ ಕೆಡು ಕಾಣದೊಂದಿಗೆ ಹೋದುದು, ಮೊದಲನೇ ಅರ್ಧದೊಂದಿಗಿನ ಕಾಣದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸುಮಿತ್ರ,ಅ ಅರಸ್ಯ ಸುಟ್ಟಾಗಿ ಒಲಿ. ಹೆಬಿ. ಅರಸ್ಯ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಾಸಿಗೆ ಕೆಡು, ಎತ್ತರನಾ ಪತ್ತೆಯಾದ ಒಲಿ. ೨೫

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 1, 1861. It is a copy of the original letter, and is signed by Abraham Lincoln.

ತುಮಕಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿವ್ಯವಸ್ತುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಥೆ ಹಬ್ಬಿದೆ. ಅದರ ಹೆಸರು 'ದಿವ್ಯವಸ್ತು'.

“ಮಹಾರಾಜನೇ, ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಿಮರ್ಶೆ, ನಾಶಕ್ಕೆ ನಾಶಕ್ಕೆ ತಿಳಿ” ಎಂದು
*ಕವಿಯು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಕುಮಾರನು ಧರ್ಮರತ್ನ ಸ್ವ ಭಾರಿ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ವಾಳ್ವೆ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಘವಯ್ಯನೆಂಬ ಜಮೀನ್ದಾರ್‌ಶ್ರದ್ಧನು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಚಂದ್ರಯ್ಯನೆಂಬ ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಪೊಸದಾಗಿ ಚಾಕರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸೇರಿದನು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಮೊದಲೇ ಜಮೀನ್ದಾರ ರಾಘವಯ್ಯ ತುಂಬ ಮುಯೋವಿಯೊಂದೂ, ಕೂರ ಸ್ವಭಾವದವನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥವರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಗೆದ್ದರೇನೇ ಲಾಭವರಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಹೆಂಡದು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಬಂದಿದ್ದನು.

ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದಿನಿಂದಲೇ ರಾಘವಯ್ಯ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ದೀಳಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ಅವನನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ತಪ್ಪು ಹೇಮುತ್ತ ಮಾಡಿಸುವನು. ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಕುಳಿತು ಊಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅರ್ಧ ಊಟ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ಏನೋ ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನಗುತ್ತ ಅರ್ಧ ಊಟವನ್ನು ಖುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಡುವನು. ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ರಾಘವಯ್ಯ ಚಂದ್ರಯ್ಯನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಏನೋ

ಒಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನಗುತ್ತಾ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಲು ಹಿಂಡದೆ ಹೋದರೆ ರಾಘವಯ್ಯ ಚಂದ್ರಯ್ಯನನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಲಿಲ್ಲವೆಂದು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯ ಸಸಿಗಳು ಬಾಡಿ ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಘವಯ್ಯ ಅರ್ಧವೇನಿಲ್ಲದೆ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನನ್ನೇ ಬಯ್ಯ ಬೆನ್ನಿಗೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಕೂಡಾ ಹೊಡೆದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ರಾಘವಯ್ಯ ಎಷ್ಟೇಕಾಟ ಕೊಟ್ಟರೂ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನಗುತ್ತಾ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನೇ ಹೊದತು ಯಜಮಾನನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಿರಸ್ಕಾರ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಎಲೆ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ರಾಘವಯ್ಯ ಅಲೋಚಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಜಮೀನ್ದಾರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ತಾನು ಆಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ತೋರಿಸಬೇಕಾದ್ದೇ ಈ ಮೈವೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ರಾಘವಯ್ಯನು ಚಂದ್ರಯ್ಯನಿಗೆ ಕೊಡುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕಂಕಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ರಾಘ

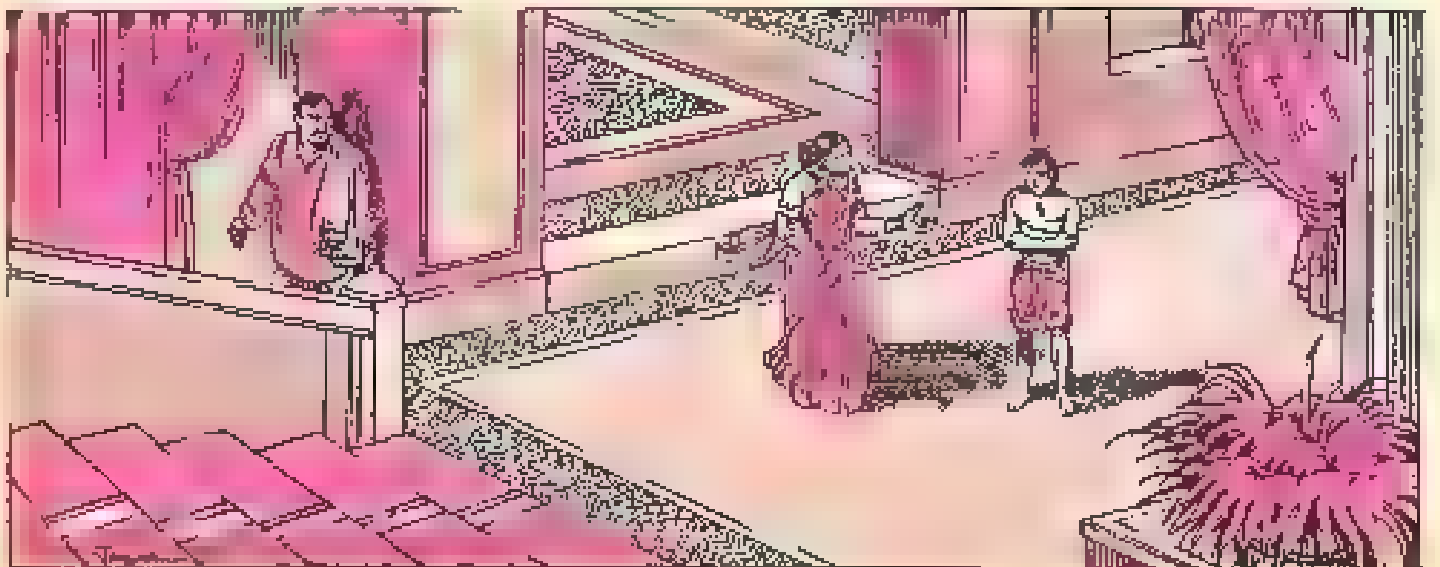
ವಯಸ್ಸು ಹೆಂಡತಿಯೇ ಅಂತಹ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವನ್ನೊಂದಿಗೆ ಅವಳು ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಖವಾಗಿ ಕಲಿಸುವವಳಾಗಿ ರಾಘವಯ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿಸಿ ಮಾಡಿ, ಸಂಬಳದ ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಂದ್ರಯ್ಯನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವ ನೆಲೆ ಅವಳು ಅಂದುಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಹೊರಟುಹೋಗುವ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯೇ ಎತ್ತರಲ್ಲ. ಚಂದ್ರಯ್ಯ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಹೊಲದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಹಾ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗಿರುವ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನೂ, ಕೆಲಸದ ಜಾಣತನವನ್ನೂ ನೋಡಿದವರಿಗೆ ರಾಘವಯ್ಯ ಅವನನ್ನು ಹಾಗೇಕೆ ಬಯ್ಯ ಕಾಡುವನೋ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಚಂದ್ರಯ್ಯನ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ರಾಘವಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ದಿನ ಅವನನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಕರೆದು, "ಎಲೋ, ನಿನ್ನಂಥ ಒಳ್ಳೆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಯಾವಮಾನರೂ ಹೀಗೆ ಬಯ್ಯ ಮಾಡಿಸೋದನ್ನು ನೋಡಲಾಗೋದಿಲ್ಲವು ನೀನು ದೂರ ಅಷ್ಟೇ ಸಹಿಸಬೇಕು? ನೀನು ಸಂಬಳದ

ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಬಂದಾಗಪ್ಪ" ಎಂದಳು.

"ಇದೇನು ಹೇಳುವಿರಿ ಅವ್ಯಾವರೆ? ನಿಮ್ಮ ನನಗೆ ತಾಯಿಯ ಹಾಗೆ. ಯಾವಮಾನರೂ ತಂದೆ ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೈದರೂ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದೇ ಇದೆ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಕೋಪ ವೇನಿಲ್ಲವಯ್ಯಾ. ಅದರ ಗುಣವೇ ಹಾಗೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರ ಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಹಾ ಅವರು ಬಯ್ಯುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಹಾಗೇ ನನ್ನನ್ನು ಬಯ್ಯರೆ ಹೊಡೆದರೆ ಅದ್ದಾ ಅಂತಲೇ ಅಂದು ಕೊಳ್ಳೇನೆ" ಎಂದ ಚಂದ್ರಯ್ಯ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ದುರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಘವಯ್ಯನು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟನು ಅವನನ್ನು ಯಾರೋ ಶೂಲದಿಂದ ತಿವಿದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೋರಿಸುವಂಥ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಚಂದ್ರಯ್ಯ ತೋರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ರಾಘವಯ್ಯ ಚಂದ್ರಯ್ಯ ನನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನ ಹಾಗೇ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಮುಂಗೋಪವೂ ಅಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಮುಗುಳುವಾಗ ತೊಡಗಿ, ಕ್ರಮೇಣ ದೊಡ್ಡ ಜಗು ಗಳೆದ್ದುವು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು.

ನಂಬುಗನ್ನ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರನೆಂಬವನು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವು ಮೊಕೆಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಮೊಕೆಗಳನ್ನು ಕಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಬೇಕೆಂದು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಗ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತ ರಾಮದಾಸನು ಗೋಪಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ ನಂಬುಗನ್ನನೆಂದು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಗೋಪಿ ಮೊಕೆಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರಲು ಮೋಗಿದ್ದನು.

ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಶೇಖರನು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದು, "ಎನೋಂದ್ರೆ, ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮೊಕೆಗಳು ತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಹೊಸ ಕೆಲಸದಾಳನ್ನು ನಂಬಿ ಮೊಕೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅವನೆಂಥವನೋ? ಮೊಕೆಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ನಾವೇನು ಮಾಡುವುದು?" ಎಂದಳು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರನು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿದ ಹಣದ ಬೇಲವನ್ನು ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಡುತ್ತ, "ಬಂದಾನು, ಬಂದಾನು. ಹುಡುಗ ನಂಬುಗಿಯವನಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸ್ನೇಹಿತ ರಾಮ

ದಾಸ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆ? ಇನ್ನೂ ಮೇಳೆಯಿದೆ. ಹೋಗಿ ಎನ್ನ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೋ" ಎಂದನು ಹೆಂಡತಿಗೆ.

ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಭಯವೂ ಸುಜೇಹವೂ ವಿಳದಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಕೆಲಸದ ಹುಡುಗ ಮೊಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಎತ್ತಾದರೂ ಓಡಿಗೇಡಿ ಹೋದರೆ ತಾನೇನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ರಾಮದಾಸನ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಹಾಕಲೂ ಬಾರದು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರನು ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಗೋಪಿ ಮೊಕೆಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೇ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಶೇಖರನಿಗೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಯಿತು.

ಹುಡುಗ ಗೋಪಿಯ ಮೂವಿದಲ್ಲಿ ಮಾಯೆ ಮೋಸಗಳ ಛಾಯೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸರಳ ಸ್ವಭಾವದ ಮುಗ್ಧನಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದುಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಗೋಪಿಯ

ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲರೆ ನಾಡ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ಗೋಪಿ ಕಸಬಳಿಯು ವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಕ್ಕಾಸನ್ನೂ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಂದು ಚಂದ್ರಶೇಖರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು ಅವರಿಂದ ಗೋಪಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಂಬುಗೆ ಕೂಡಿತು.

"ಗೋಪಿಯ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಅನುಮಾನವಡುವಾರದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನು" ಎಂದು ಚಂದ್ರಶೇಖರನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಖಚಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳಿದನು.

"ಹೌದು ಹೌದು. ಮೊದಲು ಎಲ್ಲರೂ ನಂಬುಗುರಾಗಿರಬೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಹೋದರೆ ನಿಜ ಬಣ್ಣ ಬಯಲಾಗುತ್ತೆ" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಟ್ಟು ಬಿಡೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು ಚಂದ್ರಶೇಖರ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಅಹಮ್ಮದ್ ಎಂಬವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅಹಮ್ಮದನು ಕಾಡಿನ ಹತ್ತಿರ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಗೋಪಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ,

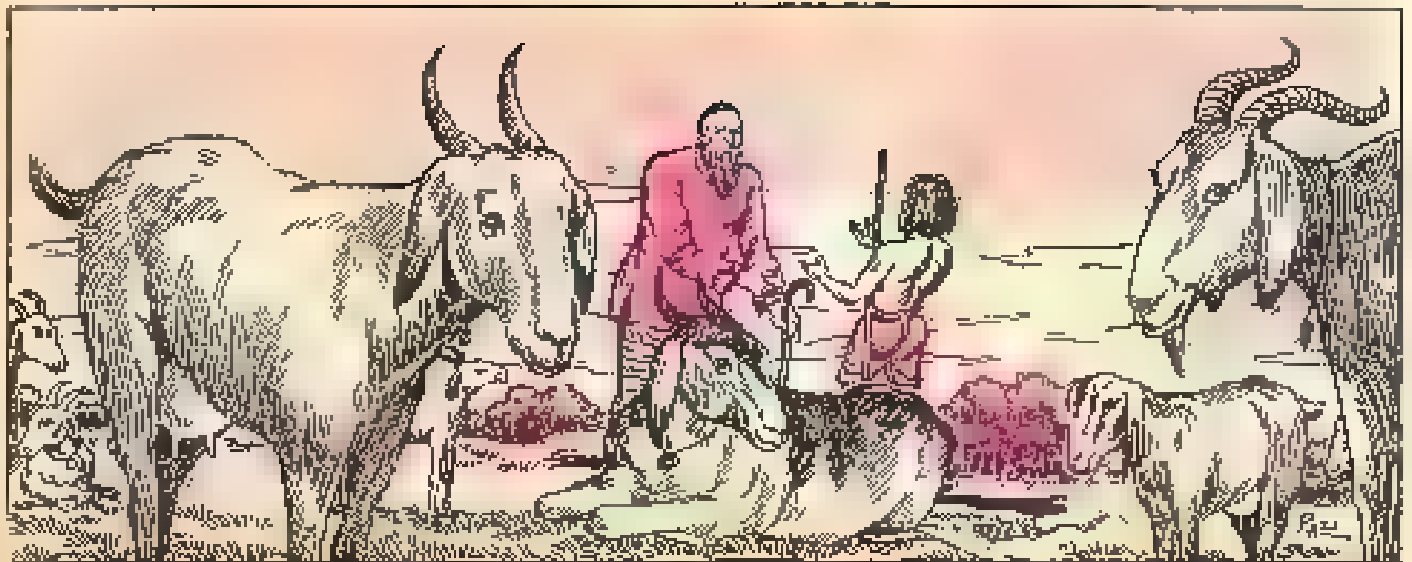
"ಹುಡುಗಾ, ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ನನಗೊಂದು ಮೇಕೆ ಕೊಡುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಅಯ್ಯಾ ಇವು ನನ್ನ ಮೇಕೆಗಳಲ್ಲ, ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಬುಜಮಾನರ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದನು ಗೋಪಿ.

ಅಹಮ್ಮದನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಚೌಕಾಸಿಗಿಳಿದು ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ಮೇಕೆಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದನು ಗೋಪಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿ. "ಓಂ, ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಮೇಕೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಸಾಯಂಕಾಲ ಗೋಪಿ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು, ಕೂಡಲೇ ಚಂದ್ರಶೇಖರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಸಾಹೇಬನೊಬ್ಬ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮದೊಂದು ಮೇಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ. ಇಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಆ ಹಣ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಮೂರು ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಷ್ಟೇ, ಅಂತ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದನು.

"ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ!" ಎಂದು ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಹೊಗಳಿದ. ಆ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಚಂದ್ರಶೇಖರರು ಗೋಪಿಯನ್ನು ಎಂದೂ ಅನುಮಾನಿಸಲಿಲ್ಲ ಪರೀಕ್ಷೆ ಸಲೂ ಇಲ್ಲ.

ದೇವರಿಗೇ ಮೋಸ!

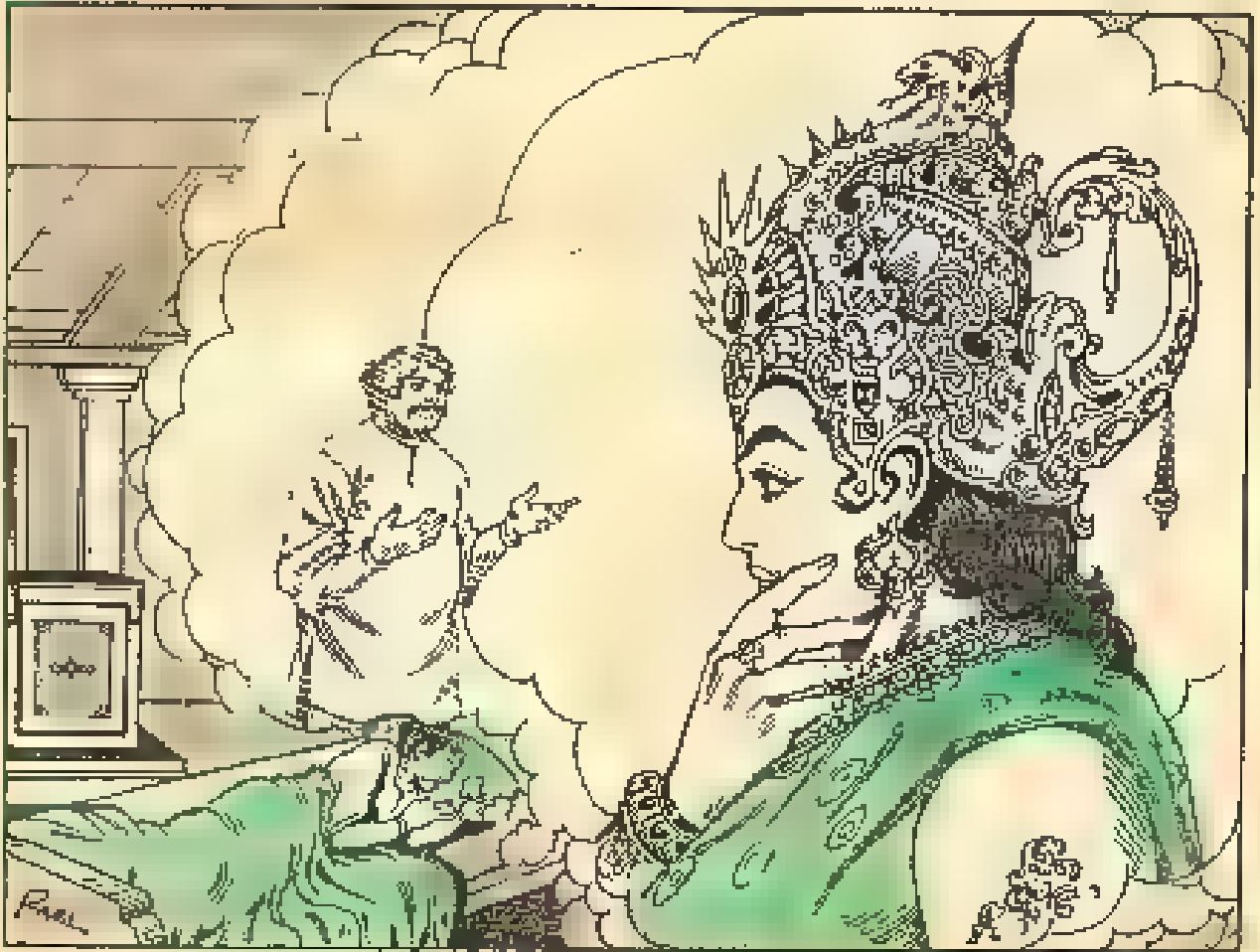
ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಗಲೆ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯಿರುವ ವೀರಣ್ಣನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರದವನಿದ್ದನು.

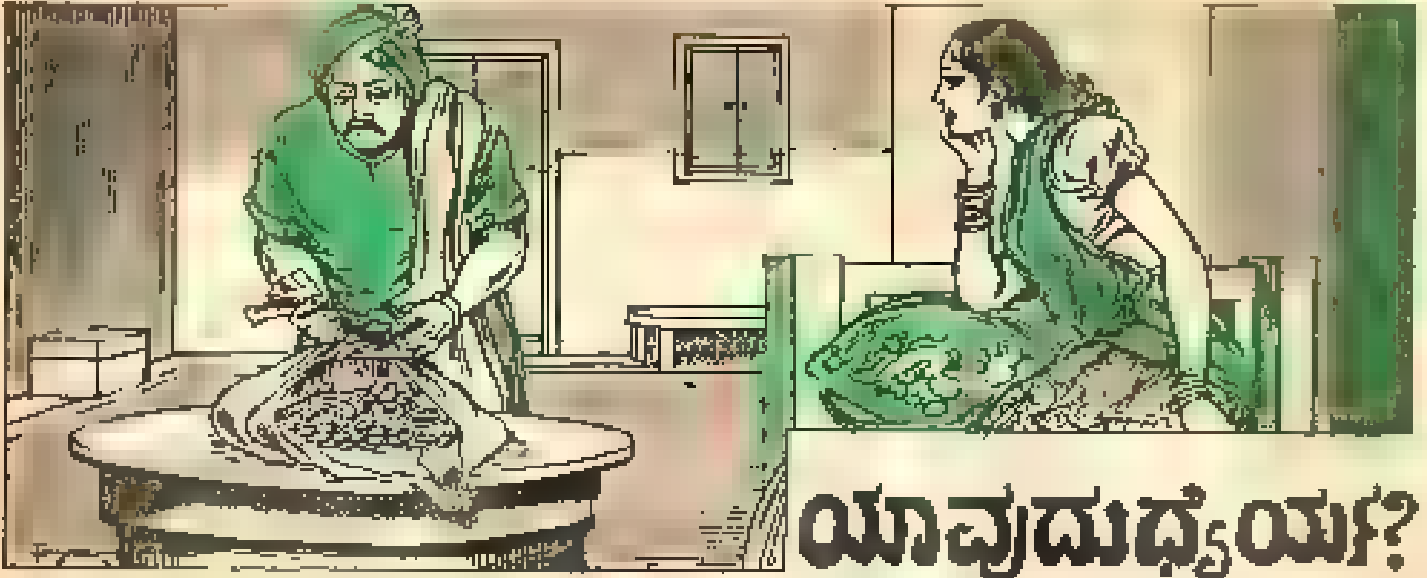
ಅವನು ದಿನಾ ಅಂಗಡಿ ಮುಚ್ಚುವಾಗ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗಿಟ್ಟು, ಇಟ್ಟ ಹಣ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ದುಡಿರಲು ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತುಂಬಾ ಯೋಚಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಯಾರೂ ತೆಗೆಯದಿದ್ದರೆ ದೇವರಿಗೆ ಒಂದು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯುತ್ತೇನೆಂದು ಪರಕೆ ಹೂವನು.

ಹೀಗೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದರೂ ವೀರಣ್ಣ ದೇವರಿಗೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ದೇವರು ವೀರಣ್ಣನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಬಂದು, "ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ, ನೀನು ನನಗೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯಲೇ ಇಲ್ಲವೇಕೆ? ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕಾಯಬೇಕು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಯೇಗೆ ಒಡೆಯಲಿ ದೇವರೇ? ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯಿಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಬೇಕು. ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಮೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಣವನ್ನೇ ತೆಗೆಯಿರು. ಈ ಮೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹಣ ಕಡಿಮೆಯಾದರಲಿಕ್ಕೆ ತಾನೇ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯುತ್ತೇನೆಂದೆ? ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಹಣ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡಲಿ ಹೇಳಿ ದೇವರೇ?" ಎಂದ ವೀರಣ್ಣ.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದೇವರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅದ್ಭುತನಾದನು. "ದೇವರಿಗಾದರೂ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಬಂದು ಕೇಳುವಷ್ಟು ಅತಿ ಏಕೋ!" ಎಂದುಕೊಂಡನು ವೀರಣ್ಣ.

ಯಾವುದುಧೈರ್ಯ?

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಚಂಪಾ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲೇ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡವಳು. ಆದುದರಿಂದ ತಂದೆ ಅವಳನ್ನು ಮಿತಿಮೀರಿ ಅಚ್ಚಿ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆದುಬರಲು ಫಲವೇಬಂತೆ. ಅವಳು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಗಂಡುಗುಣದಿಂದಲೇ ಬೆಳೆದಳು. ಗಂಡುಸರಿಗಿಂತ ತಾವೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲ ಎಂಬಭಾವದಿಂದ ಮೊಂಡು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಎಲ್ಲಿರೋಡನೆಯೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವಳು. ಸಾಹಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ತಲೆ ತೂರಿಸುವಳು. ಒಬ್ಬಳೇ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಳು. ಬರುವಳು ಗಾಳಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿಟ್ಟೇ ಮಲಗುವಳು. ಊರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಲೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಳು. ಯಾರನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಎಂಥವರೊಂದಿಗಾದರೂ ಮದಿತಾಡುವಳು.

ಹೀಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ ಬಂದ ಚಂಪಾಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಾಗ ಅವಳ ತಂದೆ ರಾಜಣ್ಣನಿಗೆ, ಅವಳ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಕಾಣ ತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ತೋರಿಸುವ

ದುಸ್ಸಾಹಸವು ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದುದೆಂದು ಅವನು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಹೇಳಿ ನೋಡಿದ್ದನು. ಚಂಪೆ ಸಕ್ಕು ತಂದೆಯಮಾತನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆದರೂ ತಂದೆಗೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಮಗಳಿಗೆ ವರಾಘ್ನಾಚನ ಮಾಡಲು ಬೇರೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡುತ್ತ, "ಅಮ್ಮಾ, ರಾತ್ರಿ ಮನೆ ಜಾಗ್ರತೆ! ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಇರಬೇಕಾದೀತು!" ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

"ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೆ ಮಾತುಮಾತಿಗೂ ಏತಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಪುಕ್ಕಲಾ ಮಧ್ವು ಕಾಡಿಸುವಿರಿ? ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಸಹಾಯಕ್ಕೋ ಹುಕುಮೋ ಯಾರೂ ಬೇಡ! ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಎತ್ತಿಂತೆ ಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ." ಎಂದಳು.

ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ರಾಜಣ್ಣನು ಮನೆಯೊಳಗಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೂ, ನಗಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಕುತ್ತಟ್ಟಿದ ಸಂಜಿಗೆ ಡಬ್ಬಿಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ತಂದೆಯ ಜಾಗರೂಕತೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ಚಂಪೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಆಮೇರೆ ಮನೆಗೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದಳು. ರಾತ್ರಿ
ಯೆಲ್ಲೆ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ, ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿರುಗಾಡಿ
ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹಿಡಿಸುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಹಿಂದಿನ
ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದರು. ಆ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ
ಅವಳ ನಿದ್ರೆ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಎದ್ದು ಹೋಗಿ
ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ಹೊರಗೆ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು
ವಯಸ್ಸಿನ ಯುವಕ ನೊಬ್ಬ ನಿಂತಿದ್ದನು.

“ಯಾರು ನೀವು? ಏನು ಬೇಕು ನಿಮಗೆ?”
ಎಂದು ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ
ಉತ್ತರವಾಗಿ ಅವನು ತಟ್ಟನೆ ಒಳಗೆಬಂದು,
ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ, ಕತ್ತಿಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವಳಿಗೆ
ತೋರಿಸುತ್ತ “ಒಳ್ಳೇ ಮಾಕಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಮೊಳಗಿರುವ
ಹಣವನ್ನೂ ನಾಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಹುಂ!
ಬೇಗ!” ಎಂದನು ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿ ಸುತ್ತ.

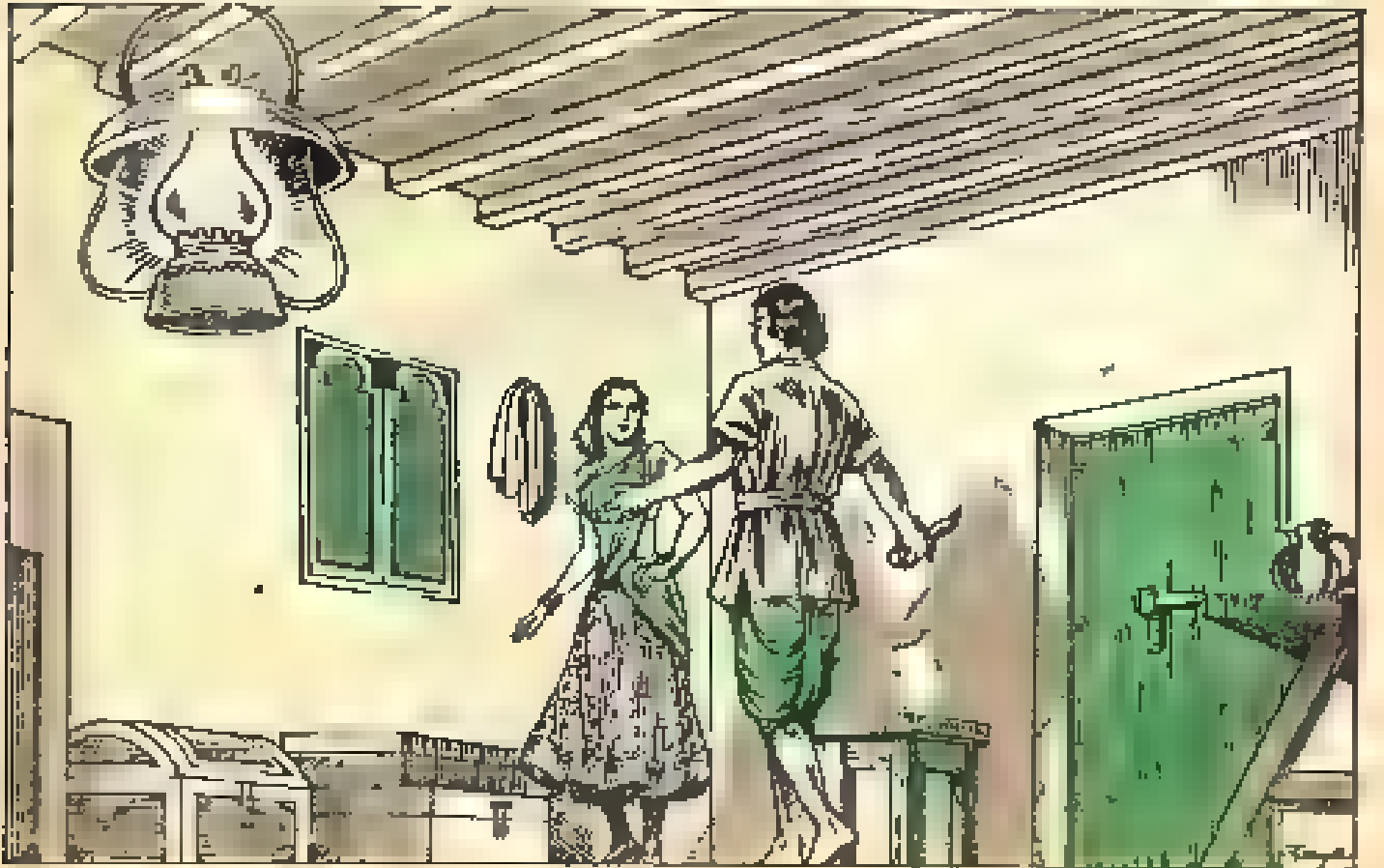
ಈ ಅಕಸ್ಮಿಕಾಘಾತದಿಂದ ಚಂಪೆ ಸ್ತಬ್ಧಳಾದಳು.
ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳ ಕತ್ತಿ

ಯನ್ನು ಅವಳ ಎದೆಗೆ ಅನಿಸಿ, “ಮರದ ಹಾಗೆ
ಮತ್ತೆನಿಲ್ಲು. ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ್ದು ವಾಡು!”
ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

“ನಮ್ಮನೇಲಿ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಯದು? ಇದ್ದ ಹಣ
ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯಾರಿಗೋ ಕೊಡಲು ಅವು ಒಯ್ಯಿದ್ದಾರೆ
ಎನ್ನೂ ಇಲ್ಲ.” ಎಂದು ಚಂಪೆ ಸಮಯ ಸ್ಫೂರ್ತಿ
ತಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದಳು.

ಕಳ್ಳ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ ವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ
ತೆರೆಯಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಚಕ್ಕಾಸು
ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕುದೆಯ ಮುಂದಾಲೋಚನೆ
ಯನ್ನು ಚಂಪೆ ಮನೆಮೊಳಗೇ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು.

ಕಳ್ಳನು ಕೋಪದಿಂದ ಚಂಪೆಯ ಕಿರಣಾಲ್ಪಿದ್ಧ
ಅವಲಕ್ಕಿ ಸರವನ್ನು ಎಳೆದೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿನ
ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿ ಓಡಿ
ಹೋದನು. ಅವಳು ಎತ್ತಿಕೊಂಡುಹೋದ ಸರ
ವನ್ನು ರಾಜಿಗ್ಗು ಚಂಪೆಗಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತದ್ದು. ಅವಳ
ಮದುವೆಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರವಾಯಿ

ತಂದೆ ಅದು ಕಳ್ಳನ ವಾರಿಗಾದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಚಂಪೆ ತುಂಬಾ ಅತ್ತಳು. ತನ್ನ ಮೊಂಡುತನವು ತನಗೆ ನಷ್ಟವನ್ನೇ ತಂದಿತ್ತಲ್ಲ !

ಮರುದಿನ ತಂದೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದೆಯೊಡನೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅತ್ತಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜಣ್ಣನೂ ದುಃಖಿಸುತ್ತ. "ಈಗ ಆತ್ತರೆ ಏನು ಲಾಭವವ್ವಾ ? ಧೈರ್ಯ ವೆದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ ? ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದರೆ, ಒಬ್ಬಳೇ ಇರುವ ಹೆಣ್ಣು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದು ಧೈರ್ಯವೆನಿಸದು. ಅದು ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಯಕ್ಕೂ ಜಾಗರೂಕತೆಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಹಣವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸುವುದು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪ ಹಿಡಿಯುವುದು ಭಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಜಾಗರೂಕತೆಗೆ. ಧೈರ್ಯವೆಂದರೆ, ಘಕ್ಕನೆ ಕಪ್ಪುಬರುವಾಗ, ಎದೆಗಡದೆ ಅದನ್ನು ಇದಿರಿಸುವುದು ಎಂದನು.

ಚಂಪೆಗೆ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿತು. ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಹೀನತೆಯನ್ನೂ ಗಂಡು ಬೀರಿತನವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಳು. ನಿಜವಾದ ಹೆಣ್ಣಾದಳು. ಇದು ನಡೆದ ಒಂದು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮದುವೆಗೆ ಒಂದು

ಸಂಪುರ್ಣವು ಕದೂರಿತು ಮದುವೆಗನು ಚಂಪೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿದನು. ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಅಲಂಕಾರವಾಗಿ ಅವಳ ಕೊಠಳಿಗೆ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರಪನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂಪೆ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಳು. ಅದು ತನ್ನ ಕೊಠಳಿನಿಂದ ಕಳ್ಳನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡ ಅದೇ ಅವಲಕ್ಕಿ ಸರಪೆ !

ಅವಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಮದುವೆಗನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. "ನನ್ನ ಕೊಠಳಿನಿಂದ ಸರಪನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡ ಕಳ್ಳ ಇವನೇ ! ನಾನು ಈ ಮದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪಲಾರ !" ಎಂದು ಚಂಪೆ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ದಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

ರಾಜಣ್ಣ ನಗುತ್ತ, "ಅದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತು ನೀನು ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿತನ ತೋರಿಸುವೆ ಯಲ್ಲವ್ವಾ ? ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಿಳಿಯದೆ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರೆ ಧೈರ್ಯವೆನಿಸಲಾರದು. ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಸಾರಿ ಕೋಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡವನು. ಅದರ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಲೋಪವನ್ನು ತಿದ್ದಬೇಕೆಂತರೇ ಈ ಕಳ್ಳ ನಾಟಕವಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಈಗ ಸರಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂಪೆ ನಾಟಕಿಯಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿದಳು.

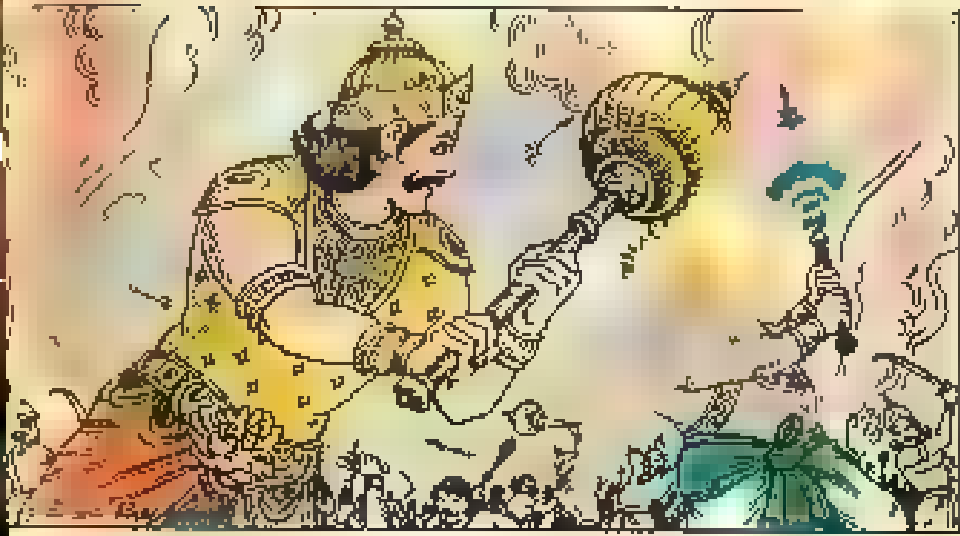
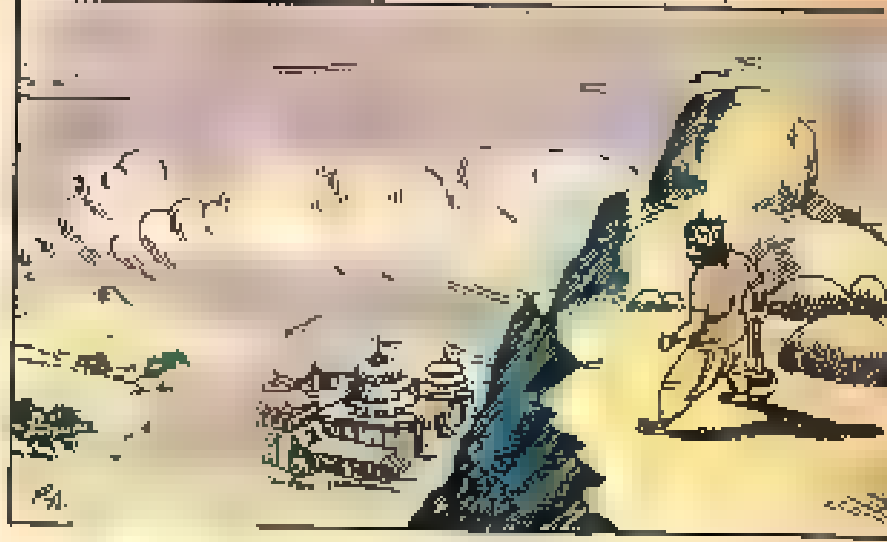

ಮನೆ ಸೇರಿದ ಶತ್ರು

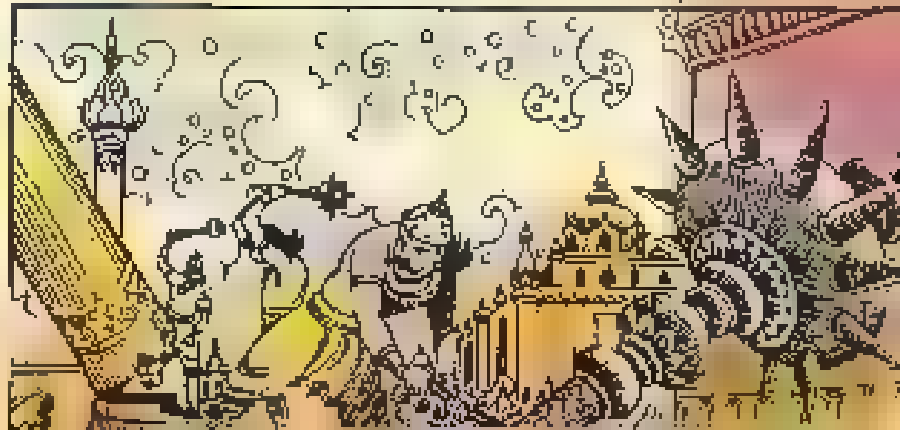
ಸುಯೇರು ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ವಜ್ರನಾಭನೆಂಬ ದಾನವನು ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಕುರಿತು ತೀವ್ರ ಕಪಟವೂ, ಕಡೆಗೆ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ತನಗೆ ಸಾವು ಬಾರದಂತೆ ವರ ಪಡೆದನು.

ವಜ್ರನಾಭನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನನಾದ ಹಾಗೆಯೇ ವಜ್ರಪುರವೆಂಬ ಅವನ ಕೋಟೆಯೂ ಮುಳೋಡುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಅವನ ಅನುಮತಿ ಇಲ್ಲದೆ ವಾಯುವು ನುಸುಳಲಾರ.

ವರಗರ್ವದಿಂದ ವಜ್ರನಾಭನು ಒಡೆಗೊಟ್ಟ ರಾಜನನ್ನೂ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಯಿಸಿ ಒಂದೊಂದು ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ನಿರ್ಮೂಲಮಾಡಿ, ಲೋಕ ದೊಳಗಿಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶ ಅಕ್ರಂದನಮೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

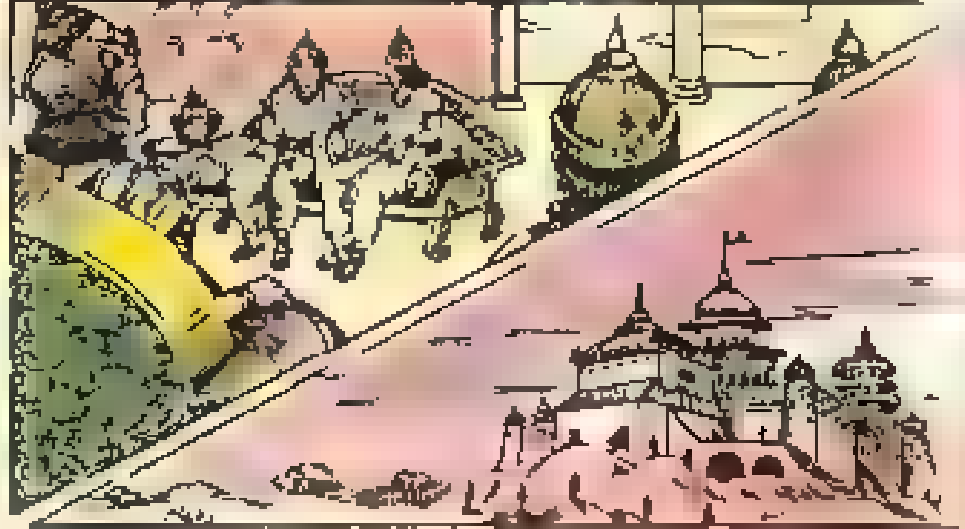
ಒಬ್ಬ ಭೂರೋಷವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾಯಿಸದಷ್ಟಕ್ಕೆ ತೃಪ್ತನಾಗದೆ ವಜ್ರನಾಭನು, ಸ್ವರ್ಗದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋದನು. ದೇವತೆಗಳ ಮೇಲೂ ಅವನಿಗೇನೂ ಭಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?

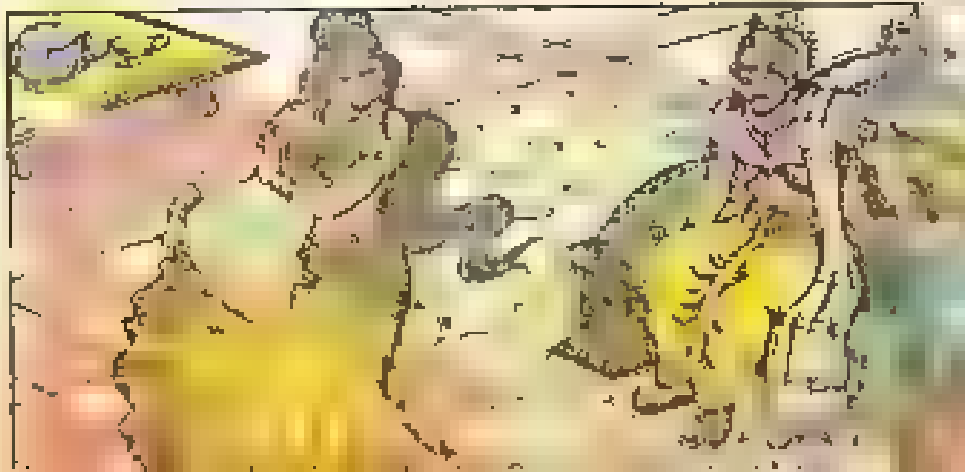
ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದೂ, ಇಲ್ಲವೇ
ತನ್ನಿಗೆ ಶಂಕಾಕಾತನಾಗದೂ ವಜ್ರನಾಭನು
ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಏನು
ಕೂಡುವುದೆಂದು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

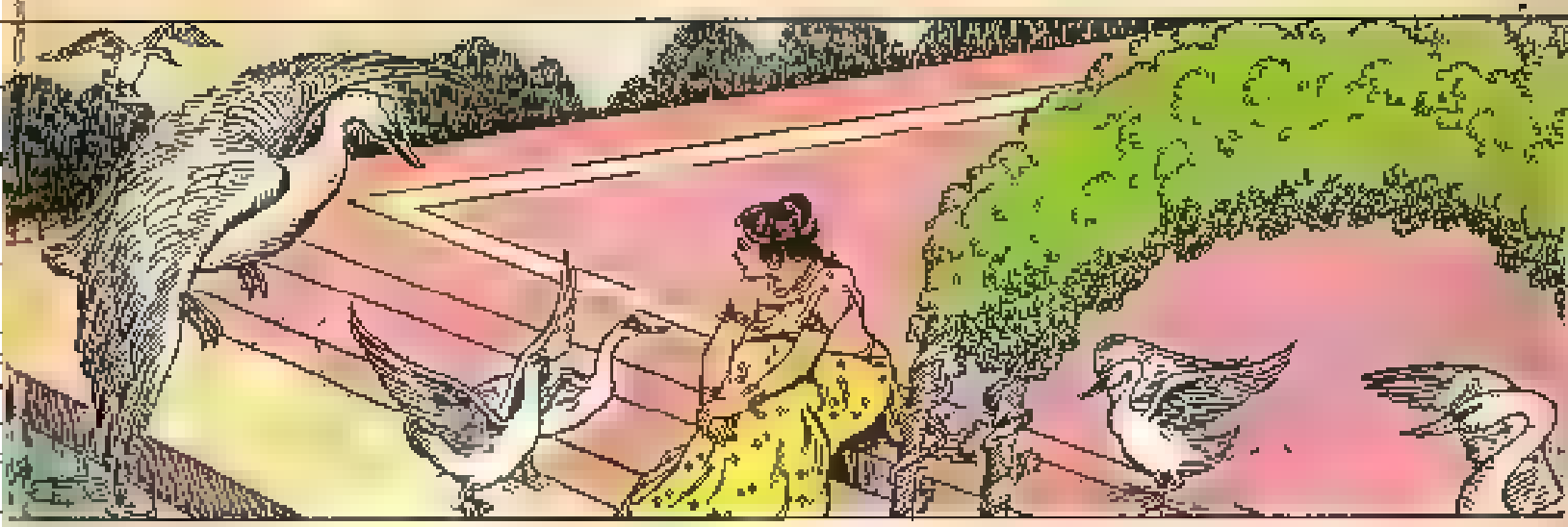
ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡು,
ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತಾವು ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು
ದರಿಂದ, ಅವನ ದುರ್ಗವನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ
ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡರು.
ಅದರ ವಜ್ರವುರಿ ದುರ್ಭೇದ್ಯವಾದುದಿಷ್ಟೆ ?

ವಜ್ರನಾಭನನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಕೊಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯ
ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮನುಷ್ಯರು ಕೊಲ್ಲಬಹುದು.
ಅವನಾಗಿ ದ್ವಾರಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೃಷ್ಣನ ಮಗ
ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನು ಕಾಪಯೋಗಿಸಬಹುದೆಂದು
ಇಂದ್ರನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ವಜ್ರನಾಭನ ಮಗಳು ಪ್ರಭಾವತಿ ತುಂಬಾ
ಸೌಂದರ್ಯವತಿ. ಮಹ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ನೈತ್ಯಗಾತಿ.
ವಜ್ರನಾಭನಿಗೆ ಮಗಳೆಂದರೆ ಪಂಚಪಾಣಿ.

ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಭಾವತಿ ಕ್ರೀಡಾ ಸರೋವರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಇಂದ್ರನು ಕಣ್ಗೊರೆದ ಕೆಲವು ರಾಜ ಹಂಸಗಳು ಅವಳ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಎರಗಿದವು. ಅವುಗಳು ಪ್ರಭಾವತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿದವು.

ಆ ಹಂಸಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಗಳಿಗೆ "ಈ ಪ್ರಭಾವತಿ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನ! ಇವಳಿಗೆ ದ್ವಾರದ ಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನೇ ತ್ಯಾ ಗಂಡ." ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡುವು. ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಭಾವತಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

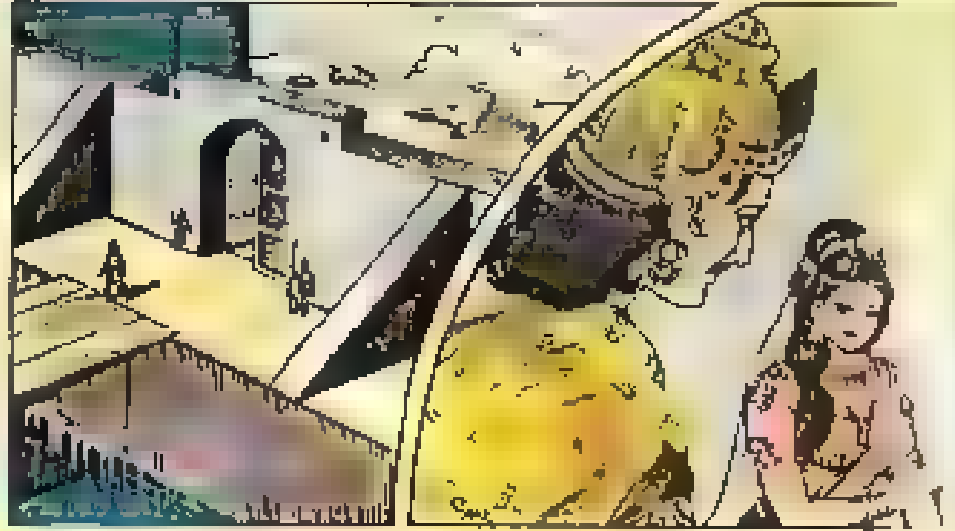
ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವಜ್ರಾಭರಣ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಗ್ಗೂಡ ಕೊಡಿಸಲು ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಭದ್ರಕೃಷ್ಣ ನಾಚ್ಯುಚಾರ್ಯನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಭದ್ರಕೃಷ್ಣ ಮೃತ್ಯುರಿಗೆ ಒಲವಾಗ ದೇವತೆಗಳು ಅವನನ್ನು ಅವಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ದೇವತೆಗಳು ಭದ್ರನ ಹಳೆಯ ವಸ್ತ್ರಭೂಷಣ
ಅಭರಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು, ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ
ದ್ರವ್ಯಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಾಗಿ
ಸಿದರು. ಅವನ ಮ್ಯಾಭರಣಗಳನ್ನು ಪ್ರದ್ಯು
ಮ್ನನಿಗೆ ಧರಿಸಲು ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಭಾ
ವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಭದ್ರನ ಮೇಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ವಜ್ರಪುರಿ
ಯನ್ನು ಸೇರಿ ಪ್ರಭಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ತಾನು
ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಳಿದನು, ಪ್ರಭಾವತಿಗೆ
ವರಮಾಸಂದವಾಯಿತು.

ಪ್ರಭಾವತಿ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ
ಗಾಂಧರ್ವ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.
ಯಾವಾಗಲೂ ದಂಡಯೋತ್ಸಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಜ್ರ
ವಾಘನಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು, ಗಾಂ
ಧ್ರವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವತಿ ಮಗನನ್ನು ಹಿಡಿದಳು.

ಪ್ರಭಾವತಿ ಪ್ರಕೃತನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗಲೂ ವಜ್ರ
ವಾಘನು ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿದು ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ
ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಂತನು. ಕೃಷ್ಣನು
ಕಳುಹಿಸಿದ ಚಕ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು
ವಜ್ರವಾಘನನ್ನು ಕೊಂದುದುಬಿಟ್ಟನು.

ವಿಧಿವಿಮಾಡ

ಸುಮಾರು ನಾನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಳಿಂಗ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಗುಂಗವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ನೆಂಬ ರಾಜನು ವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಪರಿಪಾಲನೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು.

ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ ಮಹಾರಾಜರು ಕೂಡ ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ತಕ್ಕವಳಾದ ಕನ್ಯೆ ದೊರಕುವವರೆಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಲಾರನೆಂದು ಹಟಹಿಡಿದಿದ್ದನು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಚೀಪುರವನ್ನಾಳುವ ರಾಜನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಕುವೆಂಪು ಇದ್ದಳು ಅವಳು ಲೋಕೈಕ ಸುಂದರಿ ಎನಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಕನ್ಯೆ ಎಂದು ವರದಿ ಹೊರಟಿತ್ತು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಗೂ ಕಂಚಿ ಕುವೆಂಪುಯ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಕೆಯಿರುವುದಾಗಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕಿವಿಯವರೆಗೂ ಸುದ್ದಿ ಹೋಯಿತು ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಬಾರದು? ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ತಂದೆ ಮಗನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಆಗಲಿ, ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಒಪ್ಪಿಗೆಕೊಟ್ಟನು. ಮಗನ ಅನುಮತಿಯ ಮೇರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಪುರೋಹಿತನ ಮೂಲಕ ಕಂಚಿ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಮದುವೆಯ ರಾಯಭಾರವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕನ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿಬಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಪುರೋಹಿತರಿಗೆ ಕಂಚಿರಾಜನು ಸಮಸ್ತ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಬೇಕಾದ ಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ತಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಸರಿ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆಂದಂ ಅವರಿಗೂ ತೋರಿತು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಏಳು ಉಂಟಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಶುಭದಿನದಲ್ಲಿ ವಧೂವರರ ನೋಡುವಿಕೆಯೂ ನಡೆಯಿತು. ಎರನಾದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ತೇಜಸ್ವಿಯಾದ ಯುವಕನೇ ಅದಕ್ಕೆ ಜೋಡು ವಿದ್ದಾ ಮಂತನೂ, ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಗಿದ್ದನು. ಚಾತಕವೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಕೂಡಿಬಂದುದು ಕಂಚಿರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮದುವೆಯ ದಿನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಸುದ್ದಿಗಳು ಹಿಡಿಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೂ ಆ ಕನ್ಯೆ ತನಗೆ ತಕ್ಕವಳೆಂಬ

“ಇಂತಹ ಕಸಬಳಿಯುವವನಿಗೋ ನನ ಮಗ
ಇನ್ನು ಕೊಡುವುದು? ಥಿ ಥಿ! ಎತ್ತು ಮಾಡ್ತಕ್ಕ
ಪಾಠ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಮದುವೆ ನಡೆಯದು.” ಎಂದು
ಕುಟುಂಬರಾದವರು ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಸಮಾಚಾರ
ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಕುಟುಂಬ ರಾಜನ ನಿರಾಕರಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ
ಕೂಡಲೇ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಹಲವು ಪೌರುಷವೂ
ಜಾಗೃತವಾಯಿತು. ಗಂಗರಾಜರು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ
ಜ್ಞಾನಾಭಿವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಆರಾಧಕರು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರ
ಮಾಡ ಜ್ಞಾನಾಭರಣ ರೇವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ
ಅಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದವರು ಗಂಗವಂಶದ ಪ್ರಭು
ಗಳೇ ದೇವರ ಕೈಕರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವಂತವಾಗಿ
ಮಾಡುವುದು ಆ ರಾಜನ ಪಂಶಾಚಾರವಾಗಿಯೇ
ನಡೆದು ಬಂದಿತ್ತು.

ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ವಿಶೇಷ ಉತ್ಸವ
ಗಳಲ್ಲಿ ರಾಂಧನವ್ರಾತವಾಗಿ ದೇವಾಲಯದ
ಕಸಬಳಿಯುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ರಾಜನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು
ಅರಣ್ಯ ಪುರುಷೋತ್ತಮನೂ ಚ್ಚಿದ ಕಟ್ಟಿನ ಕಸ
ಪೊರಕೆಯಿಂದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕಸಗೂಡಿಸುವುದೂ
ಕ್ರಮವೇ ಕುಟುಂಬ ರಾಜನು ಶಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಶಸ್ತ್ರ ಆರಾಧ್ಯ
ದೈವವನ್ನೂ ಅವಮಾನವಡಿಸಿದಂತೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ
ನಿಗೆ ರೋಷವೆದ್ದಿತು ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡ
ದೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕುಟುಂಬ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಹೆದನು.
ಮದುವೆಯ ದಿಬ್ಬಣ ಯುದ್ಧ ಸೇನೆಯಾಯಿತು.

ಕುಟುಂಬ ರಾಜನು ಅದಕ್ಕೇನೂ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ
ದಲ್ಲಿ ಗಂಗ ಸೇನೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದ ಸೋಲಿಸಿ
ಬಿಡಬಿಟ್ಟನು. ಮೊದಲು ಸೋತರೂ ಪುರುಷೋ
ತ್ತಮನು ನಿರಾಶನಾಗದೆ, ಎರಡನೇಸಾರಿ ಇಮ್ಮಡಿ
ಸೈನ್ಯದಿಂದಲೂ ಮುಮ್ಮಡಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೂ
ಮುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಕುಟು
ಂಬ ರಾಜನು ಸೋತು ಸುಣ್ಣವಾಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ನಂಬುಗಿಯು ಬಾಬುದರಿಂದ ಮದುವೆಯ ದಿನವನ್ನು
ಇದಿರು ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಒಂದು
ತಡೆ, ಭೂತಾಕಾರವಾಗಿ ಎದ್ದುಕೊಂಡಿತು.

ಇಪ್ಪರವರೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿರುವಾಗ, ಆಗಲೇ
ವರೂರೂ ಕುಟುಂಬ ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪುರುಷೋತ್ತ
ಮನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದು ಕಳಂಕವನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದರು.
ಗಂಗರು ಓದೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಸಬಳಿಯುವವ
ರಾಗಿದ್ದವರು ಅಂದರೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಹಿಂದಿ
ನವರು ಆ ಕುಲದಿಂದ ಬಂದವರು. ಅಂಥ ಹೀನ
ಕುಲದವನಿಗೆ ಕುಟುಂಬ ಕುಮಾರಿಯಂತಹ ರತ್ನವನ್ನು
ಕೊಡುವುದೆಂದರೇನು? ಆ ಹಿಂದಿನವರ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು
ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಚಿನ್ನದ ಹಿಡಿಯ ಕಸಪೊರಕೆ
ಯನ್ನು ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದಾನಂತೆ
ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ಚಿನ್ನದ ಹಿಡಿಯಾದ ಮಾತೃಕೆ
ಕಸಪೊರಕೆ ಕಸಪೊರಕೆತಾನೆ? ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯು
ವನು ಕಸಪೊರಕೆ ರಾಜ ತಾನೆ?

ಈ ಸಾರಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ದೈವ ದೋಷ ಯಾವ ಕಂಚಿ ರಾಜನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ದಿಡ್ಡದಾರದೆಂದು ಕೊಂಡು ಅವನನ್ನೂ, ಅವನ ಮಗಳನ್ನೂ ಬಂಧಿಸಿ ವಂತೆ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಏಕವಾದ ಆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಂಚಿರಾಜನ ಗರ್ವ ಮುರಿಯುವ ನೆಂದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಅವಳನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮುಖ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆದು "ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಯಾವನಾದರೂ ಕಸುಳಿಯುವವನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮಂತ್ರಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಕೋಪ ದಿಂದ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಹಾಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಕೋಪ ತಗ್ಗಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆಗಡೆ ಕೊಳ್ಳುವನೋ ಎಂದು ಕೆಲವು ದಿನ ತಡೆದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಕಂಚಿ ಕುಮಾರಿಯ ಮಾತು ಎತ್ತಿದೊಡನೆ, "ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದಿರಷ್ಟೆ ? ಗರ್ವಿಷ್ಠರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಾಸ್ತಿ ಅದೇ ಇದು ಬಿಡಿ ಆ ಮೂಕು" ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಯ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿಬಿಟ್ಟ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.

ಮಂತ್ರಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಅವನು ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲ ನಾದುದರಿಂದ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಸರವಡಕೂಡ ದೆಂದುಕೊಂಡು, ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕಂಚಿ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯ ದಂತಹ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸೇವಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ರಾಜೋಪಚಾರಗಳೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಅವಳ ತಂದೆಯೂ ವಾಮರಾಥ್ ಪೈದಿಯಾಗಿದ್ದು ಗೌರವದಿಂದಲೇ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುವ ಸಂಗತಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯದ್ದು.

ಆಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಕಂಚಿ ರಾಜನನ್ನೂ ಕುಮಾರಿಯನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಕಂಚಿ ರಾಜನೂ ಯಾರೋ ಹೇಳಿದ ಜಾರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಏನೋ ಕುಟುಕು ಬಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ವಜ್ರಾತಾವ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗಿರಲು ಕೆಲವು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಜಗನ್ನಾಥ ಸ್ವಾಮಿಯ ಉತ್ಸವದ ದಿನಗಳು ಬಂದುವು. ವಾದಿಕೆಯಂತೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ದೇವರ ಸೇವೆಯ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದನು. ಚಿನ್ನದ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಕಸಪೋರಿ ಯನ್ನು ಸೇವಕರು ಪಾಲಕಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ತಂದರು. ಅರ್ಚಕರು ಅದನ್ನು ಪುರುಷೋತ್ತಮ ರಾಜನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಪುರುಷೋತ್ತಮನು ಅತ್ಯಂತ ಧೃತಿ ಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ದೇವರ ಪಾದಗಳ

ಮುಂದಿನ ಭಾಗವನ್ನು ಗುಡಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು. ಹಾಗೆಯೇ ದೇವಾಲಯದ ಒಂದು ಸುತ್ತ ಗುಡಿಸಿದನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ದೇವರ ಮುಂದೆ ಕಸಬಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮಂತ್ರಿ, ವಿನಯದಿಂದ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತನು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ಸರ್ವಾಲಂಕಾರ ಭೂಷಿತೆಯಾಗಿ ಮದುವೆಗಳಂತೆ ಲೋಕೈಕ ಸುಂದರಿ ಹೂವಿನಾಳೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಳು.

"ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವ ಸಮಯವು ಈಗ ತಾನೇ ನನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ದೇವರ ಪಾದ ಭೂಳಿಯನ್ನು ಗುಡಿಸಿಬಿಡಲಾಯಿತು. ಪರಮ ಸೇವಕ ನನ್ನೇ ಪತಿಯಾಗಿ ವರಿಸುವೆನೆಂದು ಈ ಹುಡುಗಿ ಪ್ರಸಿಚ್ಛೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮ್ಮಾಜ್ಞೆಯೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿದರೂ ಅಷ್ಟೊಂದು ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳ ವರನು ನನಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ನಿಮಗೇ ಅರ್ಪಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಾಜ್ಞೆ ನೆರವೇರಿಸಿದ ತೃಪ್ತಿ ನನಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಜರುಗಿದನು.

ಈಗ ಕಂಚಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಜ್ಞಾಪನತ ಮುಖಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಭಾವದಿಂದ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಪುರುಷೋತ್ತಮನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅದೇ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ಗುಡಿಯ ಮೇಲು ಭಾಗದಿಂದ ಹೂವಿನ ಮಲೆ ಸುರಿಯಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಿಗೆ, ಕಳೆದ ನೆನಪುಗಳು ಜಾಗೃತವಾಗಿ ತೊಡಗಿದುವು. ಆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಯಾವನಿಗೆ ಮದುವೆಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಾನು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದೇನೋ ಅವನು ತಾನೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಂತ್ರಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುವುದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವನಂತೆ ಕೈಚಾಚಿದನು. ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಮಲೆ ಅವನ ಕೈಗೆ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಚಿಕುಮಾರಿಯ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದನು ಪುರುಷೋತ್ತಮ. ಆ ಮೇಲೆ ಸೆರೆ'ಯಿಂದ ಕಂಚಿರಾಜನೂ ವಿಮುಕ್ತನಾಗಿ ಬಂದನು.

ಒಹು ವೈಭವದಿಂದ ವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವ ನೆರವೇರಿತು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಂತ್ರಿ, ಶಾಲ್ಯೆ, ವಹಿಸಿ ಕುಭಾಂತ್ಯ ಕಾರಣನಾದ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿದು, ಎಲ್ಲರೂ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಸಾವಿರ ಬಾಯಿಗಳಿಂದ ಹೊಗಳಿದರು. ಕಂಚಿರಾಜನೂ ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು.

ಹೇಗೆ ತಿನ್ನುವುದು?

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳನ್ನು ಬಾಗಲ. ಹಾಕಿ ಎರಡು ಕೈಗಳೂ ಇಲ್ಲವವರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಡಿದು ಕರೆತಂದು ಕಾವಲಿಗಿಟ್ಟನು. ಮೊಂಡು ಕೈಗಳಿಂದ ಎಳ್ಳನ್ನು ಇವು ತಿಕ್ಕಲು ಅವಮಾನಾಗದಂತೆಲೇ ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕರೆತಂದಿದ್ದನು.

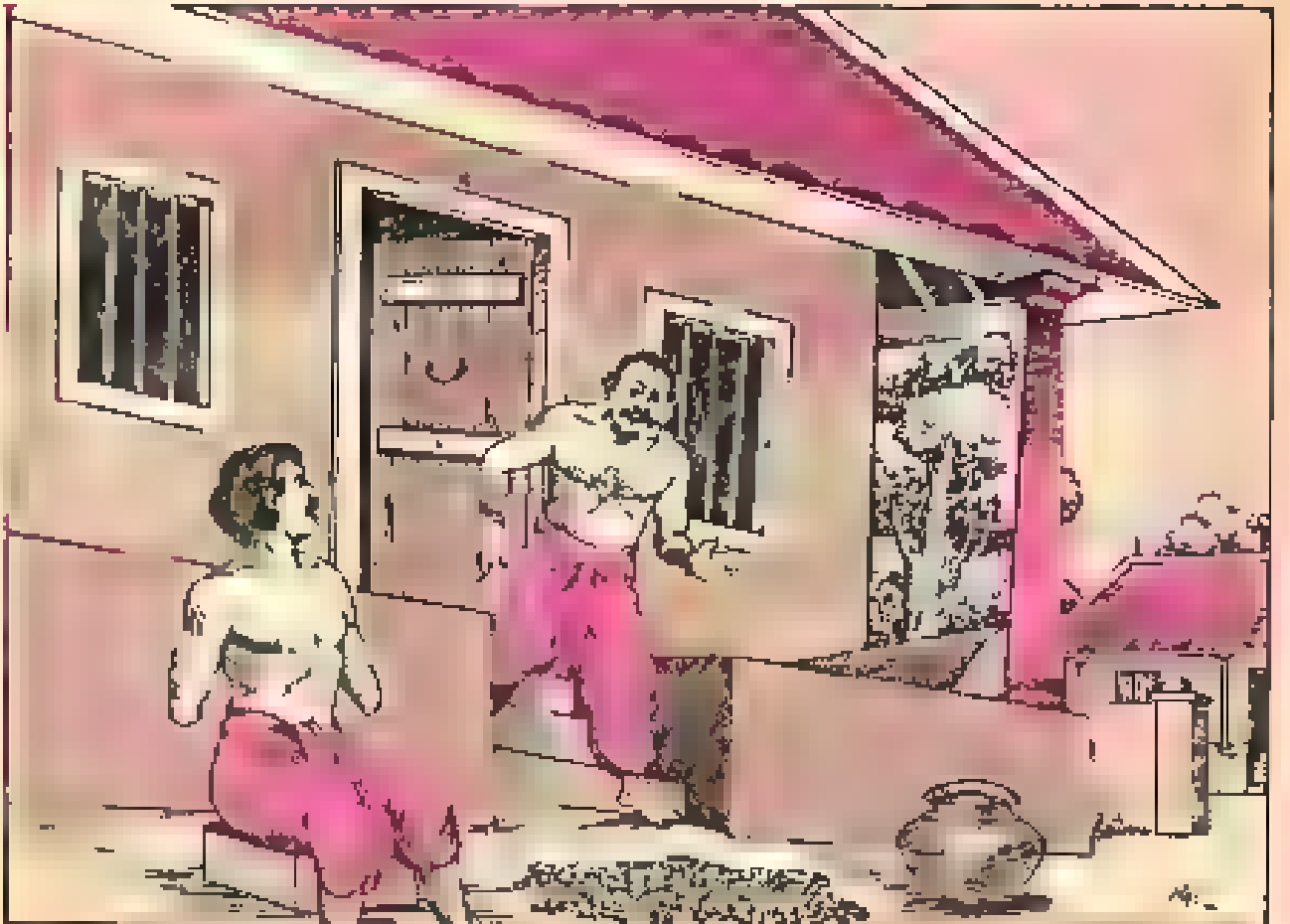
ಆವರೂ ಕಂಡಾಡದಿಂದ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಎಳ್ಳನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದ ಸುಬ್ಬನು, ಮೊಂಡನು ಬೇಗೋ ಕದ್ದು ಗದ್ದು ತಿಂದೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು, "ಬೋ!" ಎಳ್ಳು ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತೆ, ತಿಂದುಗಿಂದಿಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಕೈಯೇ ಇದ್ದದ ನಾನು ಹೇಗೆ ತಿಂದೇನು ಅಯ್ಯಾ?" ಎಂದು ಕಾವಲಿನವನು ತನ್ನ ಮೊಂಡು ಕೈಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

"ಅ ಉಪಾಯವೆಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣಿತ್ತಿತ್ತುಬೇಡೋ ಮೊಂಡು ಕೈಯನ್ನು ಬದ್ಧಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಳ್ಳಿನ ಮೇಲೆ ಅದ್ದಿ ಹಾಯಾಗಿ ಒತ್ತುವ ಬದುಕ್ಕಿನಾಯೋ?" ಎಂದ ಸುಬ್ಬ.

ತಾನು ಅಂಥಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮೊಂಡನು ಒಳ್ಳೆ ಕಾಯಿ ಮೇಲೆ, ಕೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ, ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಮಾಡಿದನು ಸುಬ್ಬನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಮೊಂಡನಿಗೆ ಎಳ್ಳು ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಬೇಕೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಅವನು ಎಳ್ಳನ್ನು ತಿಂದುಕೊಂಡು ಕಾವಲಿದ್ದನು. ಮೊಂಡು ಕೈ ಬದ್ಧಮಾಗಲು ನೀರಿನ ಬದಲಿಗೆ ಶವ್ವ ಎಂಬುದನ್ನೆ ಬಳಸಿಕೊಂಡನು. ಸುಬ್ಬನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಗೀತಾಸಾರ

ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುವರ್ಣಪುರವೆಂಬ ರಾಜ್ಯದ ಪಾಲಕನಾಗಿದ್ದ ವಿವೇಕವರ್ಧನ ಮಹಾ ರಾಜನು ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸದಾಸರ್ವದಾ ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಒಯಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಏನೋ ಒಂದು ಕೊರತೆಯಿಂದ ಚಿಂತೆ ಪಡುವವರು ಇರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು ರಾಜನಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೂ ಸಂತೋಷ ಒರುವ ಹಾಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಸುಖ ಸೌಕರ್ಯಗಳಾವುವೂ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕೊಡಲಾರವೆಂದೂ, ತೃಪ್ತಿಯೊಂದೇ ನಿಜವಾದ ಸಂತೋಷ ಕೊಡುವಂಥಾದ್ದೆಂದೂ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ತೃಪ್ತಿ ಹೇಗೆಬರುತ್ತದೆಂದು ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅದಕ್ಕೆ ಮೇದಾಂತವೇ ಮಧ್ಯ. ಮೇದಾಂತವು ಪ್ರಜೆಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೇದಾಂತಸಾರವನ್ನು ಕಾಯಿಸಿ ಶೋಧಿಸಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಆಗ್ರಂಥವನ್ನು ಪ್ರಜೆಗಳ

ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬೋಧಿಸಿದಿಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೂ ಸಂತೋಷವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದರು ಜ್ಞಾನಿಗಳು.

ಆದಕ್ಕಾಗಿ ವಿವೇಕವರ್ಧನ ಮಹಾ ರಾಜನು ಪಂಡಿತರನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸಿ, ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಗೀತೆಯ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿ ಸಲ್ಲಿ ನಿಜವಿದೆಯೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಂಟುವ ಹಾಗೆ ಗೀತೆಯಸಾರವನ್ನು ಅರ್ಥವಿಸಿ ಬೋಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸಮರ್ಥರಾದವರು ಬೇಕಷ್ಟೆ? ಆದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜನು ಒಂದು ಪ್ರಕಟನೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದನು. “ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಪಾಠ್ಯ ಜನರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಬೋಧಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾದ ಪಂಡಿತೋತ್ತಮರು ರಾಜಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದ್ದು. ಅವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನ ಮಾಡಿ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ನಿಯೋಜಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ ಹಂಚುರಸಾರಿಸಿದನು.

ಆ ಹಂಚುರದ ಸಂದೇಶ ಕೇಳಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪಂಡಿತರು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು

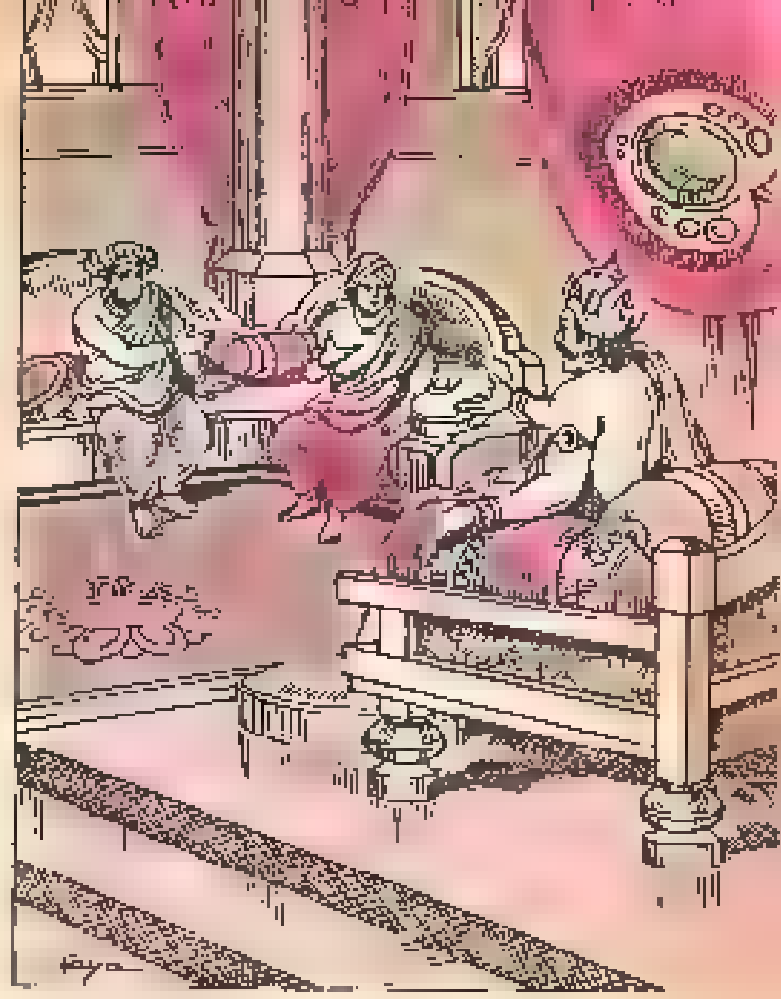
ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ರಾಜನು ಆಸ್ಥಾನ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಸ್ಥಾನ ಪಂಡಿತನು ಬಂದಿರುವ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಗೋಷ್ಠಿ ನಡೆಸಿ, ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, “ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಉದ್ಭವ ಪಂಡಿತರು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ರವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು.

ರಾಜನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವ ಪಂಡಿತರಾದವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳು ಇದ್ದೀತು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಯಾರನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸ ಬಹುದು. ಆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ?

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಮದ್ದಿವುತ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತಿಪಡೆದ ಚಿರಂಜೀವಿ ಬಂದಿರುವನೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲಾ ರಾಜಾ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವ ರೊಂದಿಗೆ ಗೋಷ್ಠಿ ನಡೆಯಿಸುವ ಕೋರಿಕೆಯಿಂದ ಚಿರಂಜೀವಿ ತಾನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಆಸ್ಥಾನ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಚಿರಂಜೀವಿಯನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆ ದೊಯ್ದು “ಎಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನಾದರೂ ತೀರಿಸ ಬಲ್ಲವರು ಇವರು ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ನಮ್ಮ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಇವರಿಂದ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು” ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಚಿರಂಜೀವಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. “ನಾನೇನೂ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವ ನಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ.

ಮರುದಿನ ರಾಜನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ಕೂಡಿದರು. ಚಿರಂಜೀವಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಶೀಲಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿ, “ನಿಮ್ಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯ

ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಭುಗಳು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ಒಪ್ಪಿಗೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆಬಾಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಚಿರಂಜೀವಿ, “ಭಗವದ್ಗೀತೆಗೆ ಭಾಷ್ಯ ಹೇಳಲು ಒಂದು ಜೀವಿತಕಾಲವೂ ಸಾಲದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಹಾಗಿರುವಾಗ ನೀವು ಆ ಮಹಾ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

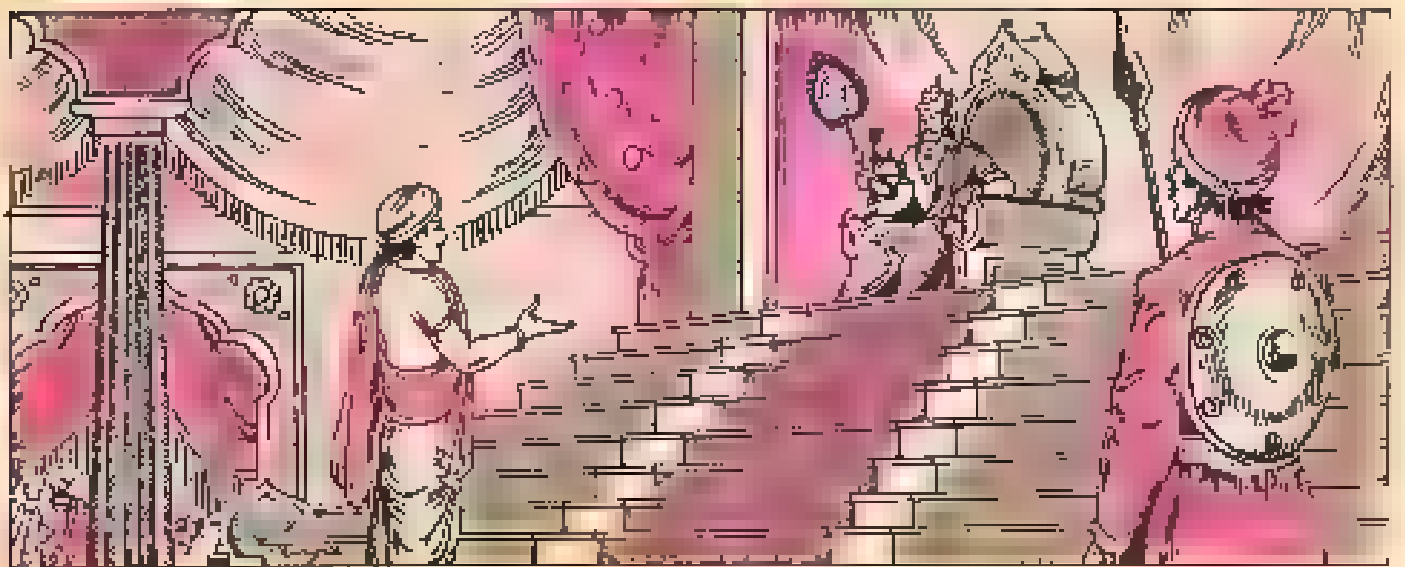
“ನೀವು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೇ. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದುದು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟು ಗೀತೆಯ ಸಾರವನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು ಪ್ರತಿರೋಧ ಪಂಡಿ ತನೂ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು, ಘನತೆಯನ್ನು

ಕುರಿತು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಿರಂಜೀವಿ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮಹಾ ವಂಡಿತರೆನ್ನಲು ಸಂದೇಹವೇನಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಸಹಾ ಗೀತೆಯ ಸಾರವನ್ನು ತಿಳಿದವರಲ್ಲ." ಎಂದನು.

ವಂಡಿತರೆಲ್ಲಾ ಬೆರಗಾದರು. ರಾಜನು ಕೂಡಾ, "ನೀವು ಅವರನ್ನು ಗೀತೆಯ ಒಗ್ಗಿ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಕೂಡಾ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನು ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಸನಗೆ ಅರ್ಥವಾದುದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರತಿ ಮನುಷ್ಯನೂ ನಾನು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ತಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಭಾವಿಸದೆ, ಭಗವಂತನು ಮಾಡಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು, ತಾನು ನಿಮಿತ್ತ ಮಾತ್ರನೆಂದು ಅರಿ ತಿರಬೇಕು ನಾನು ಎಂಬ ಪದವು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಅಹಂಕಾರವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಗೀತಾಸಾರವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಇವರೆಲ್ಲ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡೆವೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು, ಪರ-ಶಕ್ತಿಯೊಂದಿರುವುದನ್ನು ನನೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಗೀತೆ

ಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡವರು ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ." ಎಂದನು ಚಿರಂಜೀವಿ. ವಂಡಿತರೆಲ್ಲಾ ಚಿರಂಜೀವಿ ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೇ ಎಂದು ಪ್ರಾಂಜಲಿ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಏಕಗ್ರೀವ ವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿದರು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯೆಯ ಗರ್ವವೂ, ಅಹಂಕಾರವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇರುವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿ, ಈಗ ತಮಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು ಕಡೆಗೆ ಚಿರಂಜೀವಿ ರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೊಂದನು "ಸತೋಷವೆಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ ಪ್ರಭುಗಳೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸೋಮಾರಿ ಗಳಲ್ಲದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಜನರೆಲ್ಲ ಅವರವರ ಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ, ಸಂಪಾದಿಸುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ತೃಪ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ ಮೇದಂತ ಜೊಂಥನೆಗಳು ಮನುಷ್ಯ ರನ್ನು ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವರು ಹೇಗೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳು ತ್ತಾರೆ. ಅದು ಅವರವರ ಸ್ವಂತ ವಿಷಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಯತ್ನವೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಪ್ರಭುಗಳೇ ಜನರು ಉದ್ಯೋಗಹೀನರಾಗುವಂತೆ ಕಲ್ಪಿಸಿರಿ. ಸಾರು"

ಕಳ್ಳ ಕಳ್ಳನೇ!

ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತರು ಮನೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾಬಂದು ಒಳಗೆ ಮಗ್ಗಿ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ತಾಳ ಬಡಿದು ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತರು ಕೂಗಿಗೆ ಬಿದ್ದು - "ಅಯ್ಯಾ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಬಿಡಿರು ಅಪ್ಪುಶೋಷಿತರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿ. ನಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ಮರೆಯಲಾರೆ" ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ರಾಜಾಭಿಷರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

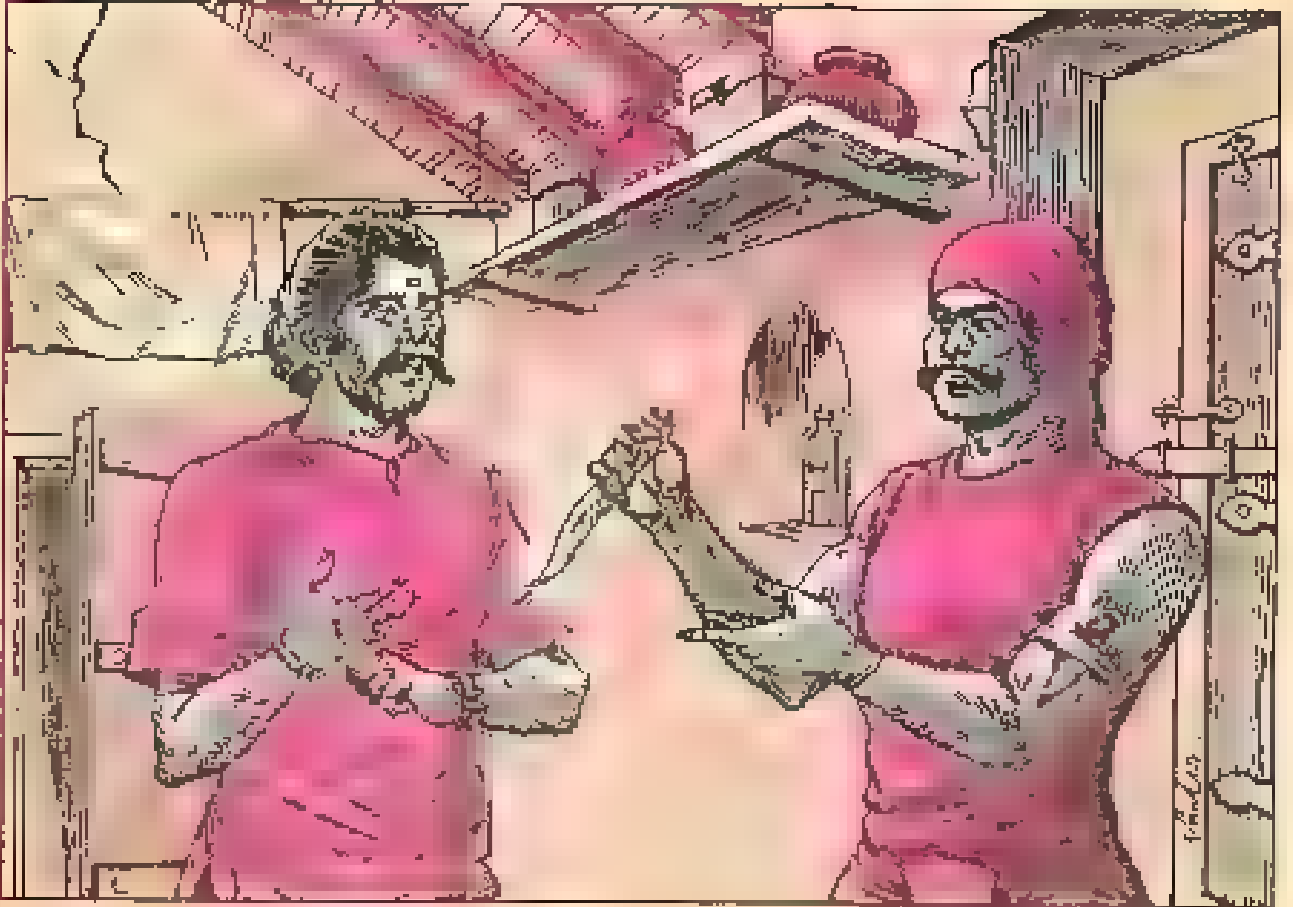
ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತ ರಾಜಾಭಿಷರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೂ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಕಾವಾಡಿದನು. ರಾಜಾಭಿಷರು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳನು ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತಗೆ ಕತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಗ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡುವಂತೆ ಬೋರು ಮಾಡಿದನು.

"ನನ್ನ ಉಪಕಾರ ಮರೆಯಲಾರೆಯೆಂದು ಈಗ ತಾನೇ ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ?" ಎಂದು ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿದ.

"ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ." ಎಂದ ಕಳ್ಳ.

"ಕಳ್ಳನಾದರೂ ಇಪ್ಪರೋಗಿ ಇಬ್ಬೊಂದು ಸುಳ್ಳೇ!" ಎಂದ ಪುಣ್ಯಶೋಷಿತ.

"ನಾನು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ ಹುಡ್ಕುತ್ತೇನೋ? ಇದೇ ಈಗ ರಾಜಾಭಿಷರೊಂದಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕಳ್ಳ ಒಲವುಕಂಡು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಿಡುಬಿಡಿದ.

ತಾತನ ನಿಧಿ

ಬ್ರಹ್ಮಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ರುದ್ರಪ್ಪನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ರಟ್ಟೆಗಳ ಕಷ್ಟದಿಂದಲೇ ಸಂವಾದಿಸುತ್ತ ಜಿನ್ನಾಗಿ ತೀರಬೇಕು ಸುಖವಾಗಿದ್ದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲದ ತನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಹಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಅವರಿಗಾಗದಂತೆ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ತಮ್ಮ ಕೈ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಲಬಂದರೂ, ತಂದೆಯ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗದೆ ತಮ್ಮ ಅಟವಾಟ ವಿಲಾಸಗಳಿಗೆ ಆಗಾಗ ತಂದೆಯಿಂದ ಹಣ ಕೇಳಿ ಕಿತ್ತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮಕ್ಕಳ ಈ ವಿಧಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಕಡೆಗೆ ರುದ್ರಪ್ಪನು. ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದೊಡನೆ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದು, ನೋಡ್ರವ್ವಾ, ನಿಮ್ಮ ವಿರ್ತುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂವಾದಿಸಲು ನನಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಅಷ್ಟನ ನಿಧಿ ಒಂದಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಈಗ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಹೋಗಿ ಅದನ್ನೇ ತಂದು ಹಂಚಿಕೊಂಡುಬಿಡಿ. ನಾನು ನನಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು

ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂವಾದಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಎಂದನು. "ಎಲ್ಲಿದೆ ಆ ನಿಧಿ?" ಎಂದು ಇಬ್ಬರು ಮಗಂದಿರೂ ಆತನಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

"ಇಲ್ಲಿಂದ ಉತ್ತರದಿಕ್ಕಿಗೆ ಇನ್ನೂರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಪುರಿ ಎಂಬ ಊರು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆ ಊರಿನ ದಕ್ಷಿಣದ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ರತ್ನಗಿರಿ ಎಂಬ ಗುಡ್ಡವಿದೆ. ಆ ಗುಡ್ಡದ ಪಶ್ಚಿಮ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಹೆ ಇದೆ. ಆ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಾತನ ಶಂಭುದಾಸ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಕೆತ್ತಿದ ಕಲ್ಲು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆ ಕಲ್ಲನ್ನು ಎತ್ತಿದರೆ ನಿಧಿ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅವರು ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದು. ಸಂವಾದಿಸಿದ್ದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ ಒಂದು ರತ್ನ. ಅದನ್ನು ನೀವು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ವರ್ಷ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾದೀತು" ಎಂದ ರುದ್ರಪ್ಪ.

ಕೂಡಲೇ ರುದ್ರಪ್ಪನ ಮಗಂದಿರಿಬ್ಬರೂ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಲೈಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲು ಸ್ವಲ್ಪ

ಹಿಂದಿಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಎರಡು ಊರುಗಳನ್ನು ದಾಟುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವೂ ಹಿಂದಿಯೂ ತೀರಿಹೋದುವು. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಯೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದರು.

ಆಗ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಒಂದ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಅವರನ್ನು ಪೋಡಿ, "ಏನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ ? ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಜನಬೇಕು. ಬರುತ್ತೀರಾ ? ಹೊಲದಲ್ಲಿ ನಟ್ಟ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬನ್ನಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಹಣ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಿ" ಎಂದನು.

ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ದೇವರೇ ಈ ರೈತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡು, ಆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಉಳಿದ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಹಣವು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ

ಹುಡುಕ ತೊಡಗಿದರು. ಒಬ್ಬ ಕುದುರೆಯ ವರ್ತಕನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಕುದುರೆಗಳ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಆ ಕುದುರೆಗಳೆಲ್ಲ ಮಾರಾಟವಾಗಿ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಅವರಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಅವರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ, ಕೊಡಬೇಕಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚೇ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮುಂದೆ ಅವರು ಉದಯಗಿರಿ ಎಂಬ ಊರನ್ನು ತಲುಪುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆಟ್ಟು ಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವರ್ತಕ ತನದ ಗುಟ್ಟುಸೆಟ್ಟುಗಳು ತಿಳಿದು ಬಂದುವು. ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಮೂಲಧನವಾಗಿ ಹಾಕಿ, ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿದರೆ ತುಂಬಾ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದರಂತೆ ವರ್ತಕನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಬಹಳ ಮಿತವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತ ತಾವೇ ಒಂದು ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ತೆರೆದರು.

ಅವರ ವ್ಯಾಪಾರವು ಬೆನ್ನಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭ ಬಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಜಗಳವಿಲ್ಲದೆ ಭಾಗ್ಯವಂತರಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರು. ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ತಾತನ ನಿಧಿಯ ನೆನಪಾಗಿ ಅಳಗಡಿ ಮನೆಗಳ ಬಾಧ್ಯತೆ ಗಳನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು.

ಧರ್ಮಪುರಿ ಎಂಬ ಊರನ್ನು ತಲಪಿ, ವಿಚಾರಿಸಿ ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಗುಡ್ಡವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರತ್ನಗಿರಿ ಎಂಬ ಗುಡ್ಡವು ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿಲ್ಲೆಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆನೇಕಮಂದಿ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿದರು. ತಮ್ಮ ತಂದೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಮೋಸ ಪಡಿಸಿದ ರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು.

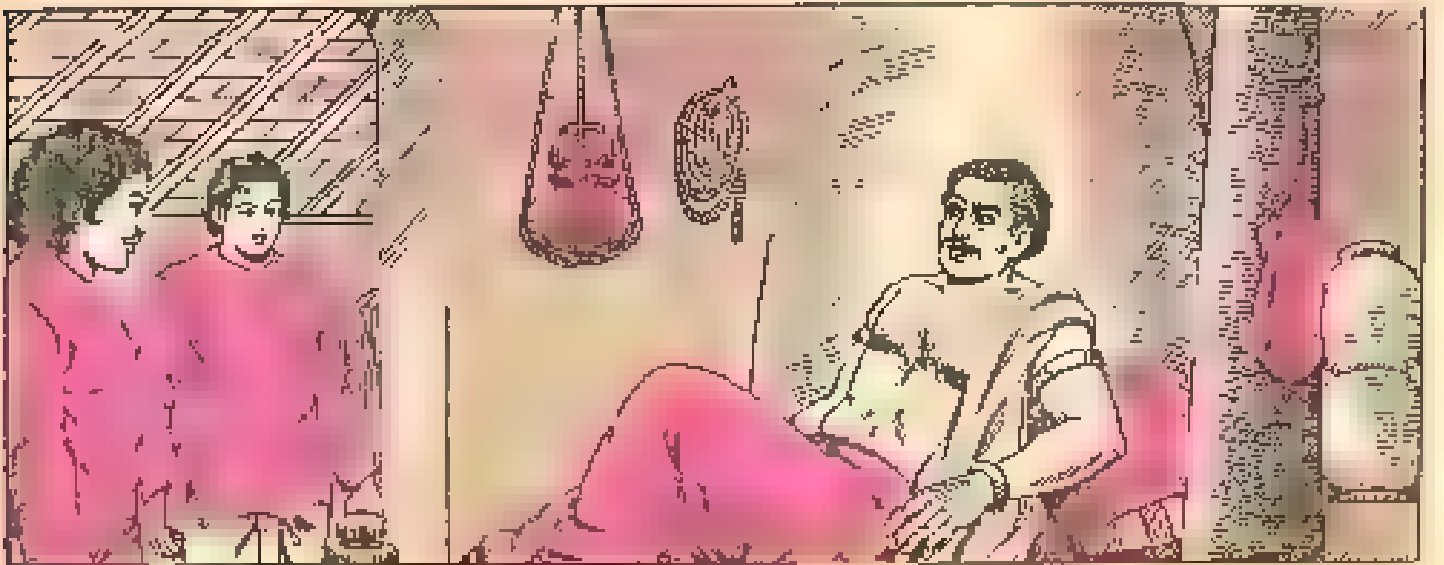
ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರು ಸೀದಾ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, "ಎನಪ್ಪ, ಇಂಥಾ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದಿರಿ" ನಮ್ಮನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಪುನಸ್ಸಿ ನಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿ!" ಎಂದರು ಬಹಳ ಕೋಪದಿಂದ.

ರುದ್ರಪ್ಪನು ಸಣ್ಣದಾಗಿ ನಗುತ್ತ, "ನಾನು ಸುಳ್ಳು ಪಳ್ಳು ಎನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ? ನಿಮ್ಮ ರೀತಿಯೆಲ್ಲಾ ನೋಡುವಾಗ ನಿಧಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡವರ ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತದಲ್ಲಾ?" ಎಂದನು.

"ನಾವು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನೀವು ಹೇಳಿದ ನಿಧಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ?" ಎಂದು ಮಗಂದಿ ರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿದರು.

"ಇನ್ನೇನು ಮತ್ತೆ? ನಿಧಿ ನಿಮ್ಮೊಳಗೇ ಇತ್ತಲ್ಲಾ? ತಾತನ ನಿಧಿ ಅಂದರೆ. ತಾತನ ರಕ್ತ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ ನೀವು ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೈಚಾಚಿ ಕೇಳದೆ ನೀವೇ ಸ್ವಂತ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಅನುಭವದಿಂದ ಗೊತ್ತಾಯಿ ತವ್ವು? ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂದಿದರೆ ಸಾಕೆಂಬ ಅಲ್ಪ ಸಂತೋಷ ಹೀಗೆ ಕಾಣದೆ, ಕೋಟೀಶ್ವರರಾಗಬೇಕೆಂಬ ದೀಕ್ಷೆ ಹಿಡಿದಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಅಂಥಾ ದೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕೋಟೀಶ್ವರರಾಗದಿದ್ದರೂ, ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸೇರುವುದು ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿದಿರಿ. ಈ ಬಗೆಯ ಗುಣಗಳಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದೇ ನಿಜವಾದ ನಿಧಿ ಗೊತ್ತಾ? ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ ಎರಡು ವರ್ಷ ನೀವು ಕಷ್ಟ ಪಡಬೇಕಾದೀತು ಅಂತ." ಎಂದ ರುದ್ರಪ್ಪ.

ತಮ್ಮ ತಂದೆ ತಮಗೆ ಕರಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ನಿಧಿಯ ಬದಲಿಗೆ, ಕರಗದಿರುವಂತಹ ನಿಧಿಯನ್ನೇ ತೋರಿಸಿದರೆಂದು ಮಗಂದಿರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ದೇವಿಭಗವತ

ಕೋಸಲದೇಶದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರವನ್ನು ಧೃವಸಂಧಿ ಎಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ರಾಣಿಯರಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯವಳ ಹೆಸರು ಮನೋರಮ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳ ಹೆಸರು ಲೀಲಾವತಿ. ಮನೋರಮಗೆ ಸುದರ್ಶನ ನೆಂಬ ಮಗನೂ, ಲೀಲಾವತಿಗೆ ಶತ್ರುಜಿತ್ತು ಎಂಬ ಮಗನೂ ಇದ್ದರು.

ಆ ಇಬ್ಬರು ರಾಜಕುಮಾರರಲ್ಲಿ ಸುದರ್ಶನನು ಶತ್ರುಜಿತ್ತುವಿಗಿಂತ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡವ ನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಬುದ್ಧಿ ವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸುದರ್ಶನನಿಗಿಂತ ಶತ್ರುಜಿತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನವನಾಗಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ತಂದೆಗೂ, ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಸೇವಕ ಪರಿವಾರಗಳಿಗೂ, ಪುರ ಜನರಿಗೂ ಶತ್ರುಜಿತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಇಷ್ಟ.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಧೃವಸಂಧಿ ರಾಜನು ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನು ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದಾಗ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಒಂದು

ಮೊದಲಿನ ಮರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಸಿಂಹವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಲಂಘಿಸಿತ್ತು. ಮಹಾವೀರನಾದ ಧೃವಸಂಧಿಯೂ, ಸಿಂಹವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು, ಹೋರಾಹೋರಿಯಾಗಿ ಹೊರಕಾಡಿದರು. ಕಡೆಗೆ ಧೃವಸಂಧಿ ಸಿಂಹವನ್ನೂ ಸಿಂಹವು ಧೃವಸಂಧಿಯನ್ನೂ ನಿರ್ಜೀವಪಡಿಸುವುದ ರಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಕೊನೆಗಂಡಿತು. ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಪರಿವಾರದವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸತ್ತುಹೋದ ರಾಜನಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಜರುಗಿಸಿ ಆದ ಮೇಲೆ ಸುದರ್ಶನನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡಲು ಸನ್ನಾಹಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಹಿರಿಯರಾಗೆ ಮನೋರಮೆಯ ಮಗನೂ, ಹಿರಿಯನೂ ಆದುದರಿಂದ ಅವನೇ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೂ ಇತ್ತು.

ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಮನಸ್ತಾಪವೇಳುವ ಸೂಚನೆ ತೋರ ತೊಡಗಿತು. ಮನೋರಮೆಯ

ಕುಲ ವೀರಶೇಷನು ಕಳೆದವೇಶದ ರಾಜನಾಗಿರು ವವನು ಅವನು ತನ್ನ ಅಳಿಯನ. ದುರ್ಮೂಲನಾ ಕೈಕಡದ ಸುಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗ ವಾದ ಸುದರ್ಶನನ ಪ್ರೇಮ ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನು ಮೋಡಲು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಬಂದನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಜ್ಜಯಿನಿ ರಾಜನಾದ ಶತ್ರುಘ್ನನು ಅವನ ಯುಧಾಜಿತ್ನುವೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು ಹೀಗೆ ಬಂದ ಮನೋರಮೆ. ಶೀಲಾವತಿಯರ ತಂದೆಯರು ಅವರವರ ಮೊಮ್ಮಗಂದಿರ ಒಳತಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವೀರಶೇಷನೂ ಯುಧಾ ಜಿತ್ನುವೂ ಒಂದೆಡೆ ಕೂಡಿ ಮಾತಾಡುವಾಗ, ಯುಧಾ ಜಿತ್ನು, ವೀರಶೇಷನೊಂದಿಗೆ "ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಾದ ಸುದರ್ಶನನು ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿಡು ಮೊಟ್ಟವ ನಾದರೇನಾಯಿತು? ನನ್ನ ಅಳಿಯ ಶತ್ರುಘ್ನನು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ರಾಜಕೀಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸುದರ್ಶನನ

ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನಾಗಿರಬೇಕು. ವಯಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಿಂತಲೂ ಗುಣ ಹೆಚ್ಚಿನವನೇ ಹೆಚ್ಚಿನವನಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನೇ!" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ವೀರಶೇಷನು "ಇದೊಂದು ಹುಟ್ಟು ವನು ನನ್ನ ಮಗಳು ಮನೋರಮೆಯೇ ಧೃವ ಸಂಧಿಯ ವಟ್ಟದರಾಣಿ, ಅವಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸುದರ್ಶನನೇ ಓರಿಯನಾಗಿದ್ದು ರಾಜನಾಗಲು ಅರ್ಹನಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅದಂತಹ ಭರವಾ? ಎಂತಹ ನ್ಯಾಯ?" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಯುಧಾಜಿತ್ನು ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿವೃತ್ತರಾದ ಒಡಗು ಸುದರ್ಶನನಿಗೆ ಮಹಾ ಭರವಾ ಮುಡಿಬರೆ. ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನು ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವನೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆನು." ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಯೂ ಈ ದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಳಗಾಗುತ್ತದೆ ಬೆಂಜಿ, ಬಲಕಪ್ಪನಾದ ನಾನೂ ಇದ್ದೇನೆ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೂ ಒರಿಸಿಹಾಕಿ ಅವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವು ನಾನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡೆ ನೆಂದರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೇ ಸೀಳಿ ಬಿಸುಡಬಲ್ಲೆ ಹಾಗಂತ!" ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ತಂತರೂ ಭರವಾಣಿಗೆ ತೊಡಗಿ ದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ರೋಷಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿತು ಇದರೊಡನೆ ಧೃವಸಂಧಿ ರಾಜನು ಸತ್ತು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಕು ಹುಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ನಗರದೊಳಗೆ ಬಿಡ್ಡವಾದವು ದೋಲಿ ಕೊಳ್ಳಬಿತ್ತು ಕೃಗಿಬೇರವರಾದ ಅರ್ಜುನನು ಗಳಾದ ಬೇರರಗೊಂಪುನು ಭಾಮಿ ಬಂದಿತು ಅವರು ಒಂದಕ್ಕೊಂದರನ್ನೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಮುಕ್ತರು ಕೂಡಿದಾಗ ಯುಧಾಜಿತ್ನುವೂ ವೀರ ಶೇಷನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿ, ಅದು ಮಗದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೊಳಗೆ

ದಾರುಣವಾಗಿ ಹೋರಾಡಲು ತೊಡಗಿದರು ಈ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಯುಧಾಜಿತ್ತು ವೀರಸೇನನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನು.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಾವನ್ನು ನೋಡಿ ಮನೋರಮೆ ತುಂಬಾ ಶೋಕಿಸಿದಳು ಗಂಡನು ತೀರಿದ ದುಃಖ ದೊಂದಿಗೆ, ತಂದೆ ತೀರಿದ ದುಃಖವೂ ಸೇರಿ ಅವಳ ಪಾಲಿಗೆ ಶೋಕಸಾಗರವೇ ಆಯಿತು. ಮಗನು ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಇನ್ನು ತನ್ನ ದಕ್ಕು ಯಾವುದು? ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಯುದ್ಧದ ನೆಪನದಲ್ಲಿಕೊಂದ ಯುಧಾಜಿತ್ತು ತನ ಮಗ ಸುಂದರ್ಶನನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಇಡುವನೇ? ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ಯುಧಾಜಿತ್ತನು ಅವನ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು, ಇನ್ನು ತನ್ನ ಎಂದೊಂದಿಗೂ ಸವತಿ ಮತ್ತರದ ಹೋರಾಟವೇ ಗತಿ ಯಾಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಡಿಸದೇ ಬಿಡಲಾರಳು. ಮಂತ್ರಿಗಳೆನೋ ಮೊದಲು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಭಿಷೇಕವಾಗಲೂ ಸಿಗ್ಗದಂತೆ ಆದರೆ ಅವರು ಈಗ ಯುಧಾಜಿತ್ತನು ಮಾಡಲು ಕೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ನೋಡಿದರೂ ತನಗೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ಆಶ್ರಯವಿಲ್ಲದಾಯಿತೆಂದು ಅವಳು ತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ವಿಠ್ಠಲ ಎಂಬ ಮಂತ್ರಿ ಅವಳ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾನುಭೂತಿವರನಾಗಿ. ನಂಬುಗೆಯವನಾಗಿದ್ದನು ಅಂತೆಯೇ ಮನೋರಮೆ ಆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಒರವಾಡಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಿಚ್ಚಿ, ತನಗೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ವಿನಾದರೂ ದಾರಿ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

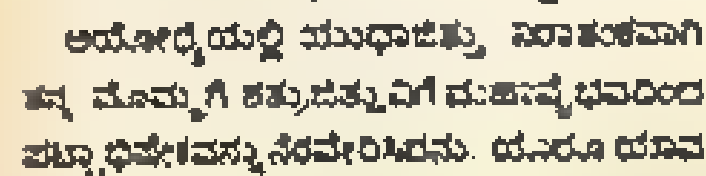
ವಿಠ್ಠಲ ಅವಳೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇಮವಿಲ್ಲ. ಕಾಶೀರಾಜನಾದ ಸುಬಾಹು ನನಗೆ ಸೋದರ ಮಾವ ನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಲಶಾಲಿಯೂ

ಹೌದು ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆ ಅವನು ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿ ಕಾವಾಡಬಲ್ಲನು" ಎಂದನು.

ಮನೋರಮೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದಳು. ವಿಶ್ವಸಿಂಹನ ಸೈನ್ಯದ್ವಿ ಎಂಬವಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ವಿಠ್ಠಲನೊಂದಿಗೆ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟಳು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನೂ ಅವಳೊಂದಿಗಿದ್ದವರನ್ನೂ ಕಳ್ಳರು ಅಡಕಾಯಿಸಿ ಇದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋದರು ಕೇವಲ ಉಬ್ಬಿಬತ್ತಿ ಗಳಷ್ಟೆ ಉಳಿದಿದ್ದುವು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮೂವರೂ ಕಾಶೀರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಯೋಚನೆಬಿಟ್ಟು, ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಗಾನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ, ಭರದ್ವಾಜ ಮುನಿಯ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು.

ಭರದ್ವಾಜನು ದೀನಕಾದ ಮನೋರಮೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಯಾರಮ್ಮಾ ನೀನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅವಳು ಎನೂ ಹೇಳಲಾಗದೆ.

“ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ
ಸರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಲಾತ್ತಾಸೆಯಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು
ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಯುಧಾಜಿತ್ತು.

ಯುಧಾಜಿತ್ತುವನ ಯಾತುಕೀಳಿ ಭರದ್ವಾಜನು ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ "ಎಲೋ ವಾಡಿಯೇ ! ಹೀನ ಮನುಷ್ಯನೇ ! ಬರಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆಯಾ ? ಎಲ್ಲಿ, ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು ನೀಡುತ್ತೇನೆ ನಾವು ಮುಷಿಗೊಂದರೆ ಸನ್ನಂಥ ರಾಜವಂಶದವರಿಗೆ ಅಮ್ಮಹಗುರಾಗಿ ಹೋಯಿತೇನು ?" ಎಂದು

ಯುಧಾಜಿತ್ತು ದುಡುಕದೆ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ ಯೊಂದಿಗೆ "ಈ ಮುನಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳದೆ ದುಷ್ಟೇ ? ಮನೋರಮೆಯನ್ನೂ ಅವಳ ಮಗಳನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಹೇಗೆ ? ಶತ್ರು ಶೇಷವನ್ನು ಉಳಿಸರೇಬಾರದಷ್ಟೇ ? ಸುದರ್ಶನನ್ನು ಕೊಂದರೆ ಹೊರತು ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಕ್ಷಮೆಯಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿ ಹೋರಾಡುವವರೇತೂ ಬೇರೂ ಇಲ್ಲ ಮುನಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಕೀಳಿ ನಾವು ಹೆದರಿ ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕೇನು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ "ಮುನಿಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂಟಿ ಗಾಲಿ ನಿಂದ ದುಡುಕಿ ಭುಮುಕುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೆಂದೇ ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ತವಶಕ್ತಿ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆಯೇ ಹಾರಿದಿದ್ದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ದೊಡ್ಡ ಪರಾಜಯವನ್ನೆ ಕಂಡನು ಆ ವಿಟನಿಂದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ರಾಜ್ಯ ವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ತವಶಕ್ತಿ ಸುವಾದಿಸಲು ಹೋಗಿ ಮುಷಿಯಾದನು ಅದಲ್ಲದೆ ಈ ಸುದರ್ಶನನು ಪರಮರೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಬಿಕ್ಕಾಟಿಗೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಹುಡುಗ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿಲಿಖರವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿದೆ ? ಹಾಗೊಂದು ಮೇಳೆ ಅವನು ಬಂದಾಗ ನೋಡಿಕೊಂಡರಾಯಿತು ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಈ ಮುನಿಯೊಂದಿಗೆ ತಗಾದೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸುಜಕಾರ ತಂದವೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯ ಮೇನೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಹಿತಬೋಧನೆ ಮಾಡಿದನು

ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯ ಮಾತನ್ನು ಅನ್ವಮೋದಿಸಿ ಯುಧಾಜಿತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭರದ್ವಾಜನ ಚರ್ಚನ ಮಾಡಿ, ನಡೆದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಹೀಗೆ ಬಂದ ಗಂಡವು ತಪ್ಪುಹೋದ ಮೇಲೆ ಮನೋರಮೆ ಅಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿದ್ದಳು ಸುದರ್ಶನನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯವವನಾಗಿ ಮುನಿಯ ಹತ್ತಿರ ಮೇದಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದನು ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಧನುಷೇದವನ್ನೂ ಕಲಿತುಕೊಂಡನು

ಒಂದು ದಿನ ಸುದರ್ಶನನ ಕುಸಿನಲ್ಲಿ ಲೋಕ ಮಾತೆಯಾದ ಮ.ಹಂದಿವಿ ಕಾಣಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಅಸ್ತ್ರ ವಿಧ್ಯೆಗಳನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದಳು ಅದರಿಂದ ಸುದರ್ಶನನ ವಿದ್ಯಾ ಶೇಷವು ಬೆಳಗಿತು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶೀರಾಜನ ಮಗಳಾದ ಶಶಿಕೆ ಅದ್ಭುತ ನೌಂದಯ್ಯವತಿ ಎಂಬ ಸೂತಿ ಸುದರ್ಶನನ

ಕವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಶಶಿಕಲೆ ಭರದ್ವಾಜಾ ಶ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಸುದರ್ಶನನನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಆ ರಾಜಕುಮಾರನ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯನ್ನೂ, ವಿದ್ಯಾ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಾನು ಅವನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಭರದ್ವಾಜಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸುದರ್ಶನನು ಹೂಲಿನಲ್ಲಿ ಶಶಿಕಲೆಯನ್ನೇ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ, ರಾತ್ರಿ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನಬಳಿಗೆ ಶೃಂಗಿ ಬೇರ ಪುರದ ರಾಜನಾದ ನಿಜಾವನು ಬಂದು ನಾಲ್ಕು ಕುದುರೆಗಳಿರುವ ರಥವನ್ನೂ, ವತಾಕೆಯನ್ನೂ, ಸಮಸ್ತ ಅಯುಧಗಳನ್ನೂ ಮಿತ್ರಭಾವದಿಂದ ಬಹು ಮಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭರದ್ವಾಜಾ ಶ್ರಮದೊಳಗಿನ ಮುನಿಗಳು ಸುದರ್ಶನನೊಂದಿಗೆ, "ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಬೇಗ ರಥೇ ರಾಜನಾಗಲಿರಾ. ನಿನಗೆ ಲೋಕಮಾತೆ ಯಾದ ಮಹಾದೇವಿಯ ಕಟಾಕ್ಷವಿದೆ. ಆದ್ದು ಎಂದಿಗೂ ವೃಥಾ ಹೋಗುವಂತಹುದಲ್ಲ" ಎಂದು ಮನೋರಮೆಯೊಂದಿಗೆ "ಅಮ್ಮಾ, ವೀರಮಾತಾ! ನನ್ನ ಮಗನು ರಾಜನಾಗುವುದು ನಿಶ್ಚಯ!" ಎಂದರು.

"ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಬಲದಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ! ಏನೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಯಾರೊಬ್ಬರ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮಗನು ರಾಜನಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೋ? ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದವೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ" ಎಂದು ಮನೋರಮೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದಳು. ಹಾಗಾದರೂ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಒಂದು ದಿನ, ಸಂತೋಷವೆಲ್ಲಾ ಮೂಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು

ಅವಳು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನೇ ನಂಬಿದ್ದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಕಾರಿ ಬರುವುದೋ ಏನೋ?

ಸುದರ್ಶನನು ತನ್ನ ರಥದ ಮೇರಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಶಿರಾಗಿ ದರೂ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಅಕ್ಷೌಛಿನಿ ಪೇನೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಸುದರ್ಶನನ ಮೇಲೆ ಮಾನಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಶಶಿಕಲೆ ಮಾತ್ರ, ಅನ್ನಾಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪವಿಲ್ಲದೆ ಕೃಶಳಾಗ ಹೊಡೆದಳು. ಅವಳ ಬಂತೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಹಿಸಿದ ತಂದೆ ಸುಬಾಹು ರಾಜನು ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಯಂವರ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜರಿಗೂ ವರ್ತಮಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಸ್ವಯಂವರದಲ್ಲಿ ವನಸ್ಪತಿಯಂವರ, ಶುಲ್ಕ ಸ್ವಯಂವರ, ಇಚ್ಛಾಸ್ವಯಂವರ ಎಂಬ ಮೂರು ಬಗೆಗಳಿದ್ದುವು. ರಾಮನು ಶಿವಧನಾರ್ಥನಿಗೆ ಮಾಡಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ವರಿಸಿಕೊಂಡುದು ವನಸ್ವಯಂವರದಲ್ಲಿ. ಸುಬಾಹು ತನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದುದು ಇಚ್ಛಾ ಸ್ವಯಂವರವನ್ನೇ.

ಯಾರೂ ಯಾರೂ ಸ್ವಯಂವಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ
ರೇಖೆಯನ್ನು ಆಗಿಂದೂಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಶಶಿಕಳ
ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ ಪನ್ನ ಸುರಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಇವರೆಲ್ಲಾ
ಯಾಕೆ ಬರಬೇಕು? ನಾನು ಸುದರ್ಶನನ ಹೊರತು
ಬೇರೊಬ್ಬನನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವೆನಾಗಿ? ಧನವೂ
ರಾಜ್ಯಗಳೂ ನನಗೇ ಸುಡರಿಕ್ಕೋ? ಮಾಡುವ
ಯಾದರೆ ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪ್ರಭಾವವಿರುವ ಸುದರ್ಶನ
ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಆಗಬೇಕು ಅವನೊಬ್ಬನೇ ನನಗೆ
ತಕ್ಕವನು! ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ!" ಎಂದಳು.

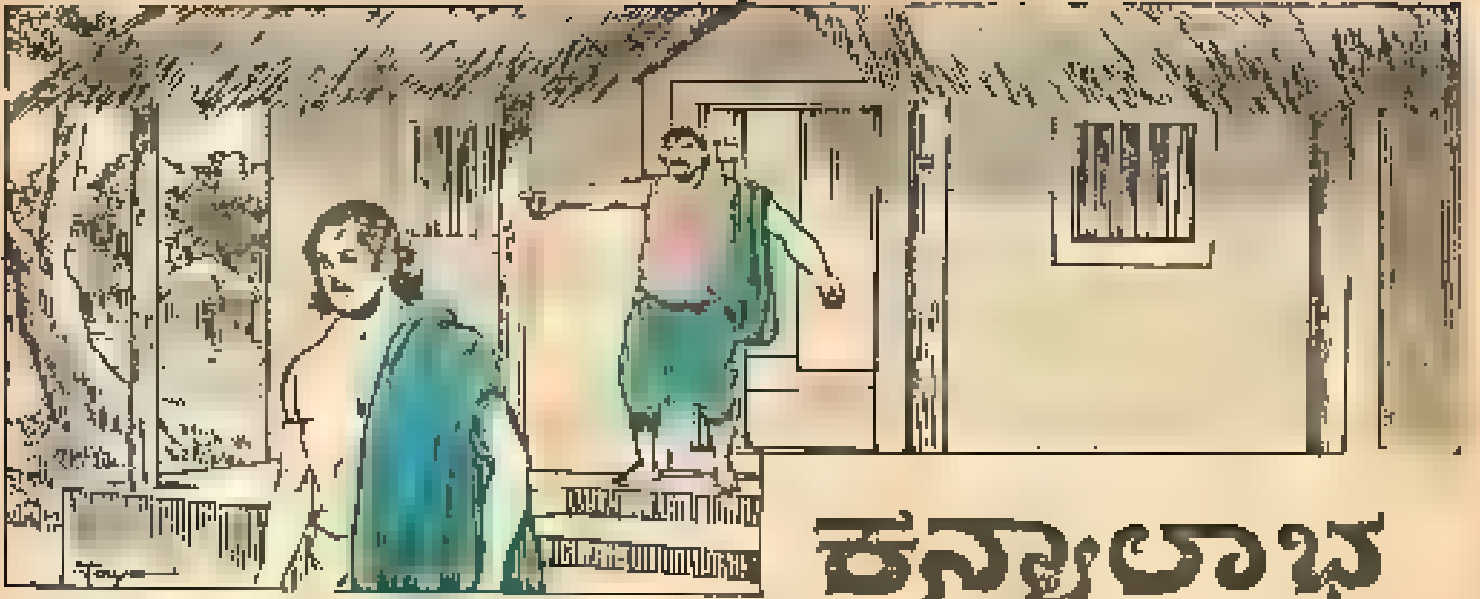
ಅವಳ ಸಖಿ ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಯ್ಯಾ
ರಾಣಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. "ಅಮ್ಮಾ! ನಮ್ಮ ಶಶಿಕಳ ತನ್ನ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುದರ್ಶನನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದು
ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ ಅವನು ಮಹಾಮುನಿ ಭರದ್ವಾಜಾ
ಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇರುವವನಂತೆ."

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಣಿ ಅವನ್ನು ಗಂಡನಿಗೆ
ತಿಳಿಸಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಮಾಹು ರಾಜನು
ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಆ ಸುದರ್ಶನನ ಸಂಗತಿ ಪೂರಾ
ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವನು ರಾಜ್ಯಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿ ತಿನ್ನಲು
ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮುನಿ
ಗಳ ಕೊಪೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವವನು. ಅಂಥವನಿಗೆ ನಮ್ಮ
ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದರೇನು? ಅದ್ವೈತ
ಶಾಲಗಳಾಗಿ, ಭಾಗ್ಯವಂತರಾದ ರಾಜಕುಮಾರರು

ಸಾವಿರಾರು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ ಹುಡುಗಿಯ ಮನಸ್ಸು
ಬದಲಾಯಿಸುವ ಹಾಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳು," ಎಂದನು.

ರಾಣಿ ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ, ಶಶಿಕಳೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
ಅವಳನ್ನು ಬಾಚಿತಬ್ಬಿಲಲ್ಲಿಗೆಯ್ದು "ಮಗಳೇ, ನೀನು
ಬಯಸುವ ಆ ಸುದರ್ಶನನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡ
ಮೂಲಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ದೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಒಂಥು
ಗಳಾಗಿಗೂ ಬೇಡದವನಾಗಿ, ಜನಬಲ ಧನಬಲ
ಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲದ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯದವನು. ಎಷ್ಟೋ
ಮೊದ್ದ ಮೊದ್ದ ರಾಜ ಕುಮಾರರು ನಿನಗಾಗಿ ಬಂದಿ
ದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಆ ಸುದರ್ಶನನ ತಮ್ಮನೇ
ಇದ್ದಾನೆ. ತುಂಬಾ ಸುಂದರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಲಶಾಲಿ
ಯಾಗಿಯೂ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯಾಗಿಯೂ, ತುಂಬಾ
ಜಿನ್ನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವೇ ನೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಅವನ ಹೆಸರು
ಶತ್ರುಜಿತ್ತು. ನಿನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜೋಡಿ ಆತನೇ
ಇವನಿಗಾಗಿ ತಾನೇ ಇವನ ತಾತ ಕಳೆಗೆ ರಾಜನನ್ನು
ಕೊಂದನು? ಸುಂದರ್ಭ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೂಡಲೇ ಇವನ
ತಾತ ಯುಧಾಜಿತ್ತು ಈ ಸುದರ್ಶನನನ್ನು ಮೀಡಿತು
ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ ಈ ಭಯದಿಂದಲೇ ಅವನು ಭರದ್ವಾಜಾ
ಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಡಗಿದ್ದಾನೆ ಗೊತ್ತಾ? ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಅಂಥವ
ನಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಕೊಡಲಾರರು.
ಅದುದರಿಂದ ಗತಿ ಗೇಡಿದಾದ ಸುದರ್ಶನನ ಆಲೋ
ಚನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು," ಎಂದಳು.

ಕನ್ಯಾಲಾಭ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ವೆಂಕಯ್ಯ ಎಂಬವನಿಗೆ ನಾಗ ರಾಜನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದ. ಅವನು ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ವೆಂಕಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ನಾಗ ರಾಜನ ಕೆಟ್ಟ ಗುಣ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪಭಯದಿಂದ ತಿರುಗುತ್ತ, ಅಗಾಧ ಚಿಕ್ಕಪುಟ್ಟ ಕಳ್ಳತನಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನ ಪರಿಚಿತರಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಊರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಮಗನ ಕೀರ್ತಿ ಅಪ್ಪರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ವೆಂಕಯ್ಯ ಬೇಸರದಿಂದ ಮಗನೊಂದಿಗೆ, "ನಿನಗೊಂದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ತಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆಯೇ ಮೂರು ಕಾಣಾಗುತ್ತವೆ. ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಮದುವೆಕೂಡಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವವರೆಗೆ ಈ ಮನೆಗೆ ಕಾಲಿಡಬೇಡ ಹೋಗಿಬಿಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ನಾಗರಾಜನು ತನ್ನ ಊರು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು, ಆ ಪ್ರಾಂತದಿಂದಲೇ ಹೊರಟು ಬೇರೊಂದು ಊರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಖರ್ಚಿಗೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ, ತನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಕಳ್ಳತನವೇಗಿ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಒಂದು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. "ಅದು ಹೊನ್ನಮ್ಮ ಎಂಬ ಒಬ್ಬಳು ವಿಧವೆಯ ಮನೆ. ಅವಳಿಗೆ ಗೌರಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬಳೇ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಳು. ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ತಕ್ಕ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊನ್ನಮ್ಮನ ಆಶೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಹೂವು, ಹಾಲು, ಮೊಸರು, ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆ, ಬೆರಣಿ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಮಾರಿ, ಅಗಾಧ ಒಂದೊಂದು ನಗವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಕಳ್ಳತನಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ತಡಕಾಡುವ ನಾಗರಾಜನಿಗೆ ಆ ನಗಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದುವು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಬಿದ್ದು, ಊರ ಹೊರಗೆ ದಿಣ್ಣೆಯವೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಯ ಮುಂದೆ ಹೊಂಡತೆಗೆದು ಅದರೊಳಗೆ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು,

ಮೇಲೆ ಮಣ್ಣು ಮುಟ್ಟಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಯಾರೂ ತನ್ನ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯದಂತೆ ಸನ್ಮಾಸಿಯ ವೇಷವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡನು.

ಮರುದಿನ ಗೌರಿ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಸಂತೆಗೆ ಹೋದಳು. ಆ ಕೂರಿದಲ್ಲಿ ಈ ಗೌರಿಯ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ದುಷ್ಕರಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಗುರುಗುಮ್ಮ. ಕುದುಕನೂ, ಕೂಡುಗಾರನೂ ಆದ ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಿಂದ ಗೌರಿಯ ಮೇಲೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹೊನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹಾಳು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದ ಹೊನ್ನಮ್ಮ ಅವನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಹೇಗಾದರೂ ಗೌರಿಯನ್ನು ತನ್ನವಳನ್ನು ಗಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಕೆಂದು ಗುರುಗುಮ್ಮನು ಹಟ ಹಿಡಿದು ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗೌರಿ ಸಂತೆಯಿಂದ

ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಗುರುಗುಮ್ಮನಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಕೆಲವುಂದಿ ದುಷ್ಕರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಗೌರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಅವಳೆಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ಕೂಗಿ ರುವಮಾಡಿದರೂ ಕೇಳದೆ, ದಿಕ್ಕಯ ಗುಡಿಗೆಗೆ ಒಯ್ಯನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕೊರಳಿಗೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ತಾಳ ಕಟ್ಟಲು ತಯಾರಾದನು.

ಗುಡಿ ಮಂಟಪದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನಾಗರಾಜ ಸನ್ಮಾಸಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ, ಗೌರಿಯನ್ನು ಕಾವಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಎದ್ದು ಬಳಗೆ ಬಂದು, "ಎನ್ನೋ ಇದು ಗಡಿಬಿಡಿ ಗಲಾಟೆ?" ಎಂದನು.

"ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಿ ಅಡ್ಡ ಬಂದ ಹಾಗೆ ನೀನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ?" ಎಂದು ಗುರುಗುಮ್ಮನು ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪು ಮಾಡಿದನು.

ನಾಗರಾಜನು ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ನಟಿಸುತ್ತ, "ಆಹಾ! ಏನು ಆದ್ರೆಲ್ಲಾ ಜಾತಕ ನಿನ್ನದು? ನೀನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದು ಬಂಗಾರವಾಗುತ್ತದವ್ವಾ ಸಿರಿ ನಿನ್ನ ಕಾಲಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದು ಹೊರಗೆ ಕಾದಿದ್ದಾಳೆ!" ಎಂದನು.

"ನಿನ್ನ ಮುಖ! ನಡೆಯಾಚೆ!" ಎಂದ ಗುರುಗುಮ್ಮ ಕೋಪದಿಂದ "ಎಲೋ ಅವಿನೇಶಿಯೇ! ನಾನು ತಮಾಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಕೊಂಡೆಯಾ? ನೀನು ಕಾಲಿಟ್ಟು ಬಂದ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಗೆದು ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಮಾಡಾಡು!" ಎಂದನು ನಾಗರಾಜ ದರ್ವದಿಂದ.

ಗುರುಗುಮ್ಮನು ಗುಡಿಯ ಹೊರಗೆ ಸನ್ಮಾಸಿ ಹೊರಿಸಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಗೆದು ನೋಡಿದನು. ನಾಗರಾಜನು ಹುಗಿದಿಟ್ಟ ನಾಗಳು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಕೈಗೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಜೇಬಿ ಗಿಳಿಸಿಕೊಂಡು, ನಾಗರಾಜನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, "ನೀವು

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಹಾತ್ಮರು !” ಎಂದು ಕೈಮುಗಿದನು. ಶರಣವಾಯ ನಾಗರಾಜನು ಗೌರಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, “ಯಾರಿವಳು ಜಕ್ಕಿಣಿ ಒಡೆದ ಮುಖದವಳು ?” ಎಂದನು.

“ಹಾಗೆ ಹೇಳುವಿರೇಕೆ ?” ಎಂದು ಗುರುಗುಮ್ಮನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಲು, “ಮತ್ತೇನು? ಇವಳೆದು ಪೂರ್ತಿ ನಷ್ಟಪಾತಕ ಇವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವನು ಮೂರು ದಿನದೊಳಗೆ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ.” ಎಂದ ನಾಗರಾಜ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಗುರುಗುಮ್ಮನಿಗೆ ಹಿಡಿದ ಗೌರಿಯ ಭ್ರಮೆ ಮಿಂಚು ಒಡೆದಂತೆ ಜರಗಿ ಜಾರಿಹೋಯಿತು. ಎರಕ್ಕಿ ತಾಳಿ, ಗೌರಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಗರಾಜನು ಗೌರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೊನ್ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೌರಿ ಸನ್ಮಾಸಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ಕರೆದಳು.

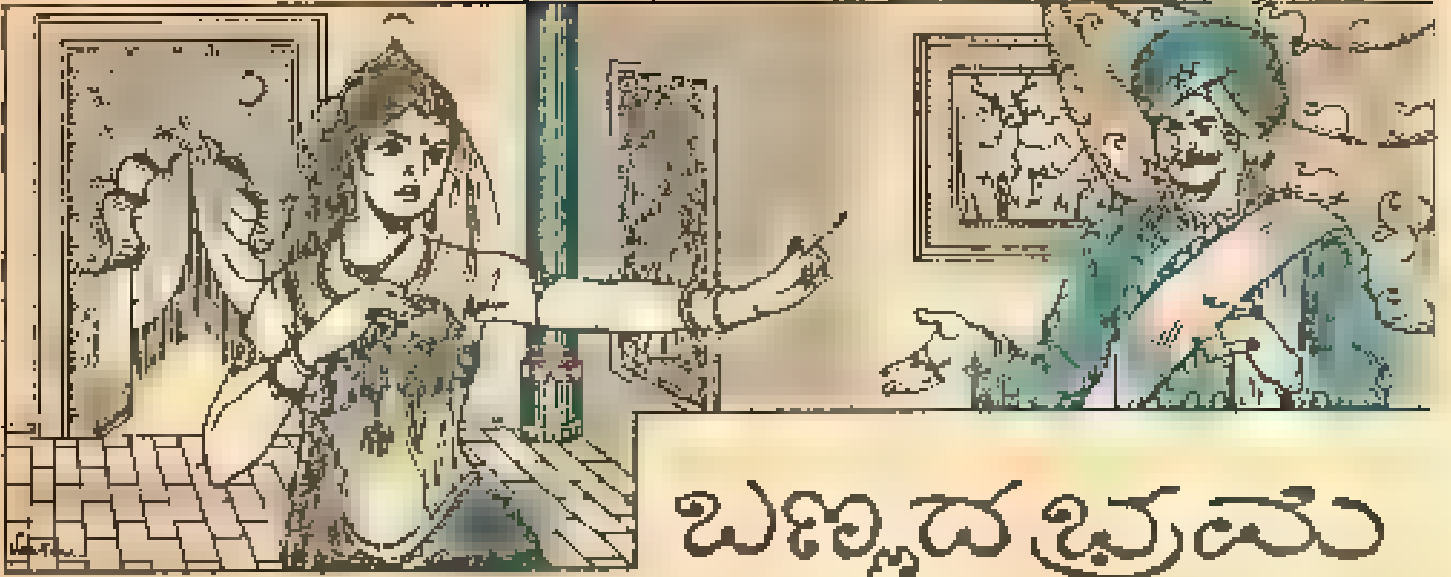
“ಮೊನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನವಾದ ಸಂಗತಿಯೂ, ನಿನ್ನ ಆ ಗುರುಗುಮ್ಮನಿಗೆ ಗುಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಗಗಳು ಈ ಮನೆಯದೇ ಎಂಬ ಸಂಗತಿಯೂ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ?” ಎಂದು ನಾಗರಾಜನು ಗೌರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅದೇನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ !” ಎಂದಳು ಗೌರಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ. ನಾಗರಾಜನು ತನ್ನ ಸನ್ಮಾಸಿ ವೇಷ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ, ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು, ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಕುರಿತು, ಏನೂ ಮರೆಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೆದೇ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಕಳ್ಳತನ ಬಿಡುವುದಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದಳು ಗೌರಿ. ಇನ್ನೆಂಥೂ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲಾರನೆಂದು ನಾಗರಾಜನು ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದನು.

ಹೊನ್ನಮ್ಮ ಮಗಳ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನೂ ತಿಳಿದು, ಗುರುಗುಮ್ಮ ತನ್ನ ಮನೆಯ ನಗಗಳನ್ನು ಕದ್ದನೆಂದು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಫರ್ಯಾದಿ ಮಾಡಿದಳು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಗುರುಗುಮ್ಮನನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಹೊನ್ನಮ್ಮನ ನಗಗಳನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿ, ಗುರುಗುಮ್ಮನಿಗೆ ಜುಲುವಾನೆ ವಿಧಿಸಿದನು. ತರುವಾಯ ನಾಗರಾಜನು ಗೌರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ. ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದನು “ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಅಪ್ಪಾ !” ಎಂದನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ. ವೆಂಕಯ್ಯ ಮಗನನ್ನೂ ಸೊಸೆಯನ್ನೂ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸ್ವಾಗತಮಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಬಣ್ಣದ ಭ್ರಮೆ

ಮಾಘಶುಕ್ರವಾರ ರಾಜನಿಗೆ ರೂಪಕುಮಾರಿ ಎಂಬ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳು ಅವಳಿಗೆ ವಿವಾಹದ ವಯಸ್ಸೂ ಬಂದಿತು. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವು ಅಸಾಧಾರಣವಾದುದೆಂದು ಕೇಳಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜರೂ, ಅನೇಕ ದೇಶಗಳ ರಾಜಕುಮಾರರೂ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ತಪಕೊದರು. ಆದರೆ ರೂಪಕುಮಾರಿಯು ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮಗಳಪ್ಪರವರ ರಾಜನಾದ ಶ್ರೀಕುಮಾರನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಿತು. ಶ್ರೀಕುಮಾರನು ಸಕಲ ಸಿದ್ಧಿಗಳ ಸಂಪನ್ನನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಮಾತಾ ಮಹನ ಅನಂತರ ಅವನು ಪಾಲಿಸುವ ಮಾನಾ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ರಾಜನಾಗಲಿದ್ದಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಕುಮಾರನು ಒಳ್ಳೆಯ ಅದ್ವೈತ ಜಾತ ಕದವನಾದರೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು 'ರೋಪ' ಎದ್ದಿತು. ಅವನ ಶರೀರ ಭಾಯಿ ಕಪ್ಪು. ಆದರೆ ಅವನು ಜನ್ಮತಃ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂಗಾರವ ಬಣ್ಣವಲ್ಲೇ ಇದ್ದವನು. ಆದರೆ ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅವನು ಸಪರಿವಾರವಾಗಿ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದಾಗ, ಹಾವು ಕಡಿದು, ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಬದುಕಿ ಉಳಿದು

ಶರೀರವು ಕಪ್ಪಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಇದು ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಹೋಗಿಬಿಡುವುದೆಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಹಜ ವರ್ಣ ಬರುವುದಂತೆ.

ರೂಪಕುಮಾರಿಗೆ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿ ಧೀಮಂತನು ರಾಜನ ಅಭಿ ಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು, ಒಹಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹೀಗೆಂದಳು :

"ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕಪ್ಪು, ಶರೀರದವನನ್ನು ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗಲಾರೆ. ನನಗೆ ಕಪ್ಪುಗಿನ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಸಹಿಸಲಾಗದು."

"ಹೀಗೆ ಹೇಳಬಾರದಮ್ಮಾ, ಮಕ್ಕಳು ಕರಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವರೆ? ಶರೀರ ಕಪ್ಪಾದರೂ ಗುಣ ಕಪ್ಪೆ? ಕಪ್ಪಾದದ ಹಾಲು ಕಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತದೋ? ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಭಾವವೂ ಮುಖ್ಯವಾದುದಲ್ಲವೆ? ಬಣ್ಣವು ಕೇವಲ ಕನ್ನಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವ ಒಂದು ಭ್ರಮೆ. ಆ ಭ್ರಮೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹೋಗುವುದೂ ಉಂಟು ನಿರ್ನಾಯದ ಏಕತೆ ಎನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇವೆ!" ಎಂದನು ಧೀಮಂತ.

ಅವನು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ರೂಪ ಕುವಾರಿಯು ಕೋಣೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಬಂದು, ಬಟ್ಟೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಹರಿವಾಣವನ್ನು ತಂದು ಮೇಜೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟನು. ಇನ್ನೊಂದುಬದಿಯಿಂದ ಆ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ರಾಜನೂ ರಾಣಿಯೂ ಬಂದರು.

ಧೀಮಂತನು ಹರಿವಾಣದ ಮೇಲಿನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊಲಗಿಸುತ್ತ, "ಅಮ್ಮಾ, ಇದೀಗ ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಗೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷೆ ಈ ಹರಿವಾಣದ ಮೇಲೆ ಗಾಜಿನ ಗ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಪುಂಡ್ರಪಾಲಿಕ ಸೋಮಾನಾಥನು ಸುರಿದಿಟ್ಟ ಮಂತ್ರದ ನೀರಿನಿಂದ ಅದರೊಳಗಿರುವ ಎರಡು ಚಮಚಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಳಪು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವ ಚಮಚವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತು" ಎಂದನು.

ಗ್ಲಾಸಿನ ನೀರಿನಲ್ಲಿರುವ ಚಮಚಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಮಚವು ತಳತಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು ಎರಡನೆಯದು ಹೊಳೆದಿಲ್ಲದ ಸಾಧಾರಣ ಚಮಚವಾಗಿತ್ತು. ರೂಪಕುವಾರಿ ಆ ಎರಡನೇ ಚಮಚವನ್ನೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದಳು.

"ಈಗ ಹೊಳೆಯುವ ಚಮಚವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೆಗೆ" ಎಂದ ಮುಕ್ತಿ, ಧೀಮಂತ.

ರೂಪಕುವಾರಿ ಎರಡನೇ ಚಮಚವನ್ನು-ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಬೆರಗಾಗಿ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಇದ್ದುಗಲದಾದುವು. ಅದು ಮುಸಿಬಡೆದಂತೆ ಕರಗಿನ

ಚಮಚವಾಗಿತ್ತು. ಧೀಮಂತನು ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಗ್ಲಾಸಿನೊಳಗೆ ಹಾಕಲು ಹೇಳಿದನು ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ಗ್ಲಾಸಿನ ನೀರಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು. ಕೂಡಲೆ ಅದು ತಳತಳನೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಬೆಳ್ಳಿಕೂಡಾ ಅಷ್ಟು ಹೊಳೆಯಿತು.

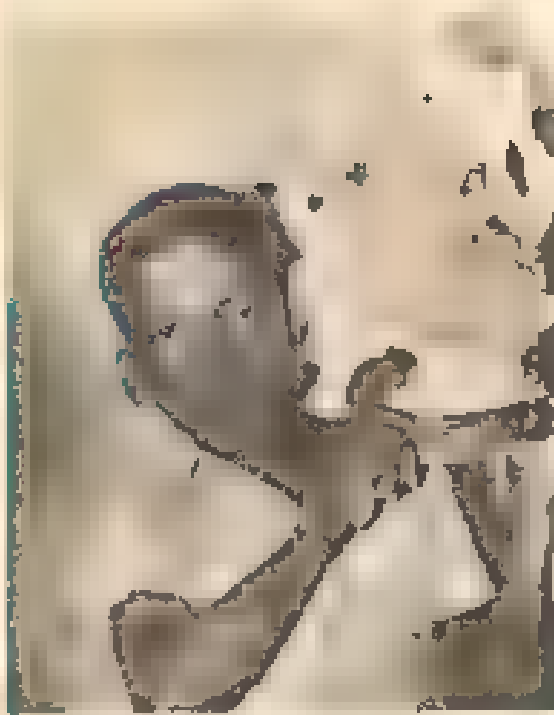
ಧೀಮಂತನು ಅವಳೊಂದಿಗೆ "ನೋಡಿದೆಯೇ ನಮ್ಮಾ? ಕರಗಿನ ವಸ್ತುಗಳು ಕೂಡಾ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಹೊಳೆಯಬಲ್ಲವು ಬಣ್ಣವೆಂಬುದು ಕೇವಲ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದ್ದು ಅದ. ಮುಖ್ಯವಾದ ಗುಣವೂ ಅಲ್ಲ ಶ್ರೀಕುಮಾರನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸುಗುಣಗಳ ಹೊಳಪುಗಳಿವೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಅವನಿಗಿಂತ ಒಳ್ಳೆದು ವರನು ನಿನಗೆ ದೊರೆಯಲಾರನು." ಎಂದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ರೂಪಕುವಾರಿ ಶ್ರೀಕುಮಾರನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಬಹುಬೇಗದಲ್ಲೇ ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಶ್ರೀಕುಮಾರನ ಶರೀರದ ಕಷ್ಟ ಒಣ್ಣುವು ಮರೆಯಾಗಿ ಅವನ ಸಹಜ ವರ್ಣವೂ ಬಂದಿತು.

ಕರಗಾಗಿದ್ದ ಚಮಚವು ಹಾಗೆ ಹೊಳೆಯಲು ಕಾರಣವೇನಿರಬೇಕೆಂದರೆ, ಎನೂ ಇಲ್ಲ ಮುಸಿ ತಡವಲ್ಲಟ್ಟ ಚಮಚವು ನೀರಿನೊಳಗೆ ತಳತಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೇ!

ಫೋಟೋ ಕೀರ್ತಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆಡ್ಡೆ ಕೀರ್ತಿಕೆಗಳು ೧೯೭೯ ಆಗಸ್ಟ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

P. Sundaram

P. Sundaram

- ★ ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿ ಸಂಪಾದಕರು ಒಂದು ಕಾಕ್ಯವಲ್ಲದೇ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವರಾದ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಾಗಲೇ ಕೀರ್ತಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು
- ★ ಜೂನ್ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಕೀರ್ತಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಕೀರ್ತಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ
- ★ ನಮಗೆ ಬಂದ ಕೀರ್ತಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ರೂಪು ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಕೀರ್ತಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು. ವಿಳಾಸ. ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಕೀರ್ತಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ. ಮದರಾಸು - ೬೦೦೦೩೬

ಎಪ್ರಿಲ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ ಇಲ್ಲಿರುವುದು ಯಾರವಳು?

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಅದು ನಾನೇ ಅಂದರೆ ಮಾಯೆ ಕಣಾ !

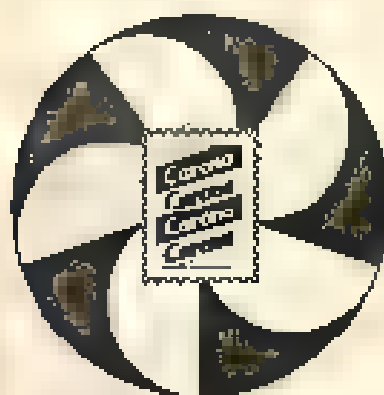
ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಕೆ. ಎ. ಪ್ರಸನ್ನ,

ರಂಗಸಮುದ್ರ, ತುಮಕೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್

Printed by M. V. REDDI at Printed Process Private Ltd., and Published by B. VISHWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop of Chandamama Publications) 1 & 3, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor : MARE REDDI

The names, all titles and designs contained herein are the exclusive property of the Pub. House and any use or adopting them in any manner will be dealt with according to law

**Young
stamp collectors
unite!**

**Join
Carona
STAMP
COLLECTORS' CLUB**

FREE

Easy Membership! Unique benefits!

Get details from your nearest
Carona Retail Shop or write to:

CARONA STAMP COLLECTORS' CLUB

17, 18, Sa eh Ahmed Building,
Infantry Road, Bangalore 560 001.

Take advantage of this opportunity now.

**Membership open to residents
of Karnataka State only**

CHA:TRA GS 152

ಕರಡಿ ಕೆಂಗಣ್ಣಿ

೧೧

[ದುರ್ಮುಖಿರಾದನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಸುಮಂತ್ರರಾದನು ಅಕ್ರಮಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕರಡಿಮನುಷ್ಯನು ಕಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ತಾನು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಾದರೂ ರಾಜನಾಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಕರಡಿಮನುಷ್ಯನೂ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನೂ ಅವನ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗಲೇ ಕೋಟಿಮೊಳಗಿನಿಂದ ಕುದುರೇ ಸವಾರರೂ ಸೈನಿಕರೂ ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.]

ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳಿವಿರುವ ಕೂರಾದ ಈಟಿಗಳನ್ನು ಕುಣಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಆಸ್ತಿಕರನ್ನೂ, ಅವರ ವಕ್ರದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಝಳಪಿಸುತ್ತ ವಿರ ನಡಿಗೆ ಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವ ಕಾಲ್ಬಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಾದ ನಾಗಮಲ್ಲನೂ, ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಅನುಚರರೂ ಅದಾರಿಬಿಡ್ಡು ಸ್ತಬ್ಧರಾದರು.

ಹಾಗೆಯೇ ಆನೆಯ ಮೇರಿಡ್ಡು ದುರ್ಮುಖನ ಸೈನಿಕರೂ ಮೊದಲು ಹೆದರಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಈಗೇನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಗುಸುಗುಸು ಮಾತಾಡ ತೊಡಗಿದರು.

ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ವಿಚೇರ ಮೂಡಿತು. ತಾನು ಬೆದರಿದಂತೆ ತೋರಿಸಬಾರದೆಂದು ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇದೇನಿದು? ಆ ಸಾಮಂತನ ಇಷ್ಟಮಂದಿ ಸೈನಿಕರು ಹೀಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೇ ಬರುವರೆಂದು ನಾನು ಊಹಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬರಲಿಬಿಡಿ. ನಮಗೇನೂ ಜೀವಕ್ಕೆ ಭಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಡೆಯವರಾಗಿ ಕಟುಹರಡಿಯವನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗಿಂತ ಮೇಲ್ ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನಿದ್ದಾನೆ. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಈ ಸೈನ್ಯ ಒಂದು ಲೆಕ್ಕವೇ" ಸುಮಂತ್ರ ರಕ್ಷವಷ್ಟು ಹರಿಯುತ್ತೆ!" ಎಂದನು.

■ ಜಂಢ ಮಾತು ■

“ಅನೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದೋಣ ವೇನು?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು ಕೇಳಿದನು.

“ಬೇಡ ಬೇಡ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎತ್ತರ ದೃಷ್ಟಿ ಯಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಮೂರ್ಖರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ನಾನು ತಲೆ ಹಾಕಿದ ಉಪಾಯ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೋ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ನೋಡೋಣ.” ಎಂದನು ವಾಗ್ಮವು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಸೈನಿಕರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮೀ ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಏನೋ ಒಂದು ಮಾಡಿ ಬಿಡು.” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನು, ಗುಸು ಗುಸು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವ ಸೈನಿಕರನ್ನು ನೋಡಿ, “ಓ ಹೋಯ್! ಏನಿದು ನಿಮ್ಮ ಗುಸುಗುಸು ಮಾತು! ತತ್ಕಾಲದಿಂದಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯುವಿರೇನು? ಬೈಗುಲಿ ಒಂದು ಎಣುವಾ ಉಳಿಯಲಾರದು! ಎಚ್ಚರಿ!” ಎನ್ನುತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದನು.

ವಾಗ್ಮವುನೂ ಆ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡಿ, ತನ್ನ ಮುಂಡಾಸನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡರಿ ಹಾರಿಸಿ, ಹಾಂಪು-ದಂತೆ ಎತ್ತಿ, ಬೀಸುತ್ತ, ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, “ನಿಲ್ಲಿರಿ ನಿಲ್ಲಿರಿ! ನಾನು ಮಿತ್ರನಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ! ಶತ್ರುವಾಗಿ ಅಲ್ಲ! ನೀವೆಲ್ಲಾ ಇರುವ ಜಾಗದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಡಿ!” ಎಂದು ಕಿಂಕ ಹರಿಯುವಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದನು.

ಮೇಲಾಗಿ ಬರುವ ಸೈನಿಕರು ವಾಗ್ಮನನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಬಿಡು. ವಾಗ್ಮವುನು ತನ್ನ ಕಿಟಾ ಮೂಕನ್ನು ಮುಂದು ಮಾಡಿದನು. “ನೀವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲೆನ್ನಾರೋ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಹಾ ರಾಜರು ಎಷ್ಟೆದ್ದಾರೆ? ನಿನ್ನ ಸಿಂಹ ಶತ್ರುವಾದ ಹಳೆಯ ರಾಜ ಗತಿ ಗೇಡಿ ದುರ್ಮುಖನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಕೊಂದೋಂದಿಗಿ ತಂದಿದ್ದೇದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳು ಏನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಹು ಮಾಡಿ ನೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವನನ್ನು ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೇವೆ. ಈ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ!”

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಪದಾತಿ ಸೈನಿಕರೂ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತರು. ಅಕ್ಕಿ-ಕರ ನಾಯಕನು ಉಳಿದವರನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು ತಾನು ಮಾತ್ರ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಬಂದು, “ನೀನು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಗಳನ್ನು ನಾವು ನಂಬಬೇಕೆನು?” ನಿನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮೋಸವಿದ್ದರೆ? ನಾವು ಅಗಿನಿಂದಲೂ ನಿಮ್ಮ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕೋಟೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳೂ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನಾನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹತಮಾದ ಲಿಕ್ಕೇ ಬಿಡುಗಡೆ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನ ಮಾತು ನಿನ ಮೆದು ಹೇಗೆ ನಂಬಬೇಕು?” ಎಂದನು.

“ಮೊದಮೊದಲನವರಾದರೆ ಈ ಹಳ್ಳ ಹಗಲು ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಕೆಲವೇ ಮಂದಿಗಳೊಂದಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರಬಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕಮೊದ

ಈ ರಾಜಧಾನಿ ಹಳೆಯ ಯಜಮಾನನಾದ ದುರ್ಮುಖರಾಜನು, ಒದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಎಂದಿಗೂ ದರೂ ನಿಮಗೆ, ಅಪಾಯವೇ ಅಂತ ಅಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಬಡವರಾದ್ದರಿಂದ ಬಹುಮಾನದ ಆಶೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವು ನಮಗೆ ತಕ್ಕ ಬಹುಮಾನ ಕೊಟ್ಟು ದುರ್ಮುಖನನ್ನು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ, ನಾವು ಪೈದಿಯೊಂದಿಗೆ ಅರಣ್ಯದೊಳಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ." ಎಂದನು ಕಳ್ಳ ನಾಗಮಲ್ಲ.

ನಾಗಮಲ್ಲನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಶ್ವಿಕ ನಾಯಕನು, ಎನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಬಿದ್ದವನ ತಿ ಸ್ಥಿತಿ ತಲೆಕೆರದುಕೊಂಡನು ಅದು ವೀರನ "ಕ್ಷಣಾವಧಿ" ಒಂದು ನೆನಪಾಗಿ "ಓಹೋ!" ಎಂದನು. "ಓಹೋ! ಓಹೋ! ಮೂಕಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ತೇಡಿ, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ನೆಗೆಟು, "ಎಲೋ! ಇಷ್ಟಲ್ಲಾ ಪುರಾಣ ಹೇಳಿದವನು ನೀನು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ! ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?" ಎಂದನು.

ಅವಳ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಾಗಮಲ್ಲನು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೇ ನಕ್ಕನು. ಈ ಅಶ್ವಿಕ ವೀರನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಕೂಡದೆ, "ನಾಗಮಲ್ಲನು ತನ್ನ ತಲೆಗೆ ಮುಂಡವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, "ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ, ನಾಗಮಲ್ಲ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ನಾಗಮಲ್ಲ ಗುರುತಿಸುವ ಕಡೆಯಂತರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲೇ ವಾಸ. ಅಲ್ಲಿಗುವ ಬೆಳೆ ಬೀಳುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೂ, ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟುವರಾದ ಮಹಾ ಮಹಾ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನೂ ಒಡೆದು ಅವರನ್ನು ಕೊಡುಕೊಳ್ಳ ಬಲ್ಲಂಥವನಿಗೆ ನಾಗಮಲ್ಲನು ತಕ್ಕ ಮುಟ್ಟುಪ್ಪತ್ತಿ." ಎಂದನು.

ಹಾಗೆ ಹೇಳು ಮತ್ತೆ, ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಈಗ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಟ್ಟುಪ್ಪತ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅವರ ಅವುಗಳ ಕೇಳಬರುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು. ಅಶ್ವಿಕನಾಯಕನು ಕುಡುಕಿಯನ್ನು

ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, "ಲೋ ನಾಗಮಲ್ಲಾ, ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆ ಗುಂಪು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷ ಸಾಕಾರದವನೂ, ಕೊಡಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವ ಕರಡಿ ಯೊಂದೂ ಇದೆಯಲ್ಲಾ? ಯಾರವರು? ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ವೇಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಡು ಮನುಷ್ಯರೇನಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಆ! ಆ! ಮಹಾರಾಜರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಿದರೆ ನಾವೂ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜತೋರಿಸಿ ಅವರನ್ನೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಯಾರೂ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿ, ಅವರ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಬಹುಮಾನದ ಹಣವೆಡೆದು, ಹಳೆಯ ದುರ್ಮುಖರಾಜನನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಆ ವೇಷಧಾರಿಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಎಂದನು ನಾಗಮಲ್ಲ ನಗುತ್ತಾ.

ಅಶ್ವಿಕನಾಯಕನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯೊರಿದು, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬೀಲಿತ್ತಿ ಸೈಸಿರೊಂದಿಗೆ, "ನೀವೆಲ್ಲಾ

ಇದ್ದ ಹಾಗಾದರೂ ಒಂದಡಿ ಮುಂದೆಯೂ ಹಿಂದೆಯೂ ಇಡಕೂಡದು. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತಿರಿ. ಕದಲದಿರೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳು ಮುಂಡದ ಮೇಲಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಊಹಿಸಿದಂತೆ ಅವರನ್ನ ಕೇವಲ ಮೇಷ ಧಾರಿಗಳೇ ನಾನಿಗಿಂತೇ ಹೋಗಿ ದುಹಾರಾಚರೂಪನ ಸಂಗತಿ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕೋಟೆಯ ದ್ವಾರದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿರುವ ಉನ್ನತವಾದ ಮೊಂಡು ಬುರುಜಿನ ಮೇದದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ನಿಂತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಾಮಂತ ವಾದ ಸೂರ್ಯಭೂಷತಿ, ಆಶ್ಚರ್ಯನಾಯಕನು ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ, "ನಿಂದು ನಿನ್ನ ಮೂರ್ಖತ್ವ! ಕತ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿಮಾಡಿ ಹಹಾಹಹ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರೊಡನೆ ರಾಯಭಾರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿರುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಅಥಟ ಕೇಳಿದನು.

ಆಶ್ಚರ್ಯನಾಯಕನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತುಂಬ ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳಿ, "ಹೀಗೆ ಅವರು ಕೇವಲ ಮೇಷಧಾರಿಗಳೇ ಯಜ್ಞಮಾಡಲು ಬಂದವರೇವಲ್ಲ. ಎರೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಧನವನ್ನೂ ಕೊಬ್ಬರ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನನ್ನು ನಮಗೆ ಓಪ್ಪಿಸಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಹೊಸ ಸಂಗತಿಯಾದುದರಿಂದ ತಮಗೆ ಅಂಕಿ ಮಾಡಲೇಕಾದುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ ಮಹಾರಾಜರೇ?" ಎಂದನು.

ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನ ಹೆಸರು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಆ ಸಾಮಂತರಾಜನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಹುಳಿ ಹಿಂದಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವನು ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ, "ಆ ರಾಜ ಇನ್ನೂ ಬದುಕಿದ್ದಾನೇನು? ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಯಾವುದೋ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೋದ ನೆಂದು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಗುಂಥಬಾರರು ಹೇಳಬರಲ್ಲಾ? ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿ ಇನ್ನಾವೂ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡ ಅವರ ಶರೀರವನ್ನು ಮೊದಲು ಕಡಿದುರುಳಿಸಬೇಕು. ಮಹಾಮಂತ್ರಿ, ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ಆ ಗುಂಥಬಾರಿಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಬಿಡು!" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ, ಮುಖದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತೀಪದಿಸುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜರೆ, ಆ ಇಬ್ಬರು ಗುಂಥಬಾರರೂ ಸದ್ಯ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ನಾನೇ ಆರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಸ್ವಲ್ಪ, ಅಳವಾಗಿ ಆರೋಚಿಸುವಾಗ, ಆ ಮಹಾಕಾಯದವನು ನಿಜವಾದ ಕಾಶ್ತಸೋ ಎಂದೂ, ಆ ಕರಡಿ ಕೂಡಾ ಯುದ್ಧದ ತರಬೇತಿ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆಂದೂ ಆ ನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಸುಕಯುಪೇನೆಂದರೆ, ಅವರು ಬಂಧಿಸಿ ತಂದಿದ್ದೇವೆಂಬವನು ನಿಜವಾದ ದುರ್ಮುಖನು ಅಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ಧನವನ್ನೂ ಸಾವು ದುರ್ಮುಖನಿಗೆ ಹೆದರಿಕೊಂಡೇ

“ಇದ್ದೇವೆಂಬುದನ್ನು ಡಂಗೂರ ಹೊದೆದು ಸಾರಿದ
ಹಾಗಾದೀತಲ್ಲ ?” ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿಯ ಪಾತು ಕೇಳಿ ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯ
ಭೂಪತಿಗೆ ಕೋಪವು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. “ನಾನು
ಈ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಅಕ್ರಮಿಸುವಾಗ ನೀನು ಕೊಟ್ಟ
ಸಲಹೆಗಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ನಿನಗೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಪದವಿ
ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತು. ನೀನು ಕೇವಲ
ಬಟ್ಟು ಸಾಮಂತನಿಗೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಅವೇ
ಹೊರತು ಮಹಾರಾಜನ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿರಲು
ಅರ್ಹನೇ ಅಲ್ಲ.” ಎಂದು ನಿಂದಿಸಿ, ಅಶ್ವಿಕ ನಾಯಕ
ನೊಂದಿಗೆ, “ಮಹಾ ಸೇನಾನೀ ! ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು
ತಪ್ಪೇನಲ್ಲ ಬಿಡು. ಕೇವಲ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಕೂಡಾ
ಇಲ್ಲದ ಆ ಕಾಡು ಜನರೊಂದಿಗೆ ನಮಗೇನು ರಾಯ
ಭಾರ ಬೇಕಾಗಿದೆ ? ಮಾರ್ಯಾದೆಯಾಗಿ ಶರಣಾಗ
ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳು. ತಪ್ಪಿದರೆ ಹೆಡೆ ಮುರಿಗಕಟ್ಟಿ
ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಹೋಗು !” ಎಂದನು.

ಜಂಜಲ ಸ್ವಭಾವದ ಅಶ್ವಿಕ ನಾಯಕನು
ಮತ್ತೇನೋ ಸಂದೇಹದಿಂದ, “ಆ ಮಹಾರಾಜನು
ದವನು ವೇಷಧಾರಿಯೇ ಅದರೂ, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ
ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನಿರುವನೆಂದು ಹೇಳುವುದು
ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಇವನು ನಿಜವಾದ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಆಗಿದ್ದರೆ
ಅಪಾಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ಪ್ರಭುಗಳೇ ?” ಎಂದು
ತಗ್ಗಿದ ದನಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದು, “ನಿನ್ನೊಂದಿ
ಗಿರುವ ಸೈನ್ಯದಿಂದ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನೇನು, ನೂರು
ಮಂದಿ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಬಹುದು.
ನಿಮಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರಬೇಕಾದರೆ ನಾನೇ ಹೊರಡ
ಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಯುದ್ಧಾಶ್ವ ? ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿ !”
ಎಂದವನೇ ಆ ಬಾರುಡಿನ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬೇಗಬೇಗನೇ
ಕೆಳಗಿಳಿದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಮಂತ್ರಿಯೂ,
ಅಶ್ವಿಕನಾಯಕನೂ ಕೆಳಗೆ ಬಂದರು.

ಸೇವಕನೊಬ್ಬನು ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಕುದುರೆಯನ್ನು
ತಂದ ಕೂಡಲೇ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ಅದರ ಮೇಲೆ
ಟಗ್ಗಾನೆ ಹಾರಿ ಕುಳಿತನು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದೂ
ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಏರಿದನು.
ಮುಂದಾಗಿ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯೂ, ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ
ಮಂತ್ರಿಯೂ, ಅವರ ಹಿಂದೆ ಸೇನಾನಿಯೂ
ಹೊರಟು ಕೋಟೆಯ ದ್ವಾರವನ್ನು ದಾಟಿ ಮೈದಾನ
ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿದರು.

ರಾಜನೇ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕ
ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು
ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, “ಆಹಾ ! ನನ್ನ ಉಪಾಯ ನೆರ
ವೇರಿತು. ಆ ಸಾಮಂತರಾಜ, ನಮ್ಮ ಬಲೆಗೆಬೀಳಲು
ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ !” ಎಂದನು.

“ಈ ಮೂವರನ್ನೂ ಬಂಧಿಸಿ ಹಿಡಿದುದಕ್ಕೆ
ದುರ್ಮುಖರಾಜನಿಂದ ಏನಾದರೂ ಬಹುಮಾನ
ಸ್ವಗುತ್ವದ ಅಲ್ಲವೆ ಒಡೆಯರಾ ?” ಎಂದು ಉಳಿದ

ಕಳ್ಳರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಕೇಳಿದನು. "ಕೊಡಲೇಬೇಕಲ್ಲ ?" ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ನಗುತ್ತ.

"ಬರಿಯ ಬಹುಮಾನದಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀರಿ ನೀವು. ನಿಮಿಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ದುರ್ಮುಖರಾಜನು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಯೇ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ಒರಗೇಳಿದ ಕತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಲು ನೋಡಿದರು. ಅವರೊಳಗೆ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು.

ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ನಾಗಮಲ್ಲನ ಆನೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು, "ಎಲೋ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಸೇನಾಪತಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ನನ್ನ ಕೋಟೆಯ ಮುಂದೆ ಸೇರಿ ಮಹಾರಾಜನಾದ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಪ್ಯಾಪಾರದ ಹೌಕಾಸಿ ಮಾಡುವಿಯೇನು? ಅಹ್ಹು ಸೊಕ್ಕುಬಂದಿದೆಯೇ ನಿನಗೆ? ಈ ಕೊಡಲೇ ಆನೆಯ ಮೇಲಿರುವ ದುರ್ಮುಖನನ್ನೂ, ಉಳಿದ ಆ ವೇಷಧಾರಿಗಳನ್ನೂ

ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಹಾಕುವುದಿಗೂ, ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕೋಟೆ ಯೊಳಗೆ ಕೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಾ, ನಿನಗೂ ಆ ರಾಕ್ಷಸ ಬೇಡ. ಕರಡಿ ವೇಷದವರಿಗೂ ನಾನು ಕೊಡುವ ಬಹುಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುರ್ದಖನ ತಲೆಯನ್ನು ಕೋಟೆಯ ತುದಿಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಕೋ, ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡಿಸಬೇಕೋ ಆಮೇಲೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಕಡೆಯ ಮಾತನ್ನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಹೇಳಿದನು.

ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೊಡಲೇ ತನ್ನ ಉಪಾಯವು ವಿಪರೀತಕ್ಕಿಟ್ಟಂತೆಂದು ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವನ ಮೆಟ್ಟಿಗೆ ದುರ್ಮುಖರಾಜನೂ, ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯೂ ಒಂದೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ಮೇಲೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ದ್ವೇಷವೋ ಗೌರವವೋ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ಅಹಂಕಾರಾತಿರೇಕದಿಂದ ಉಗ್ರ ದಂಡ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನೇ, ಕಟುಕರಡಿಯವನನ್ನೇ ಕೆಳಗಿಡನೆಂದರೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ರಕ್ತದ ಕಾಲುವೆ ಹರಿದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗುವುದು ನಾಗಮಲ್ಲನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾಗಮಲ್ಲನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರಲು, ಆನೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ದುರ್ಮುಖನ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೂ ತಟಕ್ಕನೆ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಿರಿಯ, "ದುರ್ಮುಖ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಜಯ ಪಾಲಿ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಎದ್ದುನಿಂತು, ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಎಲೋ, ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ! ನೀನು ಸಾಯಲಿಕ್ಕೇ ಬಂದವನು! ನಮ್ಮ ದುರ್ಮುಖ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬಂದವರು ವೇಷಧಾರಿಗಳೆಂಬಂತೆ ಕೊಡೆಯಾ? ಹುಟ್ಟಾ! ನಿಜವಾದ ರಾಕ್ಷಸನೇ! ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ಯಾರೊಂದುಕೊಂಡೆ? ಮಹಾ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತನಾದ ಕಟುಕಭಲ್ಲಾಸ ಎಲರ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

“ದರ್ಶನವು ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಇಲ್ಲ!” ಎಂಬ
 ಕೂಗು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಉಕ್ಕಿ
 ಹೋದ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ, ಸೈನಿಕರು ಹೇಳಿದ
 ಉಳಿದ ವಸ್ತುಗಳೇನನ್ನೂ ಕಿವಿಗೆ ಹೊಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ
 ರಿಲ್ಲ. ಅವನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಕನ್ನ ಮಂತ್ರಿ, ಸೇನಾ
 ನಾಯಕರೊಂದಿಗೆ, “ಕದರಿ ಒನ್ನಿ, ನನ್ನ ಮುಂದೆ
 ನಿಂತು ಹರಟುವ ಈ ಸೊಕ್ಕಿನವನಿಗೂ, ಹಿಂದಿನಂತೆ
 ವಿನೋದ ನೋಡುವ ವೇಷಧಾರಿಗಳಿಗೂ ನನ್ನ ಶಸ್ತ್ರ
 ವಂತಹುದೆಂದು ತೋರಿಸಬೇಕು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು
 ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಅಶ್ವಕರನನ್ನೂ ಪದಾತಿ
 ಗಳನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬನ್ನಿರಿ. ಇವರು ಕಾದಿ
 ನೊಳಗೆ ಓಡಿ ಹೋಗದ ಹಾಗೆ ಸುತ್ತಲೂ ಮುತ್ತಿಗೆ
 ಹಾಕಿ ಹಿಡಿಯಿರಿ!” ಎಂದು ಕರುಣುತಾ, ಹೇಳಿ, ಕತ್ತಿ
 ಯನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಕುಣುಕುತ್ತಾ, ನಾಗಮಲ್ಲವ ಆನೆಯ
 ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದನು.

ಮುಗಿಬೀಳುವ ಗೂಡಾಂತರವನ್ನು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ
 ದಲ್ಲಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಅರಿತು ತನ್ನ ಆನೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ
 ತಿರುಗಿಸಿ, ಉಗ್ರದಂಡ ರಾಕ್ಷಸ ಮೊದಲಾದವರ ಕಡೆಗೆ
 ಓಡಿಸುತ್ತ, “ಕಟುಕ ಭಲ್ಲೂಕ ಪ್ರಭುಗಳೇ! ರಾಕ್ಷ
 ಸಾಧೀಶರೇ! ನನ್ನ ಉಪಾಯ ತಿರುಗಿ ಹೊಡೆಯಿತ್ತು.
 ಸಾಮಂತನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೈನ್ಯವನೂ
 ಮುಗಿಬೀಳಿಸುತ್ತಾನೆ.” ಎಂದು ಕೂಗಿಹೇಳಿದನು.

ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದರೂ
 ತನ್ನಲ್ಲಿ ರಾಜಭಕ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಗ್ಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು
 ನಿರೂಪಿಸಲು ಇದೇ ಕಕ್ಕೆ ಸಮಯವೆಂದುಕೊಂಡು
 ಅವನ ಮಂತ್ರಿ ತನ್ನ ಕುದುರೆಯನ್ನೂ ನಾಗಮಲ್ಲನ
 ಆನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಧುಮುಕಿಸಿದನು. ಹಾಗೂ ತನ್ನ
 ಪ್ರಭುವಿಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಕಂಡದಿಂದ, “ಎಲೋ
 ದೇವರೋಹಿಗಳೇ! ನಿಲ್ಲಿರಿ! ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರನ್ನೂ
 ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ಮಹಾರಾಜರು ಕಿರಚ್ಚೇದನ
 ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಬಿಡಲಾರರು! ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು

ಓಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.
 ಇವೈರೋಳಿಗೆ ಸೇನಾನಾಯಕನು ಮೂರದಲ್ಲಿದ್ದ
 ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.
 ಅದರಂತೆ ಅಶ್ವಬಲ, ಕಾಲ್ಪಲಗಳೂ ಮುಂದೆ ಬಂದು
 ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದುವು.
 ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ನಾಗಮಲ್ಲನು ಉಗ್ರದಂಡ ಕಟುಕ
 ಕರಡಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಿನಿಂತನು. ಯಾರೂ
 ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಸಾಮಂತ
 ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಿರಿಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿ,
 ದುರ್ವ್ಯಾಪಿರಾದನು ಅತ್ಯುಗ್ರನಾಗಿ, ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು
 ಆನೆಯ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು, “ಎಲೋ! ಅಲ್ಪ
 ಸಾಮಂತನೆ! ಸೊಕ್ಕು ನೆತ್ತಿಗೇರಿದ ಸೂರ್ಯ
 ಭೂಪತಿ! ನಾನು ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಟ ಸಂಧಿ
 ನೋಡಿ, ನನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನೇ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಈಗ
 ನನ್ನ ಮುಂದೆಯೇ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಿಂತೆಯಾ? ಇಕೋ!

ಈಗಲೇ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಭೂಮಿಗಿಳಿಯುತ್ತದೆ!" ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿಕೊಂಡೇ, ಸೈನಿಕರು ತಡೆದರೂ ಕೇಳದೆ, ಸಾಮಂತನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲಕ್ಕೇ ಹಾರುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟುತಪ್ಪಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೌಚಿದಿದ್ದು, ಆ ಕೂಡಲೇ ಪುಟಿದೆಡ್ಡು ನಿಂತನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಟುಕಛಲ್ಲೂಕನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಚುಪ್ಪಾಲೆ ತಟ್ಟುತ್ತ, "ಅಹಾ! ಹೇಡಿಯಂತಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಳದ ಹತ್ತಿರ ಎಂಥ ಸಾಹಸ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು! ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚಿರತೆಯನ್ನು ಇದಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲದ ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜನು ತನ್ನ ಕೋಟೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ನೆನದು ಶತ್ರುಗಳ ಮೇಲೆ ಮೊಂಡಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹಾಯುತ್ತಾನಲ್ಲ!" ಎಂದನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

ತನ್ನ ಶತ್ರು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಏಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ ಹಡಿನಲಾರದಷ್ಟು ಸಂತೋಷದಿಂದ, "ಅಹ! ವ್ರಣಶೇಷ, ಶತ್ರುಶೇಷ ಗಳು ಪ್ರಾಣಕ್ಕೇ ಅವಾಯವನ್ನುತ್ತಾರ ಹರಿಯರು. ದುರ್ಮುಖಿ ರಾಜಾ, ನಿನ್ನ ಬೊಗಳುವ ಹುಚ್ಚು ತಲೆ ಈಗಲೇ ಉದುರಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ!" ಎನ್ನುತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಚಾಚಿ, ದುರ್ಮುಖನ ಕಡೆಗೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅನೆಯ ಕುಂಭಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವ ಆಟವಿಕ ಯುವಕನು, ತಟ್ಟನೆ ಬಿಲ್ಲನ್ನೆತ್ತಿ, ಬಾಣ ಹೂಡಿ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯೋಗಿ ಸಿದನು. ಬಾಣವು ಗುರಿತಪ್ಪಿ ಸಾಮಂತನು ಏರಿಕೊಂಡ ಕುದುರೆಯ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿತು. ಕುದುರೆ ಕೆಟ್ಟದನಿಯಿಂದ ಹೇಪ್ಪರಿಸುತ್ತ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿತು.

ಆಗ ಹಿಂದೆ ಮಗುಟಿ ಬೀಳಲಿಕ್ಕಿದ್ದ ಸಾಮಂತ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ, ಕಡಿಮಾಣವನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಬೀಳದೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡನು. ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ದುರ್ಮುಖನು ಮುಚ್ಚಿ ಘಾತದಿಂದ ಸೂರ್ಯ ಭೂಪತಿಯ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕೆಳಗುರುಳಿಸಿ ಅವನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ತಾನು ಏರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೂರ್ಯ ಭೂಪತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಸಿದನು.

ತಾನೀಗ ಶತ್ರುಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆನೆಂದು ಸಾಮಂತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತ, ಸಾಗಿದನು. ದುರ್ಮುಖಿರಾಜನು ಕುದುರೆಯನ್ನು ಬೇಗಬೇಗ ಓಡಿಸುತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕುಣಿಸಿಕೊಂಡು "ಹೇಡಿ ಸೂರ್ಯಭೂಪತಿ! ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನಿಲ್ಲು, ಎಲ್ಲರೂ ನಿಲ್ಲಿರಿ!" ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಬೆಂಚುತ್ತಿದನು.

—(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

